

SAMPLE BOOK

ONE MILLION COPIES SOLD

W O R L D W A R

ဒါလ်ဗစ်
တက္ကသိုလ်စစ်ပွဲ

AN ORAL HISTORY OF THE ZOMBIE WAR
MAX BROOKS

2023.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

mggyoe.com

WORLD Z W A R

AN ORAL HISTORY OF THE ZOMBIE WAR
MAX BROOKS

အလံဗမ်
ကမ္ဘာပျက်စင်ပွဲ မီ

ကမ္ဘာပျက်စင်ပွဲမီ အလံဗမ်..... ၉၅၂၀ MMK

4 472672 667083

mgyc.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်
 ကမ္ဘာ့ဖျက်စစ်ပွဲနဲ့
 မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
 အတွင်းအပြင်အဆင်
 စာအုပ်ချုပ်
 အုပ်ရေ
 ဖြန့်ချိရေး

ရောင်းချေး

စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အဲလ်ဗစ်

ကျော်မင်းမောင်

ဇူလိုင်

ပူးပွင့်မွှေး

၅၀၀

ဇူလိုင်လ

၀၉၈၉၆၄၀၆၆၆၈ | ၀၉၄၄၇၂၆၈၂၆၇

www.zalatnisarpay.com

၁၇၀၀၀ ကျပ်

ဦးမင်းထက်တန်၊ တောင်ဇူလိုင် (၀၂၇၇၄) အမှတ် ၁၅၊ ရန်ကင်း ၁၁ လမ်း၊
 သာတေတမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့တော်ထုတ်ဝေ၍ ဦးအောင်မောင်ထွန်း၊ ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်
 (၀၈၈၃၆)၊ အမှတ် ၈၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ရေကျော်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့တွင်
 ရိုက်နှိပ်သည်။

၈၀၈.၈၄

အဲလ်ဗစ်
 ကမ္ဘာ့ဖျက်စစ်ပွဲ နဲ့ အဲလ်ဗစ်- ရန်ကင်း။
 ဇူလိုင်လပေတိုက်၊ ၂၀၂၃။
 စာ- ၄၁၉၊ ၁၅ x ၂၂.၇ စင်တီ
 (၁) ကမ္ဘာ့ဖျက်စစ်ပွဲ နဲ့

စကားချီး

ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကို နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ကပ်ဘေးကြီး၊ အမှောင်ကာလကြီး၊ ဖုတ်ကောင်ကပ်ဆိုးကြီး အစရှိသဖြင့်ပေါ့။ အသစ်ဆုံး၊ အဆန်းဆုံး၊ လူအများစု နှုတ်အတွေ့ဆုံး နာမည်ကတော့ ကမ္ဘာဖျက် ဖုတ်ကောင်စစ်ပွဲ သို့မဟုတ် ပထမ ဖုတ်ကောင်စစ်ပွဲ ဆိုတာပါပဲ။ ပထမဖုတ်ကောင်စစ်ပွဲလို့ နာမည်တပ်တာကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘဝင် မကျလှပါဘူး။ ပထမစစ်ပွဲလို့ ဆိုလိုက်ရင် ဒုတိယစစ်ပွဲ ဖြစ်လာဦးမယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖုတ်ကောင်စစ်ပွဲလို့ သုံးနှုန်းလေ့ ရှိပါတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင် အများစုကတော့ ဖုတ်ကောင်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို လက်မခံကြသေးပါဘူး။ လူသားတွေကို မျိုးသုဉ်းလုနီးပါး ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ဒီသတ္တဝါတွေကို ဘယ်လို ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ရမလဲ သူတို့ မသိကြသေးဘူး။ ဖုတ်ကောင်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ လူပေါင်းများစွာရဲ့ အမှတ်တရတွေ၊ ခံစားချက်တွေကို လှုပ်နှိုးတဲ့နေရာမှာ ပြိုင်ဘက်မရှိ ဖြစ်ခဲ့တဲ့၊ ပျက်သုဉ်းမှုကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ စကားလုံး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအဖြစ်ဆိုးကို တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသူတွေရဲ့ အမှတ်တရတွေ၊ ခံစားချက်တွေဟာ ဒီစာအုပ်ရဲ့ သန္ဓေပါ။

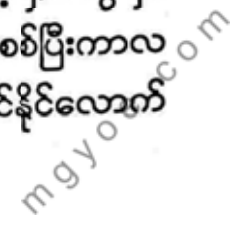
လူသမိုင်းမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဒီကပ်ဘေးမှတ်တမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ထက် အရာရှိ ကုလသမဂ္ဂ စစ်ပြီးကာလ အစီရင်ခံစာများ ကော်မရှင်ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား အချေအတင် ဖြစ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကော်မရှင်အတွက် ပြုစုထားတဲ့ ကျွန်တော့်မှတ်တမ်းက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ စုံစမ်းခြေရာ ကောက်ထားခဲ့တာတွေပါ။ ခရီးစရိတ်၊ သွားလာစုံစမ်းခွင့် လက်မှတ်၊ လူစကားပြန်အတွက် စရိတ်နဲ့ စကားပြန်စက်အတွက် ဘဏ္ဍရီတို့အပြင် စာရိုက်အနှေးဆုံး လူတစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်တဲ့ အသံဖမ်းစာမှတ်စက်တို့နဲ့အတူ ဒီမှတ်တမ်းအတွက် ကမ္ဘာပတ်ခဲ့ရတဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ လေးစားမှုလေးတော့ ရသင့်ပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် နောက်ဆုံးအဆင့် တည်းဖြတ်မှုမှာ မှတ်တမ်းတွေကို

mgyoe.com

တဝက်လောက် ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် အံ့ဩထိတ်လန့် သွားစေပါတယ်။

video call တွေမှာ ဆွေးနွေးကြရင်းနဲ့ တစ်ကြိမ်မှာ ကော်မရှင်ဥက္ကဋ္ဌက ရှင့်မှတ်တမ်း တွေက အတွင်းကျလွန်းတယ်လို့ ဝေဖန်တယ်။ ထင်မြင်ချက်တွေ၊ ခံစားချက်တွေ များလွန်း တယ်။ အစီရင်ခံစာဆိုတာ ဒါတွေကို ဖော်ပြဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းလင်းတဲ့ အချက်အလက်နဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေပဲ ပါရမှာ။ လူသားဆန်တဲ့ ခံစားချက်တွေ ပါဖို့ မသင့်ဘူးလို့ သူက ပြောတယ်။ သူ့စကား မှန်ပါတယ်။ တရားဝင် အစီရင်ခံစာဆိုတာ ဖြစ်ပြီးသား အချက်အလက်တွေကို တိတိကျကျ အချက်အလက် သက်သက်အဖြစ်နဲ့ စစ်ပြီးကာလ အစီရင်ခံစာအဖြစ် ကမ္ဘာ့ကပ်ဘေး ဆိုက်တဲ့ ၁၀ နှစ်တာကို နောင်မျိုးဆက်တွေ လေ့လာဖို့ ချန်ခဲ့ရမှာပါ။ အထင်အမြင်တွေ၊ ခံစားချက်တွေ ပါလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီခံစားချက်တွေကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့တွေ အတိတ် ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဖက်တွယ် နေကြတာ မဟုတ်လား။ သူတို့လိုပဲ လူသားဖြစ်ခဲ့သူတွေရဲ့ မှတ်တမ်းတွေ၊ သေဆုံးစာရင်းတွေကို မျိုးဆက်သစ်တွေ ဂရုစိုက်ကြပါ့မလား။ လူသားဆန်တဲ့ အတွေးအမြင်နဲ့ ခံစားချက်တွေကို မှတ်တမ်းထဲက ဖယ်ထုတ်တာဟာ သမိုင်းထဲက ပုဂ္ဂိုလ်စွဲကို ဖယ်ထုတ်ရာ ရောက်တဲ့အတွက် (ဖွဟဲ့) တစ်နေ့မှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး ထပ်ကြုံလာအောင် ထိမ်ချန်ရာ မကျပေဘူးလား။ နောက်ဆုံးမှာ သက်ရှိ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလို ခေါ်ကြတဲ့ ဖုတ်ကောင် တွေနဲ့ လူသားတွေကြား တကယ် ကွဲပြားစေခဲ့တာက လူသားဆန်မှုပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့် အထက် အရာရှိကို ဒီလို နှုတ်ကျူးနှုတ်လွန် ပြန်ကန်ကွက်ရင်းနဲ့ ဒီအဖြစ်မှန်တွေကို ကျွန်တော် မဖျောက်ဖျက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကလည်း မဖျောက်ဖျက်နဲ့လို့ ပြန်ပြောတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ရေးလိုက်ပါ။ ရှင့်မှာ မှတ်စုတွေ ရှိတယ်။ တရားဝင် အသုံးပြုခွင့်လည်း ရှိတယ်။ ရှင့်ကိုယ်ပိုင်မှတ်တမ်းအဖြစ် ဒါတွေကို ပြန်ရေးတာကို ဘယ်သူ့မှာမှ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ပြဿနာကြီး အေးငြိမ်းစမှာ ဖုတ်ကောင်စစ်ပွဲ ကိုယ်တွေမှတ်တမ်း လို စာအုပ်မျိုး ထုတ်တာဟာ သေချာပေါက် ဝေဖန်ခံရမယ့် အလုပ်မျိုးပါ။ အမေရိကတိုက် ပြည်ထောင်စုကြီးမှာ အမေရိကအောင်ပွဲနေ့ ကြေညာခဲ့တာ ၁၂ နှစ် ကြာခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံး ကမ္ဘာ့အင်အားကြီး နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်တဲ့ တရုတ်မှာ တရုတ်နိုင်ငံအောင်ပွဲနေ့ ကြေညာနိုင်ခဲ့တာ ၁၀ စုနှစ် မပြည့်သေးပါဘူး။ တရုတ်နိုင်ငံ အောင်ပွဲနေ့ကမှ စစ်ပွဲရဲ့ တကယ့် အဆုံးသတ်လို့ အများစုက ယူဆနေကြတုန်းပါ။ ကုလသမဂ္ဂက ကျွန်တော့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက် ပြောသလို စစ်ပွဲရဲ့ ကြာချိန်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရတဲ့ ကြာချိန်က ဆတူ ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အခုလို ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ကာလ ဖြစ်လာဖို့ တိုက်ခိုက် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတဲ့ မျိုးဆက် အတွက် အချိန်ဟာ ရန်သူလည်း ဟုတ်၊ မိတ်ဆွေလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ နောင်လာမယ့် နှစ်တွေ မှာ ဒီအတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်ကြပြီး အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝ ရင့်ကျက်တဲ့ စစ်ပြီးကာလ လူ့အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အောင်ပွဲရဲ့ အသီးအပွင့်ကို မမြင်နိုင်လောက်

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အောင် စိတ်နဲ့ခန္ဓာ ပျက်စီးခဲ့ရသူ တချို့ကတော့ ဒီအချိန်ကို မမိနိုင်တော့ဘူး။ လက်ရှိ လူ သက်တမ်းဟာ ဖုတ်ကောင်စစ်ပွဲ မဖြစ်မီက လူသက်တမ်းနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေပါပြီ။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာတောင် လေထုရေထု ညစ်ညမ်းမှု၊ အာဟာရချို့တဲ့မှုနဲ့ ရောဂါတွေ ကြီးစိုးနေပြီး နိုင်ငံရဲ့ လက်ရှိစီးပွားရေးနဲ့ ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်နိုင်မှု အခြေအနေအရ ရုပ်ပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်း ထိခိုက်ပျက်စီးမှုတွေကို ကုသဖို့ ရင်းမြစ်လုံလောက်မှု မရှိပါဘူး။ အတိတ်ကမ္ဘာကို ပြန်တွေးပြီး ရှင်သန်ကျန်ရစ်သူများ စာရင်းကို ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဒါတွေဟာ အတား အဆီးတွေပါပဲ။ နောင်ဆယ်စုနှစ် ၁ ခု၊ ၂ ခုလောက် ကြာရင်တော့ ဒီထက် ပိုရင့်ကျက်တဲ့၊ ဉာဏ်ပညာ ပိုပြည့်စုံတဲ့ ရှင်ကျန်သူတွေရဲ့ မှတ်တမ်းကို ပြုစုနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ လူတွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါနေနိုင်တယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ ရှင်ကျန်သူတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ အဓိက ပါပေမယ့် ရောဂါနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေ၊ နည်းပညာတွေ၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး အချက်အလက် တွေဟာ ကော်မရှင်အစီရင်ခံစာထဲက အတိုင်းပါပဲ။ အချက်အလက် သီးသန့် မဟုတ်ဘဲ ဖတ်ကြ ရမှာပဲ ကွာခြားပါတယ်။ အစီရင်ခံစာက ကော်မရှင်ပိုင် ဖြစ်ပြီး ဒီစာအုပ်ကတော့ ကျွန်တော့် အပိုင်ပါ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို တတ်နိုင်သလောက် မပါအောင် လျှော့ချ ထားပါတယ်။ မေးထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကလည်း စာဖတ်သူတွေ သိချင်မယ့် မေးခွန်းမျိုးတွေ ချည်းပါပဲ။ ကိစ္စတိုင်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဝေဖန်၊ အကဲဖြတ်တာမျိုး မလုပ်မိအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား ထားပါတယ်။ ဖယ်ရှားသင့်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ပါနေရင် ကျွန်တော်ပဲ ပြန်စိစစ်ပြီး ဖယ်ရှား ပါ့မယ်။

သတိပေးချက်များ

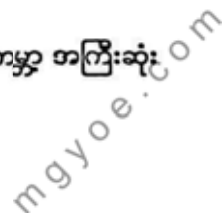

လွတ်လပ်သော တရုတ်ပြည်ထောင်စု
ချုံချင်းမြို့တော်

(ဖုတ်ကောင်စစ်ပွဲ မဖြစ်မီက ချုံချင်းမြို့ဟာ လူဦးရေ ၃၅ သန်းကျော် ရှိခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ၅၀၀၀၀ တောင် မပြည့်တော့ပါဘူး။ ပြန်လည်တည်ဆောက် ရေး ရန်ပုံငွေကလည်း ဒီနယ်ဘက်ကို အလှည့်မကျနိုင်ပါဘူး။ လူနေ ပိုထူထပ်တဲ့ ဒေသတွေကို အစိုးရက ဦးစားပေး နေရပါတယ်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ဖြန့်ဖြူးရေး စက်ရုံလည်း မရှိသလို မြို့ဘေးက ယန်ဖီမြစ်ကြီးက လွဲရင် ရေသွယ်စနစ် ဆိုတာ လည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ အပျက်အစီးတွေ ပုံမနေဘူး။ မြို့လုံခြုံ ရေးကောင်စီက စစ်ပွဲကာလအပြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေကို ကြိုတင် ကာကွယ်နေပါတယ်။ ဒီကောင်စီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက ဒေါက်တာ ကွမ်ကျင်ရှူပါ။ အရွယ် ထောက်နေပြီး စစ်အတွင်းမှာ ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ရှိပေမယ့် လူနာတွေကို အိမ်တိုင်ရာ ရောက် လိုက်ကုပေးနေတုန်းပါပဲ။)

ကျွန်တော် ဒီရောဂါကို ပထမဆုံး စတွေ့ခဲ့တာ တရားဝင်နာမည် မရှိတဲ့ ရွာကုပ်လေး တခုမှာပါ။ ရွာသားတွေကတော့ သူတို့ရွာကို တချန်းရွာသစ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ တချန်းမြို့ဟောင်း^၁ဟာ သုံးပြည်ထောင်ခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့ပြီး သူတို့မြို့ရဲ့ ယာခင်းတွေ၊ သစ်ပင်တွေက နှစ်ရာချီ သက်တမ်း ရှိပြီလို့ ကြွားတတ်ကြတယ်။ မြစ်ကျဉ်းသုံးသွယ်ဆည်^၂ ဆောက်ပြီး နောက်မှာ တော့ ဆည်ရေတွေ တက်လာပြီး တချန်းမြို့ ရေမြုပ်သွားလိုက်တာ ကုန်းမြင့်ဆီ မြို့ပြောင်းပြီး အုတ်တချပ်ချင်း ပြန်ဆောက်ယူရတဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

၁။ တချန်းမြို့ဟောင်းဟာ နှစ်ပေါင်း ၁၇၀၀ ကျော် သက်တမ်း ရှိခဲ့ပါတယ်။
၂။ Three Gorges Dam - ဟုပေပြည်နယ်၊ ဆန်းတုန်ဖိန်မြို့အနီးမှာ ယန်ဖီမြစ်ကို ရေလှောင်ထားတဲ့ ကမ္ဘာ့ အကြီးဆုံး ဆည်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ပြန်ဆောက်ပေးထားတဲ့ တချန်းမြို့သစ်ကလည်း မြို့မဟုတ်တော့ပါဘူး။ နိုင်ငံသမိုင်း ပြတိုက် ဖြစ်နေပါပြီ။ တချန်းမြို့ဆိုတာ ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့ပေမယ့် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ အလည်လာတဲ့နေရာ ဖြစ်နေပြီး လူနေခွင့် မရတော့တာ ဒီလယ်သမားတွေအတွက် ရင်နာစရာ ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် အသစ်တည်တဲ့ ဇနပုဒ်လေးမှာ မြို့ဟောင်းရဲ့ အငွေ့အသက် ရလိုရငြား တချန်းရွာသစ်လို့ အမည်ပေးခဲ့ကြပုံ ရပါတယ်။ တချန်းရွာသစ် ဆိုတာ ရှိမှန်းတောင် မသိတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဝင်လာကာစမှာ ဘယ်လောက်တောင် ခေါင်းရှုပ်သွားမလဲ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေ တော့ဗျာ။

အဲဒီညက ဆေးရုံမှာ တိတ်ဆိတ်ပြီး အလုပ်လည်း နည်းနေပါတယ်။ မူးပြီး ဆိုင်ကယ် တိုက်မှုတွေ များလေ့ရှိပေမဲ့ အဲဒီညက လူနာ နည်းပါတယ်။ ချုံချင်းမှာ ဆိုင်ကယ်တွေက လူသုံး များပါတယ်။ ကိုရီးယားစစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးတဲ့ အမေရိကန် စစ်သားတွေထက်တောင် ဟာလီဒေဗစ်ဆင် မှောက်လို့ သေရတဲ့ တရုတ်လူငယ်တွေက ပိုများတယ်လို့ ပြောစမှတ် ပြုရတဲ့အထိပါပဲ။ အဲဒါ ကြောင့် တာဝန်ချိန်မှာ လူနာ ရှင်းတာကို ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာတာပါ။ လူကလည်း ပင်ပန်း နေပြီ။ ခြေထောက်ကလည်း ကိုက်၊ ခါးကလည်း နာ ဖြစ်နေပြီ။ စီးကရက်သောက်ရင်း အရုဏ် တက်တာကို ကြည့်ဖို့ အပြင်ကို ထွက်လုဆဲဆဲမှာ သူနာပြုက ကျွန်တော့်နာမည်ကို လှမ်းခေါ် တယ်။ လူနာလက်ခံတဲ့ သူနာပြုက လူသစ်ဖြစ်တဲ့အပြင် တဖက်ကလည်း လေသံဝဲတော့ မတော် တဆမှု ဖြစ်တယ်။ ဖျားနေတယ်၊ ချက်ချင်း ဆရာဝန်လွှတ်ပေးပါ ဆိုတာပဲ နားလည်လိုက်ပါ သတဲ့။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဆေးပညာဆိုတာ သူတို့တော်စာရင်းထဲ ငွေဖြည့်ပေးတဲ့ ပညာ လို့ပဲ ထင်နေတဲ့ လူငယ်ဆရာဝန်တွေကတော့ ဒီရွာသားနင်းပြားတွေ ပင့်ရာကို ကြွကြွမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာတော့ တော်လှန်ရေးလိပ်ပြာဟောင်းကြီး ကိန်းအောင်းတုန်း ထင်ပါ ရဲ့။ ငါတို့ တာဝန်က ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝကို ကူညီဖို့ဆိုတဲ့ မော်ရဲ့ စကားအတိုင်းပေါ့။ ကတ္တရာ ခင်းပေးမယ်လို့ အစိုးရက လေပစ်ထားပြီး အခုထိ လာမခင်းသေးတဲ့ ဖုန်ထူထပ်တရာ လမ်းပေါ် မှာ ဒီးယားကားပေါ် တက်ပြီး ခလောက်ဆန်အောင် မောင်းတဲ့အထိ ဒါကို တွေးနေမိတုန်းပဲ။

တချန်းရွာသစ်ကို ရှာရတာ အတော်ကြာပါတယ်။ တရားဝင်နာမည် မဟုတ်တော့ မြေပုံ မှာလည်း ရှာမတွေ့ဘူး။ အကြိမ်ကြိမ် လမ်းပျောက်ရတဲ့အထဲ လမ်း မေးမိတဲ့ဒေသခံကလည်း တချန်းရွာဆိုတာ ပြတိုက်လုပ်ထားတဲ့ မြို့သစ်လို့ ထင်နေသေးတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်စု လေးတွေကို ရောက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်အတော် ဒေါသထွက်နေပြီ။ အရေးကြီးလူနာ မဟုတ်ရင်တော့လားကွာ ဆိုပြီး စိတ်ထဲက ကြိမ်းမိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူနာတွေရဲ့ မျက်နှာကို မြင် လိုက်ရတဲ့အခါ စိတ်တိုမိတာကို နောင်တရသွားမိတယ်။

လူနာက စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက်ပါ။ ရွာသားတွေက လူနာတွေကို ရွာစည်းဝေးခန်းမ

၃။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်တွင် မော်စီတုန်း ပြောကြားခဲ့သည့် ဂျပန်တော်လှန်ရေး အောင်ပွဲပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံ အခြေအနေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ မူဝါဒကို ကြေညာခြင်း မိန့်ခွန်းမှ။

ထဲ ရွှေထားပါတယ်။ အင်္ဂါတေ ပါလေကာကို ရွံ့နဲ့ မဲပြီး ကြမ်းပြင်နဲ့ နံရံဆောက်ထားတဲ့ အဆောက် အအုံမျိုးပါ။ စိုထိုင်းအေးစက်လို့။ ဖျားတာတောင် နည်းသေးတယ်လို့ တွေးမိလိုက်သေးတယ်။ လူနာကို ဘယ်သူ ပြုစုထားသေးလဲလို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဘယ်သူကမှ မပြုစုထားဘူး။ အန္တရာယ် များတယ်လို့ ဖြေကြတယ်။ တံခါးကိုလည်း အပြင်က သော့ခတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ရွာသား တွေကလည်း ကြောက်ဆုတ် ကြောက်ဆုတ်နဲ့ တီးတိုးပြောရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ ဘုရားစာ ရွတ်နေကြတယ်။ သူတို့အပြုအမူကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမိတယ်။ သူတို့တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေပဲလေ။ တိုင်းတပါးသား ကျူးကျော်မှု၊ နှိပ်စက်မှု၊ စော်ကားခံရမှုကို ရာစုနှစ်ချီ ခံရပြီးမှ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ နိုင်ငံကြီး နေရာကို ရလာတာ။ ကမ္ဘာမှာ အချမ်းသာဆုံး၊ အင်အား အကြီးဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်နေပြီ။ ကောင်းကင်နဲ့ အာကာသကိုပါ စိုးမိုးနေပြီ။ တရုတ်တွေ လွှမ်းမိုးတဲ့ခေတ် ရောက်ပြီလို့ ကမ္ဘာကတောင် ပြောနေကြရပြီ။ ဒါပေမဲ့ တရုတ် လူမျိုး အများစုက ယန်ရှောင့်ခေတ်^၄ ရှေးဦးလူသားတွေလို ထုံထိုင်းပြီး အယူသီးတုန်းပဲ။

ပထမလူနာကို စမ်းသပ်နေချိန်အထိ ခေါင်းထဲက ဒီအတွေး မပျောက်သေးဘူး။ လူနာ အမျိုးသမီးက ၄၀ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်အထိ အဖျားတက်ပြီး တုန်ရင်နေတယ်။ သူ့ ခြေထောက် ကို မကြည့်တော့ နည်းနည်း ညည်းတယ်။ သူ့ ညှာလက်မောင်းမှာလည်း ကိုက်ရာတခု တွေ့ တယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်သွားရာ မဟုတ်တာကို တွေ့ရတယ်။ ကိုက်ရာက အချင်းသေးတယ်။ သွားရာက ကလေးတယောက် ကိုက်ထားသလိုမျိုးပဲ။ ပိုးဝင် တာ ဒီနေရာက ဆိုတာ သေချာပေမယ့် ဒဏ်ရာက သန့်ရှင်းလွန်းနေတယ်။ ဒဏ်ရာကို ဘယ်သူ သန့်ရှင်းထားသေးလဲလို့ မေးတော့ ရွာသားတွေက မသိဘူးလို့ ငြင်းကြတယ်။ သူတို့ လိမ်နေတာ သေချာတယ်။ လူပါးစပ်က ခွေးပါးစပ်ထက်တောင်မှ ဘတ်တီးရီးယား များသေးတယ်။ ဒဏ်ရာ ကို မသန့်ပေးရင် ကိုက်ခဲပြီး ရောင်နေမှာ။

တခြားလူနာ ခြောက်ယောက်ကို စစ်ဆေးကြည့်တဲ့ အခါမှာလည်း လက္ခဏာတွေက အတူတူပါပဲ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ကိုက်ရာတွေ တွေတာလည်း တူတယ်။ ရွာသားတွေထဲက လည်လည် ဝယ်ဝယ် ရှိမယ့်ပုံပေါ်တဲ့ တယောက်ကို ဒီကိုက်ရာတွေက ဘယ်သူဆီကလဲ၊ ဘာကောင် ကိုက်တာလဲလို့ မေးတဲ့အခါ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားရင်း အကိုက်ခံရတာလို့ ဖြေတယ်။

သူ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ ကျွန်တော် မေးရပါတော့တယ်။

ရွာစွန်က သော့ခတ်ထားတဲ့ စွန်ပစ်အိမ်ဟောင်း တခုထဲမှာ လူနာ သူညီကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကောင်လေးက ၁၂ နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ သူ့လက်တွေ ခြေတွေကို ပလတ်စတစ် ကြိုးတွေနဲ့ တုပ်ထားတယ်။ ရုန်းကန်ထားလို့ ကြိုးပွန်းတဲ့ နေရာက သွေးထွက်တာ မတွေ့ရဘူး။ သူ့ လက်တွေ ခြေတွေပေါ်က ပွန်းပဲ့ရာတွေကလည်း သွေးမထွက်ဘူး။ ညာခြေမ ကြားထဲက ဟက်တက်ပြု ဒဏ်ရာကြီးကလည်း သွေးတောက်တောက် ကျမနေဘူး။ တိရစ္ဆာန်တကောင်လို လူးလွန်ပြီး ပါးစပ်က မာန်ဖီနေတယ်။

ရွာသားတွေက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထားဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။ ဒီကောင်လေးက ကျိန်စာ

၄။ ကျောက်ခေတ်သစ်။

မိနေတာ သွားမထိနဲ့တဲ့။ ကျွန်တော် သူတို့ကို တွန်းဖယ်ပြီး မျက်နှာဖုံးကို ဝတ်၊ လက်အိတ်ကို စွတ်လိုက်တယ်။ ကောင်လေးရဲ့ အသားအရေက သူ လဲလျောင်းနေတဲ့ သံမံတလင်းလို အေးစက် ဖြူညစ်နေတယ်။ နှလုံးလည်း မခုန်သလို သွေးခုန်နှုန်းလည်း ရှာမရဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်ပြီး အတွင်းကို ချိုင့်ဝင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပုံက သားရဲတကောင် အစာကို ကြည့်နေသလိုမျိုး။ သွေးခုန်နှုန်း စမ်းတုန်းလေး ခဏမှာတောင် ကျွန်တော့်ကို အတင်း လှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားပြီး ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းထားလျက်နဲ့ လှမ်းကိုက်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။

လူနာက ရုန်းကန်လွန်းလို့ ကူချုပ်ပေးဖို့ အထွားဆုံး ရွာသား နှစ်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းရတယ်။ သူတို့က အပေါက်ဝမှာ ယုန်လေးတွေလို ဝပ်ပြီး မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြလို့ မျက်နှာဖုံးနဲ့ လက်အိတ်စွပ်ထားရင် မကူးနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြရသေးတယ်။ ဒါကို တောင်မှ ခေါင်းခါ ငြင်းနေကြလို့ ကျွန်တော့်မှာ ရဲမဟုတ် ဘာမဟုတ် အော်ငေါက် အမိန့်ပေး ရပါတော့တယ်။

ရွာသားနှစ်ယောက် အနားကို ရောက်လာတဲ့အခါ တယောက်ကို ခြေကို ချုပ်၊ တယောက်ကို လက်ကို ချုပ်ခိုင်းထားတယ်။ သွေးနမူနာယူဖို့ အပ်နဲ့ စုပ်လိုက်ပေမယ့် ပိုက်ထဲ ကို ညှိညစ်ညစ် အရည်တွေပဲ ပါလာတယ်။ ဆေးထိုးအပ်ကို ပြန်နှုတ်လိုက်တဲ့အခါ ကောင်လေး က ကြောက်ခမန်းလိလိ ထရုန်းပါတော့တယ်။

လက်မောင်းကို ချုပ်ရတဲ့ ရွာသားက ပိုစိတ်ချရအောင် ကောင်လေးရဲ့ လက်ကို ကြမ်းပေါ် ဆွဲချပြီး ငှူးနဲ့ ဖိထားလိုက်ပေမယ့် ကောင်လေးက အားကုန်ရုန်းတဲ့အခါ သူ ဘယ်လက် ဆီက ဂျွတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရပြီး လက်ဖျံရိုး နှစ်ချောင်းလုံးက အသားထဲနေ အပြင်ကို ဖောက်ထွက်လာတယ်။ ကောင်လေးက နာလည်း နာပုံမပေါ်၊ အော်လည်း မအော်ပေမဲ့ ကျွန်တော် အရေးပေါ် အော်ဒီ လုပ်ခိုင်းထားရတဲ့ ရွာသား နှစ်ယောက်ကတော့ အခန်းထဲက တချိုးတည်း လစ်ပြေးကုန်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း နောက်ကို ခပ်ခွာခွာ ဆုတ်လိုက်မိတယ်။ တသက်လုံး ဆရာဝန် လုပ်လာတဲ့သူ တယောက်အနေနဲ့ ဝန်ခံရမှာ ရှက်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်။ ပြည်သူ့ လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်ကနေ ဆရာဝန်ဘဝ စလာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စစ်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာ တွေနဲ့ လူသေတွေကို ခဏခဏ မြင်ခဲ့ရသူပါ။ အခုတော့ ဒီလူနာလေးကို အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိတယ်။

ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ဆီ လာဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူ့လက်က ပြုတ်ထွက်ပြီး အသားကော အရိုးပါ ပြတ်ကျန်ခဲ့လို့ ငုံးတိတိ ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ညာလက် ကြိုးက လွတ်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ဘယ်လက်ကတော့ ကြိုးတုပ်လျက်သား ဖြစ်နေလို့ကြမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်က တရွတ်ဆွဲနေတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်အပြင်ကို အမြန် ပြေးထွက်လာပြီး အိမ်တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်မိ တယ်။ ကြောက်စိတ်၊ ရှက်စိတ်ကြောင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစား ပေမယ့် ဒီကောင်လေး ဘယ်လို ကူးစက်ခံရတာလဲလို့ ရွာသားတွေကို မေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်

အသံက တုန်လှုပ် အက်ကွဲနေတုန်းပါပဲ။ ဘယ်သူမှ အဖြေမပေးကြပါဘူး။ ခပ်ပါးပါး သစ်သား တံခါးကို အတွင်းကနေ ကောင်လေးလက်သီးနဲ့ ထုသံပျော့ပျော့ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော် လန်ပြီး ထမခုန်မိတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ သွေးဆုပ် ဖြူဖျော့နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ကို ရွာသားတွေ သတိမထားမိပါစေနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ရွာသားတွေကိုလည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အော်ငေါက်မေးမိတော့တယ်။ ဒီကောင်လေး ကူးစက်ခံရပုံကို သိရမှ ဖြစ် မယ်လေ။

ကောင်လေးရဲ့ အမေလို့ ယူဆရတဲ့ ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးတယောက်က ရှေ့ကို တိုးထွက်လာတယ်။ ခြောက်သွေ့နီရဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေက သူ ဆက်တိုက် ငိုထားတယ် ဆိုတာ သက်သေပြနေတယ်။ လူနာကောင်လေးနဲ့ သူ့အဖေက လကွန်ပစ်ထွက်ခဲ့တာလို့ အမျိုးသမီး က ဝန်ခံတယ်။ လကွန်ပစ်ထွက်တယ် ဆိုတာ မြစ်ကျဉ်းသုံးသွယ်ဆည်ကြီးအောက်က ရွာပျက် တွေဆီက ပစ္စည်းတွေ ဆင်းဆယ်တာကို ဆိုလိုတဲ့ အရပ်သားတွေရဲ့ စကားဝှက်တစ်ခုပါ။ ဒီ ဆည်ကြီးအောက်မှာ ရွာ ၁၁၀၀ နဲ့ မြို့ပျက်တွေပါ ရှိနေပြီး အဲဒီက ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ဆယ်ဖို့ နယ်ခံတွေ အမြဲကြိုးစားကြတယ်။ တရားမဝင်တဲ့ ဆယ်ယူမှု ဆိုပေမယ့် နယ်ခံတိုင်း လုပ်နေ ကြတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ လကွန်ပစ်တာဟာ ဆယ်ခိုးခုတ်ခွာ လုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ တချန်းမြို့ဟောင်းက ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ဆယ်ယူတာ ဖြစ်ကြောင်း အမျိုးသမီးက အထပ်ထပ် ဆင်ခြေကန် နေလို့ ရဲ့ မတိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် အာမခံကြောင်း ယုံအောင် အရင် နားချရပါသေးတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ စကားအရ ကောင်လေးက ခြေထောက်မှာ ကိုက်ရာနဲ့ ဆည်ထဲက ပြန်တက်လာ တာလို့ သိရတယ်။ ရေက ရွံ့ထူပြီး မှောင်မည်းနေလို့ ကိုက်သွားတဲ့ သတ္တဝါကို မမြင်ခဲ့ရဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ သူ့အဖေကတော့ ရေထဲကနေ ပြန်တက်မလာခဲ့ဘူး။

ချုံချင်းတက္ကသိုလ် ကူးစက်ရောဂါသုတေသနသိပ္ပံက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေဟောင်း ရဲဘော်ဟောင်း ဒေါက်တာကူဝမ်ကွေ့ဆီ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။ မြေးတွေ အကြောင်း၊ ကျန်းမာရေးအကြောင်း လောကဝတ်အရ ပြောပြီးနောက်မှာ တချန်းရွာမှာ ဖြစ်နေ တဲ့ ကူးစက်ရောဂါအကြောင်း ကျွန်တော် အသိပေးလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတွေက တကိုယ်ရည် သန်ရှင်းမှု အားနည်းလို့ ကူးစက်တာ ဖြစ်မှာပါလို့ သူက ဟာသ လုပ်နေပါသေးတယ်။ ရယ်ရယ် မောမောနဲ့ အလိုက်သင့်ပြောရင်း ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ် ထင်ကြောင်း ကျွန်တော် တိုက်တွန်း တော့မှ ရောဂါလက္ခဏာတွေကို ပြောပြဖို့ သူက ဝတ်ကျေတန်းကျေ မေးတယ်။ ကိုက်ရာ၊ အဖျားတက်တာနဲ့ လူနာကောင်လေးရဲ့ လက်မောင်း ပြုတ်တဲ့အဖြစ်အထိ ဇာတ်စုံခင်းပြတဲ့ အခါမှာ သူ့မျက်နှာက အရယ်အပြုံးတွေ လုံးဝပျောက်ပြီး မျက်နှာသေ ဖြစ်သွားပါတယ်။

လူနာတွေကို ပြဖို့ သူက ပြောလို့ ရွာစည်းဝေးခန်းမထဲကို သွားပြီး ဗီဒီယိုကော ခေါ်ရင်း လူနာတွေကို ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒဏ်ရာတွေကို နီးနီးရိုက်ပြဖို့ ပြောလို့ ရိုက်ပြပြီးတဲ့အခါ သူ့ဘက်ကနေ ဗီဒီယိုကောကို ဖျက်ချလိုက်တယ်။

ခင်ဗျား အဲဒီမှာပဲ ခဏနေပါလို့ ပြောတဲ့ သူ့အသံက အေးစက် တိမ်ဝင်နေပါတယ်။

လူနာနဲ့ ထိတွေ့မိသူတိုင်းကို စာရင်းကောက်ပါ။ လူနာတွေကို ချုပ်ထားပါ။ လူနာတွေ သတိလစ် သွားရင် အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မနေစေဘဲ တံခါးကို သော့ပိတ်ထားပါလို့လည်း မှာပါတယ်။ သူ့အသံက လမ်းညွှန်ချက်တစ်ခုကို ဖတ်ပြနေသလို အေးစက်တောင့်တင်းနေတယ်။

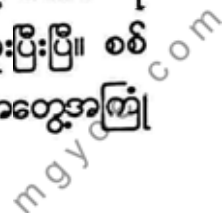
ခင်ဗျားမှာ သေနတ်ပါလားလို့ သူက မေးသေးတယ်။

သေနတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့ ကျွန်တော် မေးတာကို သူက ပြန်မဖြေဘဲ သူ ထပ်ပြီး ဆက်သွယ်ပါမယ်၊ တခြားကို တင်ပြစရာတွေ ဖုန်းနဲ့ တင်ပြရဦးမယ်၊ နာရီပိုင်းအတွင်း အကူ အညီ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ပဲ ဆက်ပြောပါတယ်။

သူ ပြောတဲ့ အကူအညီ ဆိုတာတွေက ၁ နာရီတောင် မကြာဘဲ Z-8A စစ်ရဟတ် ယာဉ်တွေ၊ ဇီဝပိုးမွှားကာကွယ်ရေး ဝတ်စုံပြည့်တွေနဲ့ ရောက်လာကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ငတုံး မှတ်လို့ လိမ်ကြပုံက သူတို့က ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနကပါတဲ့လေ။ ဆောင့်ကြားကြား လမ်းလျှောက်ပုံနဲ့ အထက်စီးလေသံနဲ့ စကားပြောပုံတွေကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဆည်ဘေး ခိုစားနေရတဲ့ ဇနပုဒ် သားတွေတောင်မှ သူတို့ဟာ ကူအမ်းပူ (နိုင်ငံလုံခြုံရေး ဝန်ကြီးဌာန) ကမှန်း သိနိုင် တယ်။

သူတို့တွေက အရင်ဆုံး ရွာစည်းဝေးခန်းမကို သွားကြတယ်။ လူနာတွေကို ခြေလက် ကြိုးတုတ်၊ ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းပြီး ထမ်းစင်နဲ့ သယ်ကြတယ်။ ကောင်လေးကိုတော့ အလောင်း အိတ်နဲ့ သယ်လာတယ်။ ကောင်လေးအမေက ငို၊ ရွာသားတွေက ဝိုင်းအုံ ကြည့်ကြနဲ့ ဇာတ်ရှုပ် သွားပါသေးတယ်။ ရွာသားတွေကို နာမည်စာရင်း ယူတယ်။ သွေးနမူနာ ယူတယ်။ တယောက်ချင်း အဝတ်ချွတ်ခိုင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ တယောက်က မီးစာကုန် ဆီခမ်း လုလု အဘွားအိုကြီး တယောက်ပါ။ ပိန်လို့ ကုန်းကိုင်းနေတဲ့ ခန္ဓာ၊ မျက်နှာမှာ ပင့်ကူအိမ်လို အရေးကြောင်း တွန့်တွေနဲ့ အရွယ်ကောင်းစဉ်က ကျပ်စည်းခဲ့ပုံရတဲ့ ခြေထောက်သေးသေးလေး တွေနဲ့ အဘွားကြီးက အရေကပ်နေတဲ့ လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ ဆရာဝန်တွေကို ရွယ်ပြီး ဒါ နင်တို့ကို ဒဏ်ခတ်တာ၊ ဒါ ဖန်တုရဲ့ ကျိန်စာတဲ့။

ဖန်တုဆိုတာ ပေတလောကနဲ့ ငရဲကို ရည်ညွှန်းတဲ့ ဝတ်ကျောင်းတွေ၊ နတ်ကွန်းတွေ ရှိတဲ့ ဝိညာဉ်ဝတ်ကျောင်းမြို့ကို ပြောတာပါ။ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ရှေ့သို့လှမ်းချီ မဟာစီမံကိန်း ကြီးမှာ တချန်းမြို့ဟောင်းလိုပဲ သူလည်း ဆည်အောက် ရောက်ခဲ့ရတယ်။ မြို့ကို ရွှေ့ပြောင်း ဖြိုဖျက်ပြီးလို့ ရေအောက် ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်က အယူမသီးတတ်ပါဘူး။ လူအများ စုကို ဘိန်းလို့ မူးစေတဲ့ အယူစွဲတွေကို ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး။ ကျွန်တော်က သိပ္ပံသမား၊ ဆရာဝန် တယောက်လေ။ လက်တွေ့မြင်ရ တွေ့ရတာကိုပဲ ယုံကြည်တယ်။ ဖန်တုမြို့ကိုလည်း ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေဆီက စားပေါက်ရှာတဲ့ အပေါစား လုံကြပြီဇာတ်လမ်းလို့ပဲ ယုံခဲ့တယ်။ အမယ် အိုကြီးရဲ့ စကားက ကျွန်တော့်ကို ကျောမချမ်းစေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဒေါသငွေ့ပါတဲ့ လေသံကို မဖြုတ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ဒီအမယ်အိုကြီး တသက်မှာ ဘေးဒုက္ခ အလီလီ ကြုံခဲ့ဖူးပြီးပြီ။ စစ် နယ်ရှင်တွေ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ၊ သွေးပျက်လောက်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေး အတွေ့အကြုံ

တွေ ဒီလိုဒုက္ခအလီလီကို ဖြတ် သန်းဖူးတဲ့သူဟာ လေထဲက မုန်တိုင်းတွေကို ကြိုသိနေသလိုပဲ။
ဘေးဆိုးကြီးတခု လာတော့မယ် ဆိုတာကို ခေတ်ပညာ မတတ်ဘဲ သိနိုင်စွမ်း သူမှာ ရှိတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ကူဝမ်ကျွေးလည်း ဒီလို သိခဲ့တာပါပဲ။ ကျန်းမာရေး
ဝန်ကြီးဌာနက ဆိုသူတွေ မလာမီမှာ တချို့သူတွေကို ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိပေးဖို့ အချိန်ရအောင်
ကျွန်တော့်ကို စွန့်စား ကူညီသွားခဲ့ပါတယ်။ ကူ တချိန်က ပြောဖူးခဲ့ပေမယ့် မပြောတော့တာ
ကြာပြီဖြစ်တဲ့ စကားတခွန်းနဲ့ အရိပ်အမြွက် ပြောသွားခဲ့တာပါ။ ဆိုဗီယက်နဲ့ နယ်မြေပဋိပက္ခ
တိုက်ပွဲလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်၊ ၁၉၆၉ ခုနှစ်မှာ ကူနဲ့ ကျွန်တော် ချန်ပိုမြစ် အောက် တက်လို
မိတာလောက်ပဲ ဝေးတဲ့ ဝူဆုရီမြစ်နားက မြေအောက် ကတုတ်ကျင်းတွေထဲမှာ အတူ တာဝန်
ထမ်းခဲ့ရပါတယ်။ ရုရှားတွေက ကျွန်းကို ပြန်သိမ်းဖို့ အမြောက်တွေ တရစပ် ဖိပစ်နေခဲ့တယ်။

ကူနဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် ရဲဘော်တယောက်ရဲ့
ဗိုက်က အမြောက်ဆန်တွေကို ခွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ကြတယ်။ ရဲဘော်လေးရဲ့ ဗိုက်အောက်
ပိုင်းက အူမြင်ရအောင် ပွင့်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ တကိုယ်လုံးမှာလည်း သူ့သွေးတွေချည်းပါပဲ။
၇ စက္ကန့်ကို တကြိမ် အမြောက်ဆန်ကျတိုင်းမှာ မြေကြီးခဲတွေ သူပေါ် မကျအောင် ကျွန်တော်
တို့က အပေါ်က ဝပ်ပြီး ကာပေးနေရတယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ် ဝပ်လိုက်တိုင်းမှာ ညည်းသံသဲ့သဲ့နဲ့
အမေကို တသံပဲ ကြားနေရပါတယ်။ ကတုတ်ကျင်း အပြင်ဘက် မှောင်မည်းနေတဲ့ မြစ်တဖက် က
ဆူညံသံတွေ ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ကတုတ်ကျင်းထဲက တပ်စု နှစ်စုဆီ
က ရုရှားတွေလို အော်လိုက်တဲ့ တပ်လှန့်သံ ကြားရပြီးကတည်းက စပစ်ကြပါတော့တယ်။ အဲဒီ
နောက်မှာတော့ အော်သံတွေက ရန်သူအသံလား ကိုယ့်လူအသံလား မကွဲပြားတော့ပါဘူး။

အမြောက်ဆန်တခု ထပ်ကျလို့ ကောင်လေးပေါ် ဝပ်ပြီး ကာပေးတဲ့အခါ ကူရဲ့ မျက်နှာ ကို
အနီးကပ် မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့နဖူးမှာ ချွေးတွေ သီးနေတယ်။ ဖယောင်းတိုင်မီး မှိန်လှုပ်လှုပ်
အောက်မှာတောင် သူ့မျက်နှာ ဖြူဖျော့ပြီး တုန်လှုပ်နေတာ သိသာပါတယ်။ သူက လူနာကို
ကြည့်၊ ကတုတ်ကျင်းဝကို ကြည့်၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မပူပါနဲ့ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားမှာပါလို့ ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်တယ်။ တသက်လုံး အကောင်းမြင်စကား
မပြောဘူးတဲ့ သူက ဒီလို ပြောလိုက်တာပါ။ ကူက သောကသမား။ ခေါင်းလေးကိုက်ရုံနဲ့ ဦးနှောက်
မှာ အကျိတ် ဖြစ်နေပြီလို့ စိုးရိမ်တဲ့သူ။ မိုးရိပ် မြင်ရုံလောက်နဲ့ ဒီနှစ် စပါးတွေတော့ ပျက်ပြီလို့
တွေးတတ်တဲ့သူ။ အမြဲတမ်း အဆိုးကို ကြိုတွက်တတ်တာဟာ သူ့ရဲ့ ဘဝနေနည်းပါပဲ။ သူ
စိုးရိမ်တတ်တာထက် ပိုဆိုးတဲ့ သေဘေးနီးတဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေချိန်မှာတော့ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားမှာပါလို့ သူက အကောင်းမြင်နေတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့စကား မှန်သွား
ခဲ့ပါတယ်။ ရုရှားတွေ မြစ်ကို မကူးနိုင်ခဲ့သလို ရဲဘော်လေးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကယ်နိုင်ခဲ့
ကြတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးနောက်မှာ ဒီကိစ္စ စကားဆက်မိတိုင်း ခင်ဗျားက ဘာလို့

ဒီလောက်ထိ အကောင်းမြင်ဖို့ ခက်တာလဲလို့ သူ့ကို နောက်တဲ့အခါ ဒီလို အကောင်းမြင် စိတ်မျိုး နောက်တခါ ရဖို့ အတော် အခြေအနေဆိုးဆိုး ကြုံမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူက ပြန်ဖြေ ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ သူကော ကျွန်တော်ပါ အိုကုန်ကြပြီ။ ပိုဆိုးတဲ့ ဘေးကြီးကလည်း နီးလာ ပြီ။ သေနတ် ဆောင်ထားလားလို့ မေးလို့ မဆောင်ထားဘူး။ သေနတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့ ကျွန်တော် ပြန်မေးတဲ့အခါ သူ့ဘက်က အသံတွေ ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ တခြား နားထောင် နေသူတွေ အနားမှာ ရှိနေပုံမျိုးပဲ။ ခဏနေမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါလို့ သူက ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီစကားကြောင့် ဒီကူးစက်မှုဟာ ဒီရွာမှာပဲ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူ့ဖုန်းကို ချက်ချင်းချပြီး ကွမ်ကျိုးက ကျွန်တော့် သမီးဆီ အမြန် ဖုန်းဆက်တယ်။

သူယောက်ျားက China Telecom မှာ အလုပ်လုပ်နေရလို့ တလမှာ တပတ် လောက် နိုင်ငံခြားကို သွားရပါတယ်။ ကျွန်တော့်သမက် ခရီးသွားနေချိန်မှာ မြေးမလေးကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ ခဏလာနေဖို့ သမီးကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သမီးကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြဖို့တောင် အချိန်မရမိမှာပဲ ပထမရဟတ်ယာဉ် ရောက်လာပြီး လိုင်းပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သမီးကို တခွန်းပဲ နောက်ဆုံး ပြောလိုက်ရတယ်။

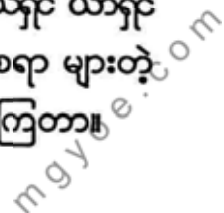
စိတ်မပူပါနဲ့။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။
 (ဒေါက်တာကွမ်ကျင်ရှုကို နိုင်ငံလုံးခြံရေးဝန်ကြီးဌာန MSS က စွဲချက်မရှိ ရုံးမတင်ဘဲ ဖမ်းဆီးထားခဲ့ပါတယ်။ သူ လွတ်မြောက်လာချိန်မှာတော့ ကပ်ဘေးကြီးဟာ တရုတ်နိုင်ငံ ပြင်ပ ကို ကျော်လွန် ပျံ့နှံ့နေခဲ့ပါပြီ။)

တိဘတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ လာဆာမြို့

(လက်ရှိကမ္ဘာမှာ လူဦးရေ အများဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်တဲ့ တိဘက်မှာ အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်ပြီးတာ တပတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ပြည်သူ့ဒီမိုကရက်ပါတီက လားမားပါတီကို သောင်ပြိုကမ်းပြို အနိုင်ရထားလို့ လမ်းမပေါ်မှာ အောင်ပွဲခံ မြူးတူးနေသူတွေနဲ့ ဆူညံနေပါတယ်။ လမ်းဘေးက လူအပြည့်နဲ့ ကော်ဖီဆိုင် တခုမှာ နူရီတယ်လီဗာဒီကို ကျွန်တော် သွားတွေခဲ့ရတာပါ။ အောင်ပွဲခံနေသံ တွေက ဆူညံနေလို့ ကျွန်တော်တို့တွေ အော်ဟစ်ပြီး အမေးအဖြေ လုပ်ခဲ့ရတဲ့အထိ ပါပဲ။)

ကူးစက်မှုတွေ မစခင်မှာ တိုက်ကူးလူမှောင်ခိုလုပ်ငန်းက သိပ်ခေတ်မစားလှဘူး။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ခရီးသည်ကြိုကား အတုနဲ့ စာချုပ်တွေ ကာကွယ်မှုတွေ လုပ်ရတာ ငွေ သိပ်ကုန် တယ်။ အဲဒီတုန်းက အမြတ်များများရတဲ့ လူမှောင်ခို လမ်းကြောင်းက ထိုင်းနဲ့ မြန်မာ လမ်းကြောင်းပဲ ရှိတယ်။ ကျုပ် နေခဲ့တဲ့ ကာရှီမှာ ဆိုရင် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုထဲ ပါခဲ့တဲ့ နိုင်ငံ တွေဆီပဲ သွားလို့ ရမယ်။ အဲဒီနိုင်ငံတွေဆီတော့ ဘယ်သူမှ မသွားချင် ကြဘူး။ ဒါကြောင့် အစက ကျုပ် လူမှောင်ခိုခေါင်း မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘိန်းစိမ်း၊ စိန်ရိုင်း၊ အလုပ်သမား ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ခိုးသွင်းမယ့် နိုင်ငံမှာ လိုအပ်မယ့် အခြေခံပစ္စည်းတွေကိုပဲ မှောင်ခိုပို့တယ်။ ကူးစက်မှုတွေကြောင့် အခြေအနေအားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ။ လျူတုန်ရန်းကို (တရုတ် လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစား) တွေကို ပို့ပေးရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အထက်တန်းလွှာတွေက လည်း လက်မလည်အောင် အလုပ်အပ်လာကြတယ်။ အရပ်သား ပညာတတ်တွေ၊ လယ်ရှင် ယာရှင် သူဌေးတွေ၊ အစိုးရထဲက အနိမ့်ပိုင်း အရာရှိတွေတောင် ပါတယ်။ ဘဝမှာ ဆုံးရှုံးစရာ များတဲ့ လူတွေပေါ့။ သူတို့က ဒီနိုင်ငံက လွတ်ရင်ပြီးရော ဘယ်ဆီရောက်ရောက် သွားချင်ကြတာ။

သူတို့ ဘာကြောင့် ဒီနိုင်ငံက ထွက်သွားချင်တာလဲ အဲဒီတုန်းက သိခဲ့လား။

ကျုပ်တို့လည်း ကောလာဟလတွေ ကြားပါတယ်။ ကာရှီမှာတောင် ကူးစက်မှု တခု ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ အစိုးရက အမြန် သတင်းမှောင် ချလိုက်နိုင်ပေမယ့် တခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ လူတွေ ရိပ်မိနေကြပြီ။

အစိုးရက လူမှောင်ခိုတွေကို တားဖို့ မကြိုးစားဘူးလား။

တရားဝင် အမိန့်ထုတ်ပြီး တားပါတယ်။ လူမှောင်ခိုတွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေး ယူတယ်။ နယ်စပ်ထွက်ပေါက်တွေကို တင်းကြပ်တယ်။ လူမှောင်ခိုခေါင်းတချို့ကိုတောင် လူရှေ့ မှာ သေဒဏ် ပေးသေးတယ်။ အဖြစ်မှန်ကို ကျုပ်တို့လို မသိကြရင်တော့ အစိုးရက ထိထိ ရောက်ရောက် တားဆီးနေတယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။

တကယ် တားဆီးနေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ကျုပ်ကြောင့် ချမ်းသာသွားတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲဗျ။ နယ်ခြားစောင့်တွေ၊ ဗျူရို ကရက်တွေ။ ရဲတွေနဲ့ မြို့တော်ဝန်တောင် ပါဦးမယ်။ အဲဒီတုန်းက တရုတ်နိုင်ငံ စီးပွားမပျက် သေးဘူးလေ။ ဥက္ကဋ္ဌမော်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့နည်းက သူ့ပုံပါတဲ့ ငွေစက္ကူတွေ လက်ထဲ များများ ကိုင်ထား ပြီး ကြည့်ပေးတာ မဟုတ်လား။

ခင်ဗျားကော စီးပွားဖြစ်ခဲ့ရဲ့လား။

ကာရှီက စီးပွားတက်နေတဲ့ မြို့ပါ။ ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းကို ခိုးဝင်ချင်တဲ့လူ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းက လေကြောင်းက နေဝင်ချင်ကြတာ။

လေကြောင်းနဲ့ ပို့ပေးဖူးတယ်ပေါ့။

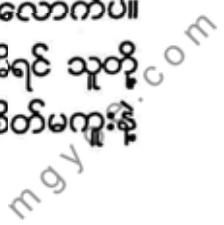
နည်းနည်းလောက်ပါပဲ။ ခိုးဝင်မယ့်သူတွေကို ကာဇက်စတန် ဒါမှမဟုတ် ရုရှားဘက် ကို ကုန်တင်လေယာဉ်နဲ့ ခရီးတိုပဲ ပို့ပေးဖူးတယ်။ ကြေးနည်းတဲ့ အလုပ်တွေပါ။ ကွမ်တုံနဲ့ ကျင်းဆုကနေ အပတ်တိုင်း လူထောင်ချီ ခိုးဝင်နေတဲ့ အရှေ့ပိုင်းဒေသ မှောင်ခိုလမ်းကြောင်း လောက် ဈေးမကောင်းပါဘူး။

ဒီထက် ရှင်းပြနိုင်ဦးမလား။

အရှေ့ပိုင်းပြည်နယ်တွေမှာ လေကြောင်းကတဆင့် လူခိုးသွင်းပေးတာက ဈေးကွက် ကြီး တခုပါပဲ။ ကြိုတင်ငွေ ရှင်းထားနိုင်ပြီး ပထမတန်း ဧည့်ဗီဇာ လုပ်နိုင်တဲ့ လူချမ်းသာတွေမှ ဒီလို ခိုးဝင်နိုင်တာ။ သူတို့တွေက လန်ဒန် သို့မဟုတ် ရောမမှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ခရီးတထောက် နားမယ်၊ ဟိုတယ်မှာ ဝင်တည်းမယ်၊ တရက်လောက် လျှောက်လည်မယ်၊ ပြီးရင် ခြေရာ ဖျောက်မယ်လို့ စီစဉ်နိုင်သူတွေပါ။ ဒီအစီအစဉ်မျိုးက ငွေသိပ်ကုန်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဒါမျိုး လုပ်ချင်ခဲ့တာ။

ရောဂါကူးနေတဲ့ သူတွေကကော။ သူတို့ကို ကူးစက်နေမှန်း သိမသွားနိုင်ဘူးလား။

လေယာဉ်အမှတ် ၅၇၅ ဖြစ်ရပ်နောက်ပိုင်းမှ ဒါကို စိုးရိမ်လာကြတာပါ။ လေကြောင်း မှောင်ခိုတွေမှာ ကူးစက်သူ သိပ်မပါတတ်ဘူး။ ပါခဲ့ရင်တောင် ကူးစက်ကာစ အဆင့်လောက်ပဲ။ လေကြောင်းမှောင်ခိုခေါင်းတွေက သိပ်ဂရုထားကြသူတွေပါ။ ကူးစက်နေသူတွေ ပို့ပေးမိရင် သူတို့ စီးပွားပျက်မှာလေ။ မှောင်ခိုခေါင်းကို မလိမ်နိုင်ရင် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကို လိမ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့

တော့။ အလိမ်မပေါ်အောင် တချိန်လုံး ကျန်းမာချင်ယောင် ဆောင်နေကြတာ။ လေယာဉ် ၅၇၅ ဖြစ်ရပ် မတိုင်မီက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တယောက်နဲ့ သူဇနီး ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ကြားမိ သေးတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်က အကိုက်ခံထားရတာ။ ဒဏ်ရာက ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းရောဂါ တက်လာတယ်။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ကုနိုင်မယ့် ဆေး ရှိမယ်လို့ သူတို့က ထင်ကြတာ။ ကူးစက်ခံရသူတိုင်း ဒီလို ထင်ကြတာပါပဲ။ ပဲရစ်က ဟိုတယ်ခန်းကို ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီလူက သေလုလု ဖြစ်နေပြီ။ သူမိန်းမက ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ လုပ်တာကို သူက တားတယ်။ သူတို့ကို တရုတ်ပြည် ပြန်ပို့မှာ ကြောက်လို့တဲ့။ ဆရာဝန် မခေါ် ခိုင်းဘဲ သူ သတိမလစ်ခင် သူမိန်းမကို ထွက်ပြေးခိုင်းတယ်။ သူမိန်းမကလည်း ထွက်ပြေးသွား တယ်။ နှစ်ရက်လောက် ကြာတဲ့အခါ ညည်းသံတွေ၊ ဆူညံသံတွေ ကြားလို့ မနှောင့်ယှက်ရ စာတန်းကို ဖြုတ်ပြီး ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းက ဝင်ကြည့်တယ်။ ပဲရစ်ကူးစက်မှုကြီးက အဲဒီက စခဲ့ တာ ဖြစ်မလား ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။

တရုတ်နိုင်ငံကို ပြန်ပို့ခံရမှာစိုးလို့ ဆရာဝန် မခေါ်ခိုင်းဘူးလို့ ခင်ဗျားပြောတယ်နော်။ ဒါဆို အနောက်နိုင်ငံမှာ ဆေးလာကုချင်တယ် ဆိုတာနဲ့ ရှေ့နောက် မညီဘူးဗျ။

အဲဒါ ခင်ဗျား ဒုက္ခသည်တွေရဲ့ စိတ်သဘောကို နားမလည်လို့။ ဒီလူတွေက ကူကယ်ရာ မဲ့နေကြတာ။ ကပ်ရောဂါနဲ့ အစိုးရရဲ့ ပိတ်ဆို့မှုတွေကြား ပိတ်မိနေကြတာ။ ကူးစက် ခံထားရတဲ့ မိသားစုဝင် ရှိလာရင် နိုင်ငံခြားမှာ ကုနိုင်တဲ့ ဆေးရှိတယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး မရောက် ရောက်အောင် ကြိုးစားကြတော့တာပဲ။ မျှော်လင့်ချက် ဆိုတာမျိုးကို ခင်ဗျားကော မလိုချင်ဘူး လား။

အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်ရဲ့ ဇနီးလည်း တခြားခိုးဝင်သူတွေလို ခြေရာဖျောက်သွားတာပေါ့။ တိုင်းတပါးကို ခိုးဝင်တယ်ဆိုတာ အရင်ကတည်းက ဒီလိုပဲလေ။ တချို့က မိသားစုဝင် ဆီ၊ မိတ်ဆွေတွေဆီ သွားခိုလှုံကြတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကတော့ နယ်ခံ တရုတ်လူဆိုးဂိုဏ်း တွေရဲ့ ခိုင်းဖက် ဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ အများစုကတော့ ခိုးဝင်တဲ့ နိုင်ငံရဲ့ မှောင်ခိုနယ်မြေတွေ ထဲမှာ အစပျောက်သွားကြတာပဲ။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွေကို ဆိုလိုတာလား။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွေလို့ပဲ ဆိုပါတော့။ ဘယ်သူမှ မလာချင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ ပုန်းနေရတာလောက် စိတ်ချရတာ ဘယ်ရှိမှာလဲ။ ထိပ်တန်းနိုင်ငံကြီးတွေမှာ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက် တွေဆီက ကူးစက်မှုတွေ အများကြီး ထပြစ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်လဲ။

နိုင်ငံခြားမှာ လုံးဝပြန်ကောင်းနိုင်တဲ့ဆေး ရှိတယ်လို့ မှောင်ခိုခေါင်း အများစုက လိမ်ညာပြီး ဝါဒ ဖြန့်ခဲ့ကြတယ်ဆို။

တချို့က အဲဒီလို လိမ်ခဲ့ကြတယ်။
ခင်ဗျားကော လိမ်ခဲ့လား။
(ခဏ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီး)

မလိမ်ခဲ့ပါဘူး။

SAMPLE BOOK

(ဒီလိုပြောပြီး နှုတ်ခဏလောက် ငိုနေပါသေးတယ်)

လေယာဉ် ၅၇၅ ကြောင့် လေကြောင်းမှောင်ခိုအလုပ် ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားလဲ။ ကန့်သတ်ချက်တွေ ပိုများလာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တချို့နိုင်ငံတွေမှာပဲ ကန့်သတ်ချက် တိုးလာတာပါ။ လေကြောင်းမှောင်ခိုခေါင်းတွေက သိပ်လည်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်သုံးစကား က သူဌေးအိမ်တိုင်းမှာ အစေခံ ဝင်ပေါက်တော့ ရှိတယ်တဲ့။

အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။

အနောက်ဥရောပမှာ လုံခြုံရေး တင်းကြပ်ရင် အရှေ့ဥရောပက ခိုးသွင်းတယ်။ အမေရိက က အဝင်မခံရင် မက္ကဆီကိုကနေ ခိုးသွင်းတယ်။ ဒီနည်းက ကူးစက်ခံရသူတွေ နယ်စပ်ကနေ စုပြုံဝင်နေပေမယ့် လူဖြူသူဌေးနိုင်ငံကြီးတွေအဖို့ လုံခြုံနေတုန်းပဲလို့ အထင်ရောက်စေတယ် လေ။

ကျုပ်ကတော့ အဲဒီဘက်တွေ မကျွမ်းကျင်ဘူး။ ကုန်းကြောင်း မှောင်ခိုပဲ အဓိက ပို့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ပစ်မှတ်က အာရှအလယ်ပိုင်းနိုင်ငံတွေ။

အဲဒီနိုင်ငံတွေက ဝင်ရ လွယ်လို့လား။

သူတို့က မှောင်ခိုသွင်းဖို့တောင် တောင်းဆိုနေကြတာ။ အဲဒီနိုင်ငံတွေက စီးပွားရေး ညံ့တယ်။ အစိုးရတွေက ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတယ်။ အကျင့်ပျက်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝေစုထဲက ၁ ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရရင်တောင် စာရွက်စာတမ်းကအစ ကူညီပေးကြတာ။ သူတို့စကားနဲ့ဆို ဘယ်လိုခေါ်မလဲ မသိပေမယ့် သူတို့လည်း မှောင်ခိုခေါင်းတွေပါပဲ။ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံဟောင်းတွေ ကနေ ရုရှား သို့မဟုတ် အီရန်နဲ့ အိန္ဒိယကို ပို့ပေးရတယ်။ အဲဒီ ခိုးဝင်တွေ ဘယ်ဒေသဆီ ရောက်ကုန်လဲ ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ မေးလည်း မမေးချင်ဘူး။ နယ်စပ် ရောက်ရင် ကျုပ် တာဝန် ပြီးပြီ။ စာရွက်စာတမ်းတွေ ဝေပေးတယ်။ ယာဉ်ပေါ် တင်ပေးတယ်။ အစောင့်ကို လာဘ်ပေးပြီး ကျုပ် ရသင့်တဲ့ငွေကို ယူတယ်။

ရောဂါကူးစက်ထားသူတွေ အများကြီး မြင်ခဲ့ရလား။

အစပိုင်းမှာတော့ မမြင်ခဲ့ရဘူး။ ရောဂါဖြစ်ပုံက မြန်တယ်ဗျ။ ကုန်းကြောင်းမှောင်ခို က လေကြောင်းနဲ့ ပိုရသလို မဟုတ်ဘူး။ ကူးစက်မှုက နှေးရင်တောင် ကာရှီအထိ လာရတဲ့ ခရီးက ဝေးတယ်။ ကူးစက်ခံရသူက ရက်ပိုင်းပဲခံပြီး လမ်းမှာတင် ဘဝပြောင်းသွားတတ် တယ်။ ဒါဆို နယ်ခံရဲက သတိထားမိပြီး ဖမ်းတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကူးစက်သူတွေ အဆမတန် များလာတဲ့အခါ ရဲလည်း မနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် လိုက်ပို့ရတဲ့ လူတွေမှာ အများကြီး ကူးစက် ကုန်တာ စမြင်ခဲ့ရတယ်။

ကူးစက်ခံရသူတွေက အန္တရာယ်ပေးလား။

အန္တရာယ် မပေးနိုင်ပါဘူး။ သူတို့မိသားစုက ခြေလက်ကြီးတုပ်ပြီး ပါးစပ်ကို ကြီးချည် ပေးထားတယ်။ ကားနောက်ခန်းက စောင်ပုံထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေတာ၊ ကား နောက်ဖုံး ထဲက ထုသံ ရိုက်သံတွေ ကြားနေရတာ၊ ဗင်ကားနောက်မှာ လေပေါက် ဖောက်ထားတဲ့ သေတ္တာပုံး

ပါလာတာဆိုရင် ကူးစက်ခံထားရသူ ပါလာတာ သေချာပြီ။ လေပေါက် ဖောက်ပေးတာ အလကား ပဲ။ အထဲက လူက သေပြီးနေမှန်း မသိကြဘူး။

ခင်ဗျားကတော့ သိတယ်ပေါ့။

အဲဒီကတည်းက သိခဲ့ပါတယ်။ ရှင်းပြပေမယ့် လက်မခံကြဘူးလေ။ အဲဒီတော့လည်း ကျုပ် ရသင့်တဲ့ငွေ ယူပြီး သွားချင်တဲ့ဆီ ပို့ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ကျုပ် ကံကောင်းတယ်။ ရေကြောင်း လူမှောင်ခို တခါမှ မလုပ်ပေးခဲ့ဘူး။

ရေကြောင်းမှောင်ခိုက ပိုခက်လို့လား။

အန္တရာယ်များတယ်။ ကမ်းရိုးတန်းဘက်က ကျုပ် အသိတွေဆို ရောဂါသည်တွေ ချုပ်ထားရာက လွတ်သွားပြီး အားလုံးကို လိုက်ကိုက်တာမျိုး ကြုံကြရတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် ဘာလုပ်ကြလဲ။

ဖြေရှင်းနည်း အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ ရောက်ရာနိုင်ငံက လူသူကင်းတဲ့ ကမ်းခြေမှာ အရေးပေါ် သင်္ဘောဝင်ရပ်ပြီး ကူးစက်ခံထားရသူတွေကို ကမ်းခြေမှာ ပစ်ထားခဲ့တယ်။ တချို့ မာလိန်မှူးတွေဆို လူနာထမ်းစင်တွေ လုပ်ထားပြီး ရောဂါကူးစက်တာနဲ့ ရေထဲ ပစ်ချခဲ့ကြတာ။ ရေကူးတဲ့သူတွေ၊ ရေငုပ်သမားတွေ သတင်းမရ၊ အလောင်းရှာမရဘဲ ပျောက်ကုန်တယ် ဆိုတာ အဲဒီအကျိုးဆက် ဖြစ်မှာပေါ့။ ဖုတ်ကောင်တွေ လှိုင်းတွေကြားက တက်လာတယ် ဆိုတာမျိုး ကလည်း ဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုမျိုး မသတိစရာတွေ မလုပ်ခဲ့ဘူး။

အဲဒီလို အလုပ်မျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တခုတော့ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီခရီးကြောင့်ပဲ လူမှောင်ခိုသွင်းတဲ့ အလုပ်ကို ကျောခိုင်းခဲ့တာပါ။ ထရပ်ကားစုတ်ကြီးတခုကို မှောင်ခို ပို့ပေး ခဲ့ရတယ်။ ကားနောက်တွဲထဲက ညည်းသံတွေ ကြားရတယ်။ အလူမိနီယံကားနံရံကို တဒုန်းဒုန်း ထုရိုက်သံတွေကလည်း ဆူညံပြီး ကားကလည်း ယိမ်းထိုးနေတယ်။ ကားရှေ့ခန်းမှာတော့ ရှိအန်းမြို့က ကျိုကျိတက် ချမ်းသာတဲ့ ဘဏ်သူဌေးတယောက် ပါလာတယ်။ သူက အမေရိကန်မှာ သုံးတဲ့ အကြွေးဝယ်ကတ်တွေ အများကြီး ဝယ်ထားတယ်။ သူမှာ တဆွေ တမျိုးလုံးကို တင် ကျွေးထားနိုင်လောက်တဲ့ ငွေတွေလည်း ပါလာတယ်။ သူ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံက စုတ်ပြုနေ ပြီး ပါးမှာလည်း ကုတ်ရာကြီးနဲ့။ သူ့မျက်လုံးတွေက အဲဒီတုန်းက နေ့တိုင်းနီးပါး ကျုပ် ပိုပိုမြင် လာရတဲ့ နီရဲနေတဲ့ မျက်လုံးမျိုး။ ယာဉ်မောင်းကတော့ ကျုပ်လိုပဲ ငွေက အသက်ထက် အရေး မကြီးတော့ဘူးလို့ အသိတရား ရလာတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့။ အဲဒီလူနဲ့ လူ ၅၀ စာကို ခိုးဝင်လို့ ရအောင် လုပ်ပေးပြီး ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ဘက်က ကူညီနိုင် တာ ဒါပဲ ရှိတယ်လေ။

အဲဒီကားက ဘယ်နိုင်ငံကို ခိုးဝင်သွားတာလဲ။

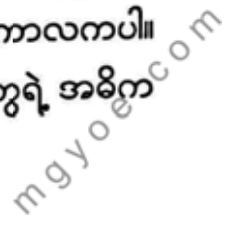
ကာဇက်စတန်ကို။

ဂရိနိုင်ငံ၊ မတ်တီအိုရာ

(ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေကို ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားတွေနဲ့ ဒေါင်လိုက် မတ်လုနီးပါး ကျောက်ထရံကြီးတွေ ပေါ်မှာပဲ တည်ဆောက်ထားပါတယ်။ သမိုင်း ထဲမှာတော့ အော်တိုမန်အင်ပါယာရဲ့ ဘေးရန်က ခိုလှုံသူတွေ ခိုအောင်းခဲ့တဲ့ နေရာ ဟာ ဖုတ်ကောင်တွေ ဘေးရန်က ခိုလှုံဖို့လည်း အသုံးဝင်ခဲ့ပါတယ်။ စစ်ပြီးကာလ မှာတော့ လှေကားထစ်တွေကို ဖြုတ်လို့ နှုတ်လို့ လွယ်မယ့် သတ္တုတွေ၊ သစ်သား တွေနဲ့ အစားထိုး ထားပြီး ဝတ်ပြုဖို့ လာသူတွေ၊ ခရီးသွားတွေအတွက် စိတ်ချရ အောင်ပြုပြင်ထားပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှု ရှာသူတွေ၊ ဉာဏ်အလင်း ရှာသူတွေကြောင့် ဒီနှစ်ပိုင်းအတွင်း မတ်တီအိုရာမှာ လူနေ ထူထပ်လာပါတယ်။ စတန်လီမတ္တဒေါ်နယ် ဟာ တခြားလူတွေလိုပဲ ဒီနေရာမှာ ငြိမ်းအေးမှု လာရှာသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ သူ့ဇာတိ ကနေဒါနိုင်ငံက လွတ်သမျှ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ ပါခဲ့ရတဲ့ စစ်မှုထမ်းဟောင်း တယောက်ဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာဖျက်စစ်ပွဲမီ မစမီကပဲ မင်းသမီး ပက်ထရစ်ရှာ ခြေမြန် တပ် တပ်မဟာ ၃ ရဲ့ ကာဇက်စတန် မူးယစ်နှိမ်နင်းရေး စစ်ဆင်ရေး တခုမှာ ဖုတ်ကောင် ကို ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။)

ကျုပ်တို့ကို အမေရိကန်ရဲ့ အယ်လ်ဖာတပ်ဖွဲ့နဲ့ မမှားပါနဲ့။ ဒီကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့တုန်းက အယ်လ်ဖာတပ်ဖွဲ့ မဖွဲ့စည်းရသေးဘူး။ တကမ္ဘာလုံး ကြောက်လန့်ပြေးလွှားကြတာမျိုး မဖြစ် သေးဘူး။ အစွရေးတွေလည်း တံတိုင်းကြီး မဆောက်သေးဘူး။ ကိတ်တောင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပထမဆုံး လူစုလူဝေးကြား ကူးစက်မှုကြီးလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီအဖြစ်အပျက်က ရှေ့ဆက် ဖြစ်လာမှာတွေကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြသေးတဲ့ ရောဂါကူးစက်မှုရဲ့ အစောပိုင်း ကာလကပါ။ ကျုပ်တို့ စစ်ဆင်ရေးက ဘိန်းသူပုန်တွေ၊ ကမ္ဘာတလွှားက အကြမ်းဖက်သမားတွေရဲ့ အဓိက

ကုန်သွယ်မှုတွေကို ဖြတ်တောက်ရတဲ့ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေး တခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် လူမရှိ သူမရှိ ကျောက်ကမ်းပါးတွေကြားမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေကျပါ။ မူးယစ်ကုန်သည်တွေ၊ လူဆိုးဂိုဏ်း တွေ နယ်ခံ ကြေးစားသူပုန်တွေနဲ့ပဲ တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြရတာပါ။

ဂူဝင်ပေါက်က ရှာရလွယ်ပါတယ်။ လှည်းလမ်းတလျှောက် ကျထားတဲ့ သွေးစက်တွေ ကို ခြေရာခံ လိုက်သွားရုံပါပဲ။ အခြေအနေက မူမမှန်ဘူး ဆိုတာကို ချက်ချင်း သတိထားမိကြ တယ်။ သွေးတွေပဲ တွေ့ပြီး အလောင်းတွေ မတွေ့ဘူးလေ။ ပြိုင်ဘက်ကုန်သည်တွေ လက်ချက် ဆို ရင် သတိပေးတဲ့ အနေနဲ့ အလောင်းတွေကို တမင် ပစ်ထားခဲ့တတ်ကြတယ်။ အိုင်ထွန်းနေတဲ့ သွေးတွေနဲ့ ညှိပုပ်ပုပ် အသားစတွေ တွေ့ပေမယ့် လားသေကောင် တအုပ်က လွဲရင် အလောင်း တွေ မတွေ့ရဘူး။ လားတွေ သေပုံက ပစ်သတ်ခံရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သားရဲတအုပ်က အမဲဖျက် ထားတဲ့ ပုံမျိုးပါ။ အသားပေါ်မှာ ကိုက်ရာဖဲ့ရာတွေ ပွနေပြီး ဗိုက်တွေလည်း ပွင့်နေတယ်။ တောခွေးတွေရဲ့ လက်ချက်လို့ ကျုပ်တို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒီတောင်ကြားမှာတော့ တောခွေးအုပ်က အာတိတ်ဒေသက ဝံပုလွေတွေလိုပဲ သိပ်သောင်းကျန်းကြတာလေ။

ပိုပြီး ပဟေဠိဖြစ်ရတာက အလောင်းတွေ ပျံ့ကြနေရမယ့်အစား ကုန်ပစ္စည်းတွေပဲ တောင်ပုံရာပုံ ကျန်ခဲ့တာကြောင့်ပါပဲ။ နယ်ခံတွေလက်ချက် မဟုတ်ဘဲ ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး အစွန်းရောက်တွေ လက်စားချေတာ ဆိုရင်တောင်မှ ဘိန်းညို ကီလို ၅၀ လောက်ကို ပစ်ထား ခဲ့ရလောက်အောင် ဘယ်သူမှ မတုံးကြဘူး။ ခြေမှုန်းရေးရိုင်းဖယ် အကောင်းစားတွေ၊ သီချင်း ဖွင့်စက်၊ ဂျီပီအက်စ်ခြေရာခံစက်လို ပစ္စည်းတွေကို မယူဘဲ ချန်ထားခဲ့ဖို့ ဆိုရင် ပိုလို့တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး။

သွေးစက်တွေက တောင်တက်လမ်းဆီကို ဦးတည်သွားတယ်။ သွေးတွေက အိုင်နေ တာပါပဲ။ သွေးတွေ ဒီလောက်ဆုံးရှုံးထားရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ လမ်းလျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ဒီခြေရာရှင်ကတော့ ကုသမှု လုပ်ထားတဲ့ လက္ခဏာလည်း မတွေ့ရဘဲ ဆက်သွားနေနိုင် တယ်။ အနားမှာ တခြား ခြေရာလက်ရာလည်း မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်တို့ ခြေရာကောက်ခဲ့ပုံအရ ဒီလူ ထွက်ပြေးလာတယ်၊ သူ့ကိုယ်က သွေးတွေ ထွက်နေတယ်၊ မှောက်ခုံလဲကျတယ်။ သဲပြင် ပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး မှောက်ကျခဲ့တဲ့ အရာတောင် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတောင် ဒီလူက အသက် ၅၅ရပ်ပြီးလည်း မသေ၊ သွေးထွက်လွန်ပြီးလည်း မသေဘဲ အကြာကြီး လဲနေပြီးမှ ပြန်ထလာ တယ်။ လမ်းစလျှောက်တယ်။ သူ့ခြေရာသစ်က ခြေရာဟောင်းနဲ့ မတူတော့ဘူး။ ခြေလှမ်းစိပ်လာ နှေးလာတယ်။ ညာခြေက တရွတ်ဆွဲနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် နိုက်ကီဖိနပ်က ပေါက်ပြဲပြီး ကျွတ်ကျန် ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ ဒီစွပ်ကြောင်းရာမှာ အရည်တချို့လည်း ကျကျန်ခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။ လူသွေး မဟုတ်ဘဲ ပျစ်ခဲခဲ ညှိမည်းမည်းနဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရည်တွေပါ။ ဒီခြေရာကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့တာ ကျုပ်တို့တွေ ဂူဝကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

ပစ်ခတ်မှု ထိတွေ့မှု ဘာမှမရှိဘဲ ဂူထဲကို ကျုပ်တို့ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဂူမှာ ကင်းသမားလည်း မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ကိုယ့်ထောင်ချောက် ကိုယ် နင်းမိပြီး သေနေတဲ့ အလောင်း

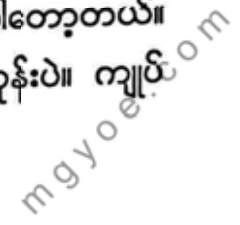
တွေကိုလည်း ဂူထဲရောက်မှ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ဂူထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ ကြပုံပဲ။

အလောင်းတွေကို ကျော်လာပြီးနောက်မှာ တဖက်တည်းကပဲ ပစ်ထားတဲ့ တိုက်ပွဲ ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ တဖက်တည်းကပဲ ပစ်ထားတယ်ဆိုတာ ဂူနံရံတဖက်တည်းမှာပဲ လက်နက်ငယ် ကျည်ပေါက်ရာတွေ တွေ့ရလို့ပါ။ ကျည်လာရာဘက်မှာတော့ လက်နက်ကိုင်တွေ တစစ ဖြစ် နေတယ်။ ခြေလက်တွေက အပိုင်းပိုင်း၊ အရိုးတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ တချို့လက်တွေ က လက်နက်တွေကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားကြတုန်းပဲ။ လက်တဖက်ဆိုရင် မာကာရော့စ် သေနတ်ဟောင်းကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့အပြင် လက်ချောင်း တချောင်းလည်း ပျောက်နေတယ်။ သူ့ဆီက ပျောက်နေတဲ့ လက်ချောင်းကိုတော့ နောက်တခန်းက ကျည်ရာ ဗလဗွနဲ့ အလောင်းတလောင်းဆီမှာ တွေ့ရတယ်။ ခေါင်းကို ကျည် ဘယ်နှချက်မှန်း မသိအောင် ထိထားပေမယ့် သူ့သွားတွေကတော့ လက်ချောင်းကို ကိုက်ထားတုန်းပဲ။

ဂူရဲ့ အခန်းတိုင်းမှာ ဒီလိုအလောင်းတွေချည်း တွေ့ရတယ်။ အတားဆီး လုပ်ထားတာ တွေလည်း ဖျက်ဆီးခံထားရပြီး လက်နက်ကိုင်တွေ ကျကျန်ခဲ့တဲ့ သေနတ်တွေလည်း ရှုပ်ပွနေ သလို အလောင်းတွေ အသားစတွေကလည်း နေရာအနှံ့မှာပဲ။ အလောင်းပုံ မပျက်ဘဲ သေနေ တာ ဆိုလို့ ခေါင်းကို ကျည်မှန်ထားသူတွေပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ လည်ချောင်းထဲမှာ၊ အစာအိမ် ထဲမှာ ဝါးထားတဲ့ အသားစတွေ တွေ့ရတယ်။ သွေးစက်တွေ၊ ခြေရာတွေ၊ ကျည်ခွံတွေ၊ နံရံက ကျည်ပေါက်ရာတွေကို သုံးသပ်ကြည့်ရင် ဒီတိုက်ပွဲဟာ ဆေးခန်းဘက်က စဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

ဆေးခန်းလုပ်ထားတဲ့ ဂူမှာ သွေးအလူးလူးနဲ့ ခုတင်တွေ တွေ့ရတယ်။ အခန်း ထောင့်မှာတော့ ဆရာဝန်လို့ ယူဆရသူကို ခေါင်းမပါဘဲ တွေ့ရတယ်။ သူ လဲကျနေတာက သွေးတွေ ပေကျံနေတဲ့ အဝတ်တွေ အိပ်ရာခင်းတွေနဲ့ ခုတင်ဘေးမှာ ဖြစ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေတာက နိုက်ကီဖိနပ်စုတ် တဖက်။

ဂူအဆုံးမှာတော့ ကျောက်တုံးထောင်ချောက် ပြိုကျနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျောက် တုံးပုံ ကြားထဲက လက်တဖက် ထွက်နေပြီး လက်က လှုပ်နေတုန်းပဲ။ ကျုပ်က အဲဒီလက်ကို ဆွဲထုတ်ဖို့ လုပ်တဲ့အခါ ကျုပ်ကို ပြန်ဆွဲလိုက်တဲ့ လက်ချောင်းတွေက သံမဏိချောင်းတွေလို မာကျောပြီး အားပါလွန်းလို့ ကျုပ်လက် ကျိုးသွားမတတ်ဘဲ။ ကျုပ်က လက်ကို လွှတ်အောင် ပြန်ရုန်းကြည့်တယ်။ သူက မလွှတ်ဘူး။ ကျုပ်က ခြေကန်ပြီး ရုန်းကြည့်တယ်။ ကျောက်တုံးပုံ ထဲက အရင်ဆုံး သူ့လက်မောင်း လွတ်လာတယ်။ နောက်တော့ ခေါင်းလွတ်လာတယ်။ မျက်နှာ က အရေလန်နေပြီး မျက်လုံးပြူးပြူးတွေ ဖြူညစ်ညစ် နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ ကျန်တဲ့ လက်တဖက်ကပါ လွတ်လာပြီး ကျုပ်လက်မောင်းကို ဆွဲတယ်၊ ညှစ်တယ်၊ ပခုံးကို ဆွဲတယ်။ ကျုပ် အားလွန်ပြီး နောက်ပြန်လဲကျသွားတော့ သူပါ ပါလာတယ်။ အောက်ပိုင်းကတော့ ကျောက်တုံးပုံထဲ ကျန်ခဲ့ ပြီး သူ့ကိုယ်အပေါ်နဲ့ အောက်ဆက်နေတာ ဆိုလို့ အူတွေအတွဲလိုက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒါတောင်မှ ကျုပ်ဆီ တွားတက်လာပြီး လက်မောင်းကို ကိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ။ ကျုပ်

mgvoo.com SAMPLE BOOK
သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရတယ်။ မေးအောက်ကနေ သူခေါင်းကို တေ့ပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ဦးနှောက်စတွေက ဂူအမိုးကို သွားစဉ်တယ်။ ဒီအဖြစ်ကို ကြုံခဲ့ရတုန်းက ဂူထဲမှာ ကျုပ် တယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အစအဆုံး မြင်ခဲ့တာ ကျုပ် တယောက်တည်းပဲ။

(စတန်လီ ခဏလောက် တိတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။)

အက်ဒ်မွန်တန်ကို ပြန်ရောက်ပြီး ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အစီရင်ခံရတဲ့အခါ အမျိုး အမည်မသိ ဓာတုပစ္စည်းနှင့် ထိတွေ့ခဲ့မှု သို့မဟုတ် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေးဆေးများ သုံးမှု၏ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးလို့ နာမည်တပ်ကြတယ်။ စိတ်ဖိအားလွန်ဝေဒနာ ကုသဆေးတွေ ကျုပ်ကို ထိုးပေးကြတယ်။ အနားယူရမယ်၊ ကာလကြာရှည်စစ်ဆေး ကုသမှု ခံယူရမယ်တဲ့။ ကိုယ့်တပ် က လူမို့ စစ်ဆေးကုသမှုလို့ နာမည်တပ်လိုက်တာပါ။ တကယ်တော့ ရန်သူကို စစ်မေးတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ရန်သူကို ခုခံနည်း၊ ခြောက်ခြားစိတ် မဝင်အောင် ကာကွယ်နည်းတွေ ကျုပ်တို့ကို သင်ပေးခဲ့ပေမယ့် အမှန်ကို မြင်လာအောင် ကူညီနေတာလို့ အထင်ရောက်နေတဲ့ ကိုယ့်ဘက် တော်သားတွေ ရန်က ကာကွယ်နည်းကို ကျုပ်တို့ မသင်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ကြောင့် မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ် ပြိုကွဲခဲ့ရတယ်။ သူတို့စကားကို ကျုပ် ယုံချင်ပါတယ်။ သူတို့ ကုပေးတာကို ကျုပ် ခံချင်ပါတယ်။ ကျုပ်က စစ်သားကောင်းပါ။ အတွေ့ အကြုံ ရင့်ပြီး လေ့ကျင့်သား ဝနေတဲ့သူပါ။ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူတို့ က ကိုယ့်ကို ဘာလုပ်နိုင်လဲ ကောင်းကောင်းသိပြီး ဘာကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ ထင်ထားခဲ့တာ။

(တောင်ကြားထဲကို ရီဝေနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ လှမ်းကြည့်တယ်။)

ဒီလို ကပ်ဆိုးကြီးမျိုးကိုတော့ ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်အသင့် ဖြစ်နေတဲ့သူ ဘယ်သူ ရှိမှာ မို့လဲ။

ဘရာဇီးနိုင်ငံ၊ အမေရိကန် ပိုးသစ်တော

(ဒေသခံတွေက ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို အဝတ်စီးပြီး ခေါ်လာတာမို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာတာ ဘယ်နေရာမှန်း မသိပါဘူး။ ပြင်ပကမ္ဘာက လူတွေကတော့ ဒီလူမျိုးစုကို ယာနိုမာမိသတ္တိခဲများလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ဒီလူမျိုးစုရဲ့ စစ်တိုက် ဖို့အားသန်တဲ့ စိတ် သဘာဝကြောင့်လား၊ သစ်ပင်အမြင့်ကြီးတွေမှာ အိမ်တွေကို တွဲလောင်းဆွဲပြီး ရွာတည်ထားတာကြောင့်လား မပြောတတ်ပါဘူး။ စက်မှု ထွန်းကားတဲ့ နိုင်ငံတွေထက်တောင် ဖုတ်ကောင်ကပ်ဘေးက သက်သာရာ ရခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာ့အစွန်အဖျားမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဆေးစွဲပြီး ပိန်ချုံးနေတဲ့ ဖာနန်ဒိုအိုလီဗီရာ ဆိုသူဟာ ဒီလူမျိုးစုရဲ့ ဧည့်သည်လား၊ လာဘ်ကောင်လား၊ အကျဉ်းသားလား ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိခဲ့ရပါဘူး။)

ကျုပ်က အခုထိ ဆရာဝန်ပဲ။ ကျုပ်ကို ကျုပ်တော့ ဒီလို ခံယူထားတုန်းပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် ချမ်းသာခဲ့တယ်။ လူတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ ခွဲစိတ်မှုတွေ လုပ်ပေးပြီး ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာလာတာ။ ကျုပ်အလုပ်က ဆယ်ကျော်သက်တွေကို နှာခေါင်းလှအောင် ခွဲပေးတာမျိုး၊ နာမည်ကျော် လိင်ပြောင်း အဆိုတော်တွေရဲ့ ဟိုဒင်းမှာ ဆူဒန်သားတွေရဲ့ ငယ်ပါ တပ်ပေးရတာမျိုး၊ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အလုပ်က ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ လူတွေကို ကူညီပေးရာ ရောက်နေတုန်းပဲ။ အဲဒါကိုမှ ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်နဲ့ မညီဘူးလို့ ထင်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကြောင်သူတော် မြောက်ပိုင်းသားတွေ ဘာလို့ ကျုပ်ဆီ ဘာလို့ လာခွဲစိတ်နေကြသေးတာလဲ။

၅။ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တဲ့ ဆူဒန်အမျိုးသားတွေကို အပြစ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ လိင်အင်္ဂါကို ဖြတ်တောက်ပြီး မှောင်ခိုဇေးကွက်မှာ ပြန်ရောင်းချတယ် ဆိုတဲ့ ကောလာဟလတွေ ဖုတ်ကောင်စစ်ပွဲ မတိုင်မီက ရှိခဲ့ပါတယ်။

လူနာကို မခွဲမီ ၁ နာရီလောက် အလိုမှာ အစားထိုးမယ့် အင်္ဂါက ပလတ်စတစ် ရေခဲ ဘူးနဲ့ လေဆိပ်ကို ရောက်လာတယ်။ နှလုံး ဆိုတာမျိုးက ရှားတယ်။ အသည်းတို့၊ အရေပြား တို့၊ ကျောက်ကပ်တို့လို့ ကိုယ်အင်္ဂါအစားထိုးမှု ခွင့်ပြုဥပဒေ ရှိပြီးနောက်ပိုင်း ဆေးရုံတိုင်း၊ ရင်ခွဲရုံတိုင်းမှာ ရနိုင်တဲ့ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါမျိုး မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီနှလုံးက စစ်ဆေးထားပြီးသားလား။

ဘာလုပ်ဖို့ စစ်ရမှာလဲ။ စစ်ဆေးတယ် ဆိုတာမျိုးက ကိုယ်ဘယ်ရောဂါကို စစ်မှာ လဲ သိထားဖို့ လိုတယ်။ ဖုတ်ကောင်ကပ်ဘေး ဆိုတာကို အဲဒီတုန်းက သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အသည်းချောင်ရောဂါနဲ့ HIV/AIDS ရှိ၊ မရှိလောက်ပဲ ဂရုစိုက်ကြတာ။ ဒါတွေ စစ်ဖို့တောင် အချိန်မရဘူး။

ဘာကြောင့်လဲ။

လေယာဉ်နဲ့ လာပို့တာတောင် အချိန်က အတော်ကုန်နေပြီ။ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါကို ရေခဲထဲမှာ ကြာကြာထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဝေးကြီးကနေ လာပို့ရတာတောင် လွန်လှပြီ။

အဲဒီနှလုံးက ဘယ်က လာတာလဲ။

အများစုက တရုတ်ကပေါ့။ မကာအိုမှာ ကျုပ်ရဲ့ ပွဲစား ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ယုံတယ်။ သူက နောက်ကြောင်း ခိုင်မာတယ်။ ဒီပစ္စည်းက သန့်တယ်လို့ သူ ပြောရင် ကျုပ် ယုံလိုက်တာပဲ။ ယုံမှ ဖြစ်မယ်လေ။ စွန့်စားရမယ် ဆိုတာကို ပွဲစားကော၊ ကျုပ်ကော လူနာပါ သိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့လူနာ ဟားမျူလာမှာ သာမန်နှလုံးရောဂါပဲ ရှိတာဆိုပေမယ့် သူက သိပ်ကို ရှားပါးတဲ့ မွေးရာပါနှလုံးနဲ့ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ ပြောင်းပြန်သမား ဖြစ်နေရှာတာ။ သူ့ကိုယ်တွင်း အင်္ဂါတွေက သာမန်လူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ။ အသည်းက ဘယ်ဘက်မှာ၊ နှလုံးအဆိုက ညာဘက်မှာ အဲဒီလိုမျိုး။ ပြဿနာက ဘယ်လောက်ခက်လဲ သိပြီနော်။ သာမန်နှလုံးမျိုး ရှာပြီး ပြောင်းပြန်လှည့်တပ်ပေးလို့ မရဘူးလေ။ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ လုံးဝတူညီတဲ့ အလှူရှင်ဆီက နှလုံး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရမှ ဖြစ်မှာ။ ဒါမျိုးကို တရုတ်မှာ ရှာရုံကလွဲရင် ကံစမ်းစရာ တခြားနေရာ မရှိဘူး။

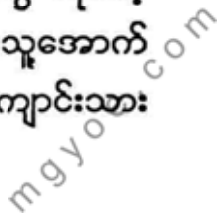
ကံကောင်းခဲ့ရဲ့လား။

(ဖာနန်ဒိုက ပြုံးပါတယ်။)

အဆက်အသွယ် ကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ။ ပွဲစားကို လိုအပ်တာ အသေးစိတ် ပြောပြလိုက် ပြီး သုံးပတ် အကြာမှာ ကိုက်ညီတာ ရပြီဆိုတဲ့ အီးလ်မေး ကျုပ်ဆီ ရောက်လာတယ်။

ဒါဆို ခင်ဗျားပဲ ခွဲစိတ်ပေးခဲ့တာပေါ့။

ကျုပ်က ကူရုံပါ။ တကယ်ခွဲစိတ်ပေးတဲ့သူက ဒေါက်တာဆီးလ်ဗား။ သူက ဆာအို ပေါ်လိုက အစွရေလီတာ အဲလ်ဘတ်အိုင်းစတိုင်းဆေးရုံကြီးမှာ အဓိကခွဲစိတ်မှုတွေ လုပ်တဲ့ နှလုံးအထူးကုပါ။ လူကတော့ နှလုံးအထူးကုထဲမှာတောင် ဖင်ခေါင်းကျယ်ချက်ပဲ။ သူ့အောက် မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မာနကို အတော် ချိုးထားခဲ့ရတာ။ သူက ကျုပ်ကို ပထမနှစ် ဆေးကျောင်းသား

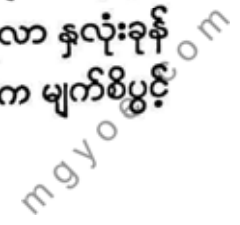
လေးလို ဆက်ဆံတာ။ ဒါပေမဲ့ သည်းခံရတာပေါ့။ ဟားမျူလာက နှလုံးအသစ် လိုနေသလို ကျုပ်ရဲ့ ကမ်းခြေအိမ်မှာလည်း ဆေးစိမ် ဂျာကူဖီရေချိုးကန်သစ် လိုနေတယ်လေ။

ခွဲစိတ်ပြီးကတည်းက ဟားမျူလာ သတိလည်မလာဘူး။ အားလုံး ပြန်ချုပ်ပြီးချိန် အထိ အထူးကြပ်မတ်ခန်းထဲမှာ သတိလစ်နေတုန်းပဲ။ သွေးခုန်နှုန်း၊ အပူချိန်နဲ့ အောက်ဆီဂျင် ရှူနှုန်းက ကျလာလို့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ဆီးလ်ဗားထက် ကျုပ်က ပိုပြီး စိတ်ပူမိတယ်။ အဝလွန် ပြီး ကျန်းမာရေးညံ့တဲ့ ၆၇ နှစ်အရွယ် အဘိုးကြီးတယောက်ကို ကိုယ်ခံအားကို ထိန်းချုပ်တဲ့ ဆေးမျိုး သုံးပြီး ခေတ်သစ်ဆေးပညာလောကမှာ အခက်ခဲဆုံး ခွဲစိတ်မှုတခု လုပ်ပေးထား ရတာ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်မှာပဲလို့ ဆီးလ်ဗားက ပြောတယ်။ နာမည်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးမှာ သူ ကျုပ်ကို ဘေးဖယ်ထားချင်တာကို မအံ့သြမိပါဘူး။ သူက ကျုပ်ကို အိမ်ပြန်၊ ရေချိုးပြီး အိပ်လိုက်ဖို့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်လောက် ခေါ်ပြီး ပျော်လိုက်ဖို့ ပြောတယ်။ အဘိုးကြီးကို တော့ သူ ကြည့်ထားပေးမယ်၊ ထူးခြားမှုရှိရင် ကျုပ်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့။

(အိုလီဗီရာက ဒေါသထွက်ဟန်နဲ့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ချထားတဲ့ ဆေးရွက်လိပ်ထဲက တရွက်ကို ယူဝါးတယ်။)

ကျုပ်လည်း မတွေးတတ်တော့ဘူးလေ။ OKT 3 ဆိုတဲ့ ဆေးကြောင့် ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကိုက အစိုးရိမ်လွန်နေလို့ တွေးပူနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါ ကျုပ်အတွက် ပထမဆုံး နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်မှုပဲ။ ကျုပ်က ဘာသိမှာလဲ။ စိတ်ပူနေတဲ့အတွက် အိပ်လည်း မအိပ် ချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် လူနာက သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ ဆရာဝန်ကောင်း တယောက် လုပ်အပ်တဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်တော့တာပဲ။ မြို့ထဲ သွားတယ်၊ ကတယ်၊ အမူး သောက်တယ်။ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်နှခေါက် ပျော်ခဲ့မိလဲတောင် မသိတော့ဘူး။ ဖုန်း လာနေတာကို အစက ကျုပ် သတိမထားမိဘူး။ သူတို့ ကျုပ်ဆီ အကြိမ်ကြိမ် ဆက်နေတာကို တနာရီလောက် ကြာမှ ဖုန်းကိုင်မိတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆေးခန်းက ဧည့်ကြိုကောင်မလေး ဂရာဇီလာ ဆက်တာ။ ဟားမျူလာ ဦးနှောက် သေသွားတာ တနာရီလောက် ရှိပြီတဲ့။ သူပြော လို့ မဆုံးသေးဘူး။ ကားပေါ်ကို ကျုပ် ပြေးတက်မိတယ်။ ဆေးခန်းကို မောင်းလာတဲ့ ၃၅ မိနစ်လုံးမှာ တလမ်းလုံး ဆီးလ်ဗားကို ဆဲဆိုလာခဲ့တာ။ ကျုပ်ထင်တာ မှန်တယ်။ ကျုပ် ယူဆတာ မှန်တယ်။ အတ္တလို့ပဲ ဆိုပါတော့။ ဒီကိစ္စရဲ့ အကျိုးဆက်ကြောင့် ဆီးလ်ဗားရဲ့ နာမည် ကို အိုးမည်းသုတ်ပစ်ဖို့တောင် ကျုပ်က တွေးနေမိခဲ့တာ။

ကျုပ် ရောက်သွားတော့ ဂရာဇီလာက အကြောက်လွန်နေတဲ့ သူနာပြုမလေး ရှိစီ ကို နှစ်သိမ့်နေတယ်။ ကောင်မလေးက အတော် တုန်လှုပ်နေရှာတာ။ သူပါးလေးကို တချက် နမ်းပြီး စိတ်ငြိမ်အောင် အားပေးရင်း ဖြစ်ပုံကို မေးရတယ်။ သူဝတ်စုံမှာ ဘာလို့ သွေးစက် တွေ ပေနေတာလဲ။ ဒေါက်တာဆီးလ်ဗား ဘယ်မှာလဲ။ တခြားလူနာတွေ ဘာလို့ အခန်းပြင် ရောက်နေကြတာလဲ။ တဒုန်းဒုန်း ဆူညံသံကကော ဘာလဲ။ ရုတ်တရက် ဟားမျူလာ နှလုံးခုန် ရပ်သွားတယ်လို့ ရှိစီက ပြောတယ်။ သူ့ကို နှလုံးပြန်နှိုးဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာ မျူလာက မျက်စိပွင့်

လာပြီး ဒေါက်တာဆီးလ်ဗားရဲ့ လက်ကို ကိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်သား ရုန်းကန်နေတုန်း ရိုစီက ဝင်ကူဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ သူ့ကိုပါ ကိုက်ဖို့ လုပ်လို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရပြီး ဒေါက်တာဆီးလ်ဗား အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ အခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်ထားခဲ့တယ်တဲ့။

ကျုပ် ရယ်မိမလို ဖြစ်သွားတယ်။ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ။ ဟိုဘဝင်အိုးက ဆေးမှားပေးမိလို့ ဖြစ်ရမယ်။ ဟားမျူလာ သတိရလာပြီး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ရင်း ဒေါက်တာ ဆီးလ်ဗား ရဲ့ လက်ကို ဆွဲမိတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ယုတ္တိရှိတဲ့ အကြောင်းရင်း တခုခု ရှိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရိုစီဝတ်စုံမှာ သွေးတွေနဲ့ ဟားမျူလာရဲ့ အခန်းကလည်း ဆူညံသံတွေ ထွက်နေတုန်းပဲ။ ဂရာဇီလာနဲ့ ရိုစီ အပြင် ကျုပ်ပါ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရအောင် ကျုပ် ကားဆီ ပြန်ပြီး သေနတ် ယူလာခဲ့တယ်။

ခင်ဗျားက သေနတ်ဆောင်တယ်ပေါ့။

ကျုပ် နေတာက ရီယိုမှာလေ။ သေနတ်မကိုင်လို့ ကိုယ့်ရေပြွတ် ကိုယ် ကိုင်ထားရမှာလား။ ဟားမျူလာရဲ့ အခန်းဆီ သွားပြီး အကြိမ်ကြိမ် တံခါးခေါက်ပေမယ့် တုံ့ပြန်သံ မကြားရဘူး။ ဒေါက်တာဆီးလ်ဗား နာမည်ကို အော်ခေါ်ကြည့်တယ်။ ပြန်မထူးဘူး။ တံခါး အောက်ကနေ သွေးတွေ စီးထွက်လာတာ သတိထားမိလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်မှာလည်း သွေးတွေ ရွဲနေတယ်။ ဒေါက်တာဆီးလ်ဗားက အခန်းထောင့်မှာ လဲနေတယ်။ မျူလာက အမွေးအမျှင်တွေနဲ့ ဖြူရော်ရော် ဝတုတ်တုတ် ကျောပြင်ကြီးကို ကျုပ်ဆီ ကျောပေးထားပြီး ဆီးလ်ဗား အပေါ် ခွထားတယ်။ သူ ကျုပ်ကို ဘယ်လို သတိထားမိသွားလဲ မသိလိုက်ဘူး။ သူ့နာမည် ကျုပ် ခေါ်မိလိုက်လို့လား။ လန့်ပြီး ကျိန်ဆဲမိခဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေခဲ့မိလား မမှတ်မိဘူး။ မျူလာက သွေးတွေ ရွဲနေတဲ့ အသားစကြီးကို ကိုက်ပြီး ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ ချုပ်ရိုးက ပွင့်နေပြီး ခွဲကြောင်းကနေ အမည်းရောင် စေးပျစ်ပျစ် အရည်တွေ စီးကျနေတာကို ကျုပ် မြင်လိုက်တဲ့အခါ သူက တုန်တုန်ရင်ရင်နဲ့ ခြေတရွတ် ဆွဲပြီး ကျုပ်ဆီ လာနေပြီ။

ကျုပ်ပစ္စတိုကို သူ့ရဲ့ အသစ်စက်စက် နှလုံးဆီ ချိန်လိုက်တယ်။ ကျုပ် ပစ္စတိုက အစွရေးထုတ် Desert Eagle ။ ကြီးသလောက် စတိုင်လည်း ကျတယ်။ ဒါကြောင့် ရွေးဝယ်ခဲ့တာ။ တခါမှလည်း မပစ်ဖူးသေးဘူး။ မောင်းပြန်ကန်တာကိုတောင် ကျုပ် တောင့်မခံနိုင်ဘူး။ ကျည်ဆန်က သူ့ခေါင်းခွံကို တရကြမ်း ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ ကံကောင်းလို့ ထိသွားတာပါ။ ကံကောင်းသွားတဲ့ ငမိုက်သား ကျုပ်ကတော့ ယမ်းငွေ တလူလူနဲ့ သေနတ်ကို ကိုင်ရင်း ခြေဖျား မှာ သေးတစိုစိုနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီတခါ ဂရာဇီလာ ပုတ်နှိုးသတိပေးရတဲ့ သူက ကျုပ် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ ရဲဆီ ဖုန်းဆက်နိုင်တော့တယ်။

ခင်ဗျား အဖမ်းခံရလား။

ရူးနေလား။ ရဲတွေက ကျုပ်လူတွေဗျ။ ကိုယ်အင်္ဂါ အစားထိုး ခွဲစိတ်မှုတွေ ဒီမြို့မှာ ကျုပ် ဘယ်လို လုပ်နေတယ် ထင်လဲ။ ရဲတွေ သိပ်တော်တာ။ ဆေးခန်းထဲကို အရူးတယောက် ဝင်လာပြီး ဟားမျူလာနဲ့ ဒေါက်တာဆီးလ်ဗားကို သတ်သွားတယ်လို့ လူနာတွေကို လိမ်ပေးပြီး ဝန်ထမ်းတွေကိုပါ နှုတ်ပိတ်နေအောင် လုပ်ပေးသွားတယ်။

mgvooe.com

အလောင်းတွေကိုကော။

ဆီးလ်ဗားကိုတော့ ကားဓားပြမှုမှာ သေသူအဖြစ် စာရင်းသွင်းလိုက်ပြီး အလောင်း ကိုတော့ ဘယ်မှာ ပစ်လိုက်လဲ မသိဘူး။ ရီယိုမြို့ အနောက်ပိုင်းမှာ သွားပစ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီမှာက ဆေးသမားတွေ ပေါတော့ ယုတ္တိရှိတယ်လေ။ သူ့ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခပ်နက်နက် မြေမြုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ခဲ့ပါစေ ဆုတောင်းတယ်။

သူ ဖုတ်ကောင် ဖြစ်လာမယ် ထင်လို့လား။

မပြောတတ်ဘူး။ သူ သေသွားပေမယ့် ဦးနှောက်က မပျက်စီးခဲ့ဘူး။ အလောင်းထည့် အိတ်ထဲ မထည့်ရင်၊ မြေကလည်း ပျော့မယ်ဆိုရင် ခဏလေးနဲ့ တူးပြီး ထွက်လာနိုင်မှာ။

(သူက ဆေးရွက် နောက်တရွက် ထပ်ဝါးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆေးရွက် ကမ်းပေး ပေမယ့် ငြင်းလိုက်ပါတယ်။)

မစ္စတာ မျူလာကိုကော။

သူဇနီးနဲ့ သြစတီယားသံရုံးကို ဘာမှ မရှင်းပြခဲ့ဘူး။ အန္တရာယ်များတဲ့ မြို့ကြီး ထဲမှာ ပြန်ပေးဆွဲခံခဲ့ရတဲ့ တိုးရစ်စာရင်းထဲ ပါသွားမှာပေါ့။ ဖရောမျူလာက ဒီ လံကြပ်ဇာတ်ကို ယုံရဲ့ လား။ စုံစမ်းဖို့ ကြိုးစားသေးလား ကျုပ် မသိဘူး။ သူ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ် ဆိုတာ မသိ လိုက်ရှာဘူး။

သူက ဘာလို့ ကံကောင်းတာလဲ။

မပိန်းနဲ့လေဗျာ။ သူ ဖုတ်ကောင်ဘဝ ပြောင်းသွားတာ ဆေးခန်းမှာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ပြန် ရောက်မှ ပြောင်းသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကူးစက်မှုက နှလုံးက စဖြစ်လို့ နှလုံးအစားထိုး ပြီးတာနဲ့ ဝိုင်းရပ်စ်က သွေးလှည့်ပတ်မှု စနစ်ထဲ ရောက်သွားပြီး ဦးနှောက်ဆီ အမြန် ရောက် တာ။ တခြား ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေ အသည်းတို့၊ ကျောက်ကပ်တို့၊ အသားစတို့ကို အစားထိုးမယ် ဆိုရင် ဝိုင်းရပ်စ်ပမာဏကလည်း နည်းမယ်ဆိုရင် ကူးစက်ချိန် ကြာနိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အလှူရှင်ကကော။

အလှူရှင်က ဖုတ်ကောင် ဖြစ်နေဖို့ မလိုဘူး။ သူက ကူးစက်ကာစ ဆိုရင်ကော။ သူ့ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါမှာ ဝိုင်းရပ်စ်တွေ မပြည့်သေးဘူး။ ပမာဏနည်းလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါကို တခြားခန္ဓာထဲ ထည့်မယ် ဆိုရင် သွေးလှည့်ပတ်မှု စနစ်ထဲ ပျံ့နှံ့ဖို့ ရက်ပိုင်းလောက် ကြာနိုင်တယ်။ ကူးစက်ခံရသူကလည်း သာမန်လူတွေ ကြားထဲ ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်နေမှာ။

ကိုယ်အင်္ဂါ ထုတ်ယူခံရသူကကော။

သူကံကြမ္မာကိုတော့ ကျုပ် မသိနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်က ကပ်ဘေးအကြောင်း ဘာမှ မသိသေးတဲ့ အစောပိုင်းကာလတွေ။ သိခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် တရုတ်တပ်မတော်ရဲ့ စာရိတ္တကို ခင်ဗျား သိသားနဲ့။ ကပ်ဘေး မစမိကတည်းက ကွပ်မျက်ခံ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား

တွေ့ရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါတွေကို ရောင်းပြီး ငွေသန်းချီ ရှာနေတာ။ သူတို့ကို ငွေရှာပေးနေတဲ့ ရွှေခိုအုံကြီးကို ဗိုင်းရပ်စ်ကြောင့် ဆက်မစို့ဘဲ လွတ်မယ် ထင်လို့လား။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ... ။

အလှူရှင် သေပြီးတာနဲ့ နှလုံးကို ချက်ချင်းထုတ်တယ်။ သေအံ့ဆဲဆဲမှာတောင် ကိုယ်အင်္ဂါ ထုတ်တာမျိုး သူတို့ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရအောင်ပေါ့။ ရေခဲထဲ ထည့်ပြီး လေယာဉ်နဲ့ ရီယိုကို ပို့တယ်။ တရုတ်ဟာ အရင်က ကမ္ဘာ့ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ အရောင်းအဝယ် ဈေးကွက်ရဲ့ အဓိက တင်ပို့သူပဲ။ ဗိုင်းရပ်စ်ကူးနေတဲ့ မျက်ကြည်လွှာတွေ၊ ပစ်ကျူထရီဂလင်းတွေ၊ ကျောက်ကပ်တွေ ဘယ်နှခုတောင် ကမ္ဘာအနှံ့ ပို့ခဲ့ကြလဲ မသိနိုင်ဘူး။ ဒါ ကိုယ်အင်္ဂါ ရောင်းတာပဲ ပြောသေးတာနော်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေရဲ့ မျိုးဥ၊ သွေးနဲ့၊ သုက်သွေး ရောင်းတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ရွှေပြောင်း အခြေချမှုကြောင့်ပဲ တကမ္ဘာလုံးကို ကူးစက်တာလို့ ထင်နေတာလား။ ပထမဆုံး အကြီးအကျယ် ကူးစက်မှုတွေကို စခဲ့တာက တရုတ်လူမျိုးတွေ ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ အကိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာ မရှိဘဲ လူတွေ ရုတ်တရက် သေပြီး ဖုတ်ကောင်ဘဝ ပြောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ခင်ဗျား ရှင်းပြနိုင်လား။ ကူးစက်မှုတွေက ဘာကြောင့် ဆေးရုံတွေက အများဆုံး စခဲ့တာလဲ။ ခိုးဝင်တရုတ်တွေက ဆေးရုံ မသွားကြဘူးနော်။ တကမ္ဘာလုံး အကြောက် လွန်မှုကြီး မဖြစ်မီက တရားမဝင် ကိုယ်အင်္ဂါ ခွဲစိတ်မှုတွေ ဘယ်လောက်တောင် လူတွေ လုပ်ခဲ့ကြလဲ သိလား။ အဲဒီကနေ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ ၁ ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်ဖြစ် ကူးစက်ခဲ့ရင်တောင်...။

ဒီသီအိုရီကို ခင်ဗျား သက်သေပြနိုင်လား။

မပြနိုင်ဘူး။ သက်သေမပြနိုင်တာနဲ့ပဲ မှားတယ်လို့ ပြောလို့ မရဘူး။ ကိုယ်အင်္ဂါ အစားထိုး ခွဲစိတ်မှုတွေ ကျုပ် ဘယ်နှခုတောင် လုပ်ပေးခဲ့ရလဲ သိလား။ ဥရောပကကော၊ အာရပ်ကမ္ဘာကကော၊ သူတို့ပဲ မှန်တယ်ထင်တဲ့ အမေရိကန်တွေတောင် ပါသေးတယ်။ ရီယိုက ဆင်းရဲသားလေး တယောက်ဆီက ဖြစ်ဖြစ်၊ ကံဆိုးရှာတဲ့ တရုတ်က နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား ကျောင်းသား တယောက်ဆီက ဖြစ်ဖြစ် ကျောက်ကပ်တို့၊ ပန်ကရိယတို့ အစားထိုးချင်လို့ ခင်ဗျားတို့ ယန်းကီးတွေ ရောက်လာကြတယ်။ အမေရိကန်အစိုးရက ဒါကို မသိဘူး။ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး။ ပြည်ဝင်ခွင့် လက်မှတ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပြီး နယူးယောက်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ မိုင်ယာမီကို ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်ကြတာပဲ။

အဲဒီလူနာတွေကို ခင်ဗျား လိုက်စုံစမ်းခဲ့လား။ သတိပေးခဲ့သေးလား။

သတိမပေးခဲ့ဘူး။ ဒီအဖြစ်ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို အဖက်ဆယ်ဖို့၊ လူနာ အဆက်အသွယ် တိုးအောင် လုပ်ဖို့နဲ့ ဘဏ်စာရင်းထဲ ငွေတိုးဖို့ ပြန်ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်ချင်တယ်။ ထပ်လည်း မစုံစမ်းချင်ဘူး။ အန္တရာယ်ကို သတိပြုမိသွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဖုတ်ကောင်တွေက ကျုပ် အိမ်တံခါးကို လာကုတ်နေကြပြီလေ။

အနောက်အင်ဒိုနီယံ

ဘာဘောဒိုနီယံ၊ ဘရစ်ဂျီတောင်းဆိပ်ကမ်း

(ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တဲ့လူက IS Imfingo ဆိုတာ ရွက်လှေ
လို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ ထောင့်မတ်လေရဟတ် လေးခုကို
သုံးစင်းတွဲ သင်္ဘောကိုယ်ထည်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခေတ်မီသင်္ဘော ဖြစ်ပါတယ်။
PEM စနစ်နဲ့ ပင်လယ်ရေကို လျှပ်စစ်စွမ်းအားအဖြစ် ပြောင်းလဲအသုံးချ မောင်းနှင်
နိုင်တဲ့အတွက် Infinity Ship လို့ နာမည်တပ်တာ မမှားပါဘူး။ ရေကြောင်း
ကုန်သွယ်ရေးရဲ့ မရေရာတဲ့ အနာဂတ်ကြောင့် သင်္ဘောမှာ နိုင်ငံအလံက လွဲရင်
ဘာတံဆိပ် ဘာအလံမှ မရှိပါဘူး။ Imfingo သင်္ဘောဟာ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဖြစ်ပြီး
ကျွန်တော် တွေ့ချင်နေတဲ့ ဂျက်ကော့ညာသီက သင်္ဘောမာလိန်မှူးပါ။)

ကျွန်တော့်ကို တောင်အာဖရိက ပေါင်းစည်းရေး အောင်မြင်ပြီးချိန်မှာ မွေးခဲ့တယ်။
တနိုင်ငံလုံး ပျော်စရာတွေ ပြည့်နေတဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက အစိုးရက လူတယောက်၊ မဲတမဲ နဲ့
ဒီမိုကရေစီ ရစေရမယ်လို့ အာမခံခဲ့ရုံမက တပြည်လုံး အလုပ်အကိုင်နဲ့ နေအိမ် ရရှိရေးကိုပါ
အာမခံခဲ့တယ်။ အဖေက အဲဒီကတိတွေ ချက်ချင်းဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ နှစ်နဲ့ချီ မျိုးဆက်
အဆက်ဆက် ကြိုးစားပြီးမှ အောင်မြင်မယ့် ရေရှည်ပန်းတိုင် ဆိုတာကို သူ နားမလည်ခဲ့ဘူး။
လူမျိုးစုပိုင် မြေက ခွာပြီး မြို့မှာ ပြောင်းနေရင် အိမ်အသစ်နဲ့ လစာကောင်းတဲ့ အလုပ် အသင့်
စောင့်နေမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ အဖေက နေ့စားလုပ်သား လူရိုးကြီး မဟုတ်လား။ အတန်း
ပညာ မသင်ခဲ့ရလို့ မိသားစုကောင်းစားရေးကို ဒီနည်းနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် အပြစ်
မတင်ပါဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခါယီလစ်ရှာမှာ အခြေချခဲ့ကြတယ်။ ကိတ်တောင်းမြို့ပြင်က

လူနေအများဆုံး မြို့နယ်ကြီး လေးခုထဲက တခုမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့် ငယ်ဘဝက ဖိနှိပ်ခံရမှု၊ မျှော်လင့်ချက်မဲ့မှု၊ ဆင်းရဲမှုအပြည့်နဲ့ ရှက်စရာ ဘဝပါ။

အဲဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ညက ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကနေ အိမ်ကို လမ်းလျှောက် ပြန်လာတယ်။ အချိန်က မနက် ၅ နာရီလောက် ရှိပြီ။ ဗစ်တိုးရီးယားဝှက်ဖ် ကုန်တိုက်က TGI Friday စားသောက်ဆိုင်မှာ ညဆိုင်း ဆင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီ ညက အတော်သာယာခဲ့တယ်။ ဘောက်ဆူးရတာလည်း များသလို ထရွိုင်နေးရှင်းက ကြေညာ တဲ့ သတင်းကြောင့် တောင်အာဖရိကသားတိုင်း မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်နေခဲ့ကြတာ။ စပရင်းဘော့ခ်^၆ က အောဘလက်အသင်း^၇ ကို အနိုင်ယူလိုက်ပြန်ပြီတဲ့လေ။

(သူက ပြန်သတိရပြီး ပြုံးနေသေးတယ်။)

အဲဒါတွေ အတွေးလွန်နေလို့ ဒါမှမဟုတ် ပင်ပန်းလွန်းလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိ မထားမိခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်သံကို မကြားရမိကတည်းက စိတ်ထဲမှာ အလိုလို စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေမိတာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ သေနတ်သံ ဆိုတာမျိုး က မဆန်းဘူး။ ခါယီလစ်ရှာမှာ နေရတဲ့ဘဝက လူတယောက်၊ သေနတ်တလက် ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားရတဲ့ဘဝ။ စစ်ပြန်တွေလိုပဲ အသက်လုစွမ်းရည်တွေကို အမြဲသွေး နေကြရတာ။ ဒီနေရာမှာတော့ ကျွန်တော်က ထက်မြက်ပြီးသား။ ကိုယ်ကို ဝပ်ပြီး အသံလာရာ ကို စူးစမ်းဖို့ အသင့်ပြင်ရင်း ဝင်ပုန်းရမယ့် အမာခံ အကာအရံကိုလည်း တပြိုင်တည်း ရှာလိုက်တယ်။ အိမ်အများစုက ယာယီ ဆောက်ထားကြတာတွေပါ။ သစ်သားပြားတွေ၊ သွပ်ပြား တွေ၊ ခနော်ခနဲ့တိုင်တွေ တန်းတွေနဲ့ ပလတ်စတစ်ပြားကို အကာလုပ်ထားတာမျိုးတွေချည်းပါ။ ဒီအိမ်မျိုးတွေကို မီးက နှစ်တိုင်း ကျွတ်ကျွတ်ဝါးပစ်နေကျ။ ကျည်ဆန်ကလည်း ဒီနံရံမျိုးတွေ ဆိုရင် လေကို ဖြတ်သလို ဖောက်ထွက်သွားမှာ။

ကားတစ်စီးလောက် အရွယ်အစားရှိတဲ့ ကုန်သေတ္တာကြီးကို ဆိုင်လုပ်ထားတဲ့ ဆံသ ဆိုင်နားကို ကျွန်တော် ပြေးကပ်ပြီး ဝပ်နေလိုက်တယ်။ စိတ်ချရလောက်အောင် မလုံခြုံပေမယ့် ကျင်းတူးပြီး ပြန်ပစ်ဖို့ အချိန်ရလောက်အောင်တော့ ခံနိုင်မှာပါ။ ပြန်တော့ မပစ်ခဲ့ရပါဘူး။ ပစ္စတိုသံ၊ ပြောင်းချောသေနတ်သံ ကြားထဲမှာ တဖောက်ဖောက်အသံ ရောပါနေတဲ့အတွက် တယောက်ယောက်က AK နဲ့ ပစ်နေပုံပါပဲ။ သာမန်ဂိုဏ်းဖွဲ့ ပစ်ခတ်မှုဆိုရင် ဒီလောက် အချိန် မကြာတတ်ပါဘူး။ အခုက အော်သံဟစ်သံတွေ ငရဲပွက်နေတာပဲ။ ကျွန်တော် သံသယ ဝင်စ ပြုလာတယ်။ လူတအုပ် လျှောက်လာသံကို ကြားရလို့ ဆိုင်ထောင့်ကနေ ကျွန်တော် ခေါင်းပြုကြည့်မိတယ်။ ညအိပ်ဝတ်စုံနဲ့ လူအများစုပါတဲ့ လူအုပ်ကြီးက 'ပြေးကြ၊ ဒီက ထွက်ပြေးကြ၊ သူတို့ လာနေပြီ' လို့ အော်ဟစ်လာကြတယ်။ အနားက အိမ်တွေအကုန် မီးတွေ ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲက ခေါင်းပြုကြည့်ကုန်ကြတယ်။ 'ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကောင်တွေ လာတာလဲ'

၆။ Springbok - တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ကိုယ်စားပြု rugby အသင်း။
၇။ All black - နယူးဇီလန်နိုင်ငံ ကိုယ်စားပြု rugby အသင်း။

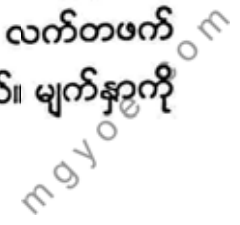
လို့လူအုပ်ကြီးကို မေးကြတယ်။ ဒီလို ယောင်တောင်တောင် မေးနေကြတာတွေက လူငယ်တွေ။ လူကြီးတွေကတော့ ပြေးဟာ ဆိုတာနဲ့ စပြေးနေကြပြီ။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာတောင်မှ ကျွန်လိုနေခဲ့ရတဲ့ ဘဝမျိုး ကြုံခဲ့ကြရတော့ လူငယ်တွေထက်စာရင် အန္တရာယ်သိစိတ်က ပိုထက်မြက်နေကြပြီလေ။ ဒီနေ့ခေတ်မှာတော့ (ပုတ်ကောင်စစ်ပွဲ ကာလတွင်း) သူတို့ ဆိုတာနဲ့ ဘာကောင်တွေမှန်း သိနေပြီ၊ လွတ်အောင်ပြေးပြီး ဘုရား တနေဖို့ပဲ တတ်နိုင်တယ်။

ခင်ဗျား ထွက်ပြေးခဲ့လား။

မပြေးခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ညီမ နှစ်ယောက်က ဇင်ဘိုနီလီရေဒီယိုဌာနနဲ့ မနီးမဝေးမှာ နေကြတာ။ လူအုပ်ကြီး ထွက်ပြေးလာတာ အဲဒီဘက်ကပဲ။ ကျွန်တော် ညံ့ခဲ့တာပျံ၊ ခေါင်းမသုံးခဲ့ဘူး။ အဲဒီက ပြန်လှည့်ပြီး လမ်းကြားက ဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းမြှောင်ကလေးက ဖြစ်ဖြစ် သွားခဲ့သင့်တာ။

ကျွန်တော် လူအုပ်ကြားထဲ တွန်းဝင်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီ သွားဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အိမ်နံရံတွေ နားကပဲ ကပ်ပြီးသွားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ လူတယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုက်လို့ ကျွန်တော် ပလတ်စတစ်နံရံထဲ ကျွဲဝင်ပြီး တအိမ်လုံး ပြိုကျကုန်တယ်။ ပလတ်စတစ်ထဲ ပိတ်မိနေပြီး ကျွန်တော် အသက်ရှူ ကျပ်လာတယ်။ လူတယောက်က ကျွန်တော့်အပေါ် ဖြတ်ပြေးရင်း ခေါင်းကို ကန်သွားသေးတယ်။ ပလတ်စတစ်စ အိမ်ပျက်ထဲကနေ ကျွန်တော် တွန့်လိမ်ရုန်းကန်ပြီး လမ်းပေါ် မနည်း ထွက်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ကို စမြင်ရချိန်မှာ လမ်းမပေါ် ကျွန်တော် မှောက်ခုံလဲနေတုန်းပဲ။ ၁၀ ယောက်၊ ၁၅ ယောက်လောက် ရှိမယ်။ တဲပုတ်တွေ မီးလောင်နေတဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် သူတို့အရိပ် မည်းမည်းတွေကို မြင်သာတယ်။ မျက်နှာတွေကို အသေအချာ မမြင်ရပေမယ့် သူတို့ပါးစပ်က ညည်းသံတွေကို ကြားနေရတယ်။ သူတို့လက်တွေကို မြှောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ခယိုးခယိုင်နဲ့ လာနေကြပြီ။

ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းက ဖူးရောင်နေပြီး တကိုယ်လုံး နာကျင်နေတယ်။ နောက်ပြန်လှည့်မှ ဖြစ်မယ်။ အနီးဆုံး တဲတခုရဲ့ တံခါးဆီ ကျွန်တော် သွားချိန်မှာ နောက်ဘက်ကနေ ကျွန်တော့်အင်္ကျီ ကော်လာကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ အင်္ကျီပြဲသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်ကို လှည့်ရှောင်တယ်၊ ငုံ့ရှောင်တယ်၊ နောက်ကို ကန်တယ်။ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ထက် လူကောင်ကြီးသလို ကိုယ်အလေးချိန်လည်း ပိုများတယ်။ သူ ဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်အဖြူမှာ အမည်းရောင်အရည်တွေ ပေကျဲနေတယ်။ ရင်ဝမှာလည်း ဓားတန်းလန်းနဲ့၊ ဓားက နံရိုးကြားကို ဓားရိုးထိအောင် မြုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီ ကော်လာက အောက်မေးပြုတ်နေတဲ့ သူသွားကြားမှာ ညပ်နေတယ်။ သူက မာန်ဖီပြီး ရှေ့ကို အတင်း တက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ခံလိုက်ရတယ်။ လက်ကောက်ဝတ်က ဂျာနယ်နဲ့ မြည်ပြီး ကျွန်တော်လည်း တကိုယ်လုံး တုန်အောင် နာသွားတယ်။ ကျွန်တော် ခူးထောက်ချပြီး ကိုယ်ကို လှိမ့်ပစ်ဖို့၊ သူ့ကို လှဲချပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကျွန်တော့် လက်တဖက်က ဟင်းအိုးကြီးတခုကို ကိုင်မိသွားလို့ အိုးကြီးနဲ့ သူ့ခေါင်းကို ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာကို

ထုချေပစ်တယ်။ သူခေါင်းခွံ ကွဲပြီး ဦးနှောက်စတွေ ခြေထောက်ကို လာစဉ်တဲ့အထိ အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်ပစ်မှ သူ လဲကျသွားတယ်။ သူ့လက်က လွတ်ခါစမှာပဲ တံခါးဝမှာ သူ့လို ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ နောက်တယောက် ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒီတကြိမ်မှာတော့ ခနော်ခနဲ့ နံရံတွေက ကျွန်တော့်အတွက် အသုံးဝင်သွားပြီ။ နောက်ဘက် နံရံကို ကန်ဖွင့်လိုက်ရုံနဲ့ တတ်လုံး ဗုန်းဗုန်းလဲ ကျသွားတော့တယ်။

ဦးတည်ရာမဲ့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း တဲတွေက မီးလောင်ပြီး၊ လူတိုင်းက လက်ချင်းတွဲပြီး အသက်လုပြေးနေကြတယ်။ တဲတခုထဲ ကျွန်တော် ပြေးဝင်သွားတော့ ထောင့်ထဲမှာ မိန်းမတယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ကို ဖက်တွယ်ထားပြီး အော်ဟစ် ငိုနေကြတယ်။ ‘ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်’ လို့ ကျွန်တော် ပြောရင်း သူ့ဆီ ကပ်သွားပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီမိန်းမက ကလေးတွေကို သူ့ကိုယ်နဲ့ ကွယ်ထားပြီး ဝက်အူလှည့် အချွန်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း အကြောက်လွန်ပြီး ပြူးကျယ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က တဲနံရံတွေကို ထုရိုက်ချေမွသံတွေ ကြားနေရပြီ။ သူတို့ လာနေပြီ။ ခေါ်စာ° စကားနဲ့ ပြောရင်းကနေ ‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား ပြေးမှ ဖြစ်မယ်’ လို့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောင်းပြောလိုက်ပြီး သူ့ဆီ လက်ကမ်းပေးပေးမယ့် သူက ဝက်အူလှည့်နဲ့ လှမ်းထိုးလို့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ကျွန်တော် မသိတော့ဘူးလေ။ တခါတလေ အိပ်ရာဝင်လို့ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ရင် အဲဒီမိန်းမကို မြင်ယောင်နေမိတုန်းပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော့်အမေ အဖြစ်၊ ငိုနေတဲ့ ကလေးတွေကို ကျွန်တော့် ညီမတွေ အဖြစ်နဲ့ပေါ့။

တဲနံရံ အပေါက်အပြဲတွေကနေ မီးရောင်တွေ့လို့ အဲဒီဘက်ကို ကျွန်တော် အားသွန်ပြေးတယ်။ ဟိုသားအမိတွေကို ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားချင်သေးပေမယ့် ကျွန်တော် အမောဆိုနေပြီ။ တဲနံရံကို ကိုယ်နဲ့ ဝင်ဆောင့်လိုက်တဲ့အခါ မြေကွက်လပ် တခုဆီ ကျွန်တော် ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကားမီးရောင်တွေကြောင့် မျက်စိကျိန်းသွားတုန်းမှာပဲ ပခုံးကို တခုခု လာမှန်တယ်။ မြေကြီးနဲ့ မဆောင့်မိခင်မှာပဲ ကျွန်တော် သတိလစ်သွားတယ် ထင်တယ်။

သတိရလာတော့ Grootte Schuur ဆေးရုံက ခုတင်ပေါ် ရောက်နေပြီ။ ဆေးရုံအတွင်းပိုင်းကို ကျွန်တော် အရင်က မမြင်ဖူးဘူးဗျ။ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သေပြီ ထင်နေတာ။ တကယ်တော့ ဒီလို ရီဝေဝေ ဖြစ်နေတာ ဆေးရုံနံကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော် ဘာဆေးမှ မသုံးဖူးသလို အရက်လည်း မသောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အဖေလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလို ဘဝအဆုံးသတ်မျိုး မလိုချင်လို့ပါ။ တသက်လုံး မူးယစ်ဆေးကို ရှောင်လာခဲ့တာ အခုတော့...။

ကျွန်တော့်ကို သွင်းပေးထားတဲ့ ဆေးက မော်ဖင်းလား ဘာလား မသိဘူး။ ဇိမ်ရှိလိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ရဲတွေက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပစ်လိုက်တာ

၈။ Xhosa ဘာသာစကား - တောင်အပရိကနဲ့ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ အသုံးများတဲ့ ဘန်တုအနွယ်ဝယ် ဘာသာစကားတမျိုး။

လို့ ဆရာဝန်တွေ ပြောကြတာကိုလည်း မအံ့သြဘူး။ ဘေးခုတင်က လူနာကို သေသွားတာနဲ့ ချက်ချင်း သယ်ထုတ်သွားတာကိုလည်း တုန်လှုပ်မနေဘူး။ လူအစုလိုက် အပြုံလိုက် ခွေးရူးပြန် တယ်လို့ ပြောနေသံ ကြားတာကိုလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။

ဒီစကားကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲ။

မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဆေးရှိန်နဲ့ မူးနေတာလေ။ အဆောင်ပြင်စင်ကြီးမှာ ကျယ်လောင် ကျယ်လောင်နဲ့ ငြင်းခုံနေကြတာကို ကြားမိရုံပဲ။ ဒါ ခွေးရူးပြန်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခွေးရူးပြန် ရောဂါသည်တွေက ဒီလိုမလုပ်ဘူးလို့ တယောက်က အော်ငြင်းတယ်။ အဲဒီမှာ တခြား တယောက်က 'ဒါဆို မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ။ အောက်ထပ်မှာတင် ဒီလို လူနာမျိုး ၁၅ ယောက် ရောက်နေပြီ။ ဘယ်နှယောက် ကျန်သေးလဲ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ' တဲ့။ ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ သူတို့စကားတွေကိုပဲ တွေးမိနေတာ။ သူတို့ တွေးသလို ခံစားကြသလို အဖြေရတဲ့အထိ စဉ်းစားခဲ့သင့်တာ။ အဲဒါတွေက ကျွန်တော် ဆေးရှိန်ပျယ်ပြီး သတိရမလာမီ၊ အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို ရင်မဆိုင်ရမီကပေါ့။

အစ္စရေးနိုင်ငံ၊ တဲလ်အဗ်ဗြို့

(ယူဂင်ဝမ်းဘရန်က အီသီယိုးပီးယားစာ ကြိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် တို့တွေ ဖလာရှာ^၉ စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ ချိန်းခဲ့ကြပါတယ်။ ပန်းရောင်ထင်းထင်း အသားရည်၊ မျက်ခုံးမွေး ထူပွပွကြီးတွေနဲ့ အိုင်းစတိုင်းပုံစံ ဆံပင်ကြီးကြောင့် သူ့ကိုတက္ကသိုလ်ပါမောက္ခလား၊ သိပ္ပံပညာရှင်ရှူးကြီးလားလို့ ထင်မှတ်မှားလောက် ပါတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ ယူဂင်ဟာ ပါမောက္ခ မဟုတ်သလို သိပ္ပံပညာရှင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အစ္စရေးထောက်လှမ်းရေးရဲ့ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ၊ အခုထိ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ဆဲလား ဆိုတာကို သူ့နှုတ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ သူလျှို တယောက် ဆိုတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။)

ကိစ္စတခု တကယ် မဖြစ်လာမချင်း လူအများစုက မယုံတတ်ကြဘူး။ ဒါဟာ တုံးအ တာ မဟုတ်သလို အားနည်းချက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူသဘာဝပါ။ မယုံခဲ့သူတွေကို ကျုပ် အပြစ်မတင်ပါဘူး။ သူတို့ထက် ကျုပ်က ကွက်ကျော် မြင်တယ်လို့လည်း ကိုယ်ရည် မသွေးမိပါဘူး။ မရေရာမှုတွေ များတဲ့ လူမျိုးမှာ မွေးခဲ့ရလို့ ဒီလိုမျိုး အတွေးပေါက်ခဲ့တာလို့ပဲ ထင်မိတယ်။ လူမျိုးတုန်းခံရမှာကို အမြဲစိုးရိမ်နေရတဲ့ လူမျိုးမှာ ကျုပ်က မွေးလာခဲ့တာလေ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ စိတ်သဘာဝကိုက အဲဒီလို စိုးရိမ်စိတ်တွေ များတယ်။ ကြောက်စရာ ဆုံးဖြတ် ချက်မှားတွေကို သုံးသပ်ပြုပြင်ရင်းနဲ့ အမြဲသတိနဲ့ နေတတ်တဲ့ အကျင့် ရလာတာပေါ့။

ဖုတ်ကောင် ကပ်ဆိုးကြီးအကြောင်း ပထမဆုံး သိခဲ့ရတဲ့ သတိပေးချက်က ထိုင်ဝမ် က ကျုပ်တို့ရဲ့ ရောင်းရင်းပေါက်ဖော် ဖောက်သည်ကြီးတွေဆီကပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝှက်စာဖော် ဆော့ဖ်ဝဲအသစ်က ချို့ယွင်းချက်ရှိတယ်လို့ သူတို့က ပြဿနာရှာကြတယ်။ ပြည်မကြီးက

၉။ Falasha- အီသီယိုးပီးယားကျူး။

လျှို့ဝှက်သတင်း E-mail တွေကို ဝှက်စာ ဖော်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ။ တနည်းအားဖြင့် ဆော့ဖ်ဝဲ က ဖော်ပေးလိုက်တဲ့ ဝှက်စာက အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ဝါကျတွေ ဖြစ်မလာဘူး။ အဲဒါဟာ ဆော့ဖ်ဝဲရဲ့ အမှားမဟုတ်ဘဲ သတင်းကို ဘာသာပြန်ပုံ မှားတာ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ကတော့ သံသယရှိတယ်။ ပြည်မကြီးက ကွန်မြူနစ်တရုတ်တွေ (အခုတော့ သူတို့လည်း ကွန်မြူနစ် မဟုတ်ကြတော့ဘူး ထင်တယ်။ ကျုပ်လို အဘိုးကြီးကတော့ အရင်အသုံးကိုပဲ နှုတ်စွဲနေပြီ။) ပြည်မတရုတ်တွေက နိုင်ငံပေါင်းစုံက ထုတ်တဲ့ မျိုးဆက် မတူတဲ့ ကွန်ပျူတာပေါင်းစုံကို လျှောက်သုံးတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုး ရှိတယ်။

ဒီသီအိုရီကို ထိုင်ပေကို ပြန်မပြောပြခင်မှာ ကျုပ်ဘာသာ အရင်စမ်းကြည့်တာ ကောင်းမယ် ဆိုပြီး စမ်းကြည့်တဲ့အခါ ဝှက်စာဖော်တာ လုံးဝ အမှားအယွင်း မရှိတာကို အံ့သြ လောက်စရာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖော်လို့ရတဲ့ သတင်းက ကူးစက်ခံရသူကို ကူးစက်ခံရရုံနဲ့ သေဆုံးစေပြီး သူ့အလောင်းကောင်က ပြန်အသက်ဝင်လာတဲ့အခါ တားဆီးလို့ မရတဲ့ လူသတ် မိစ္ဆာကြီး ဖြစ်လာစေတဲ့ ဗိုင်းရပ်စ်သစ်တမျိုးအကြောင်း ရေးထားတာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို အမှန်လို့ ကျုပ်လည်း ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ ထိုင်ဝမ် ရေလက်ကြား အရေးအခင်း ဖြစ်နေတာ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် ကြာနေပြီ။ အလောင်းတွေ လမ်းထလျှောက်တဲ့သတင်း ဘယ်ကမှ မကြားခဲ့ရ ဘူး။ ဝှက်စာရဲ့ ဒုတိယအပိုင်းကိုတော့ ကျုပ် မသင်္ကာဘူး။ ဝှက်စာထဲမှာ ဝှက်စာ မြှုပ်ထားတာ ဖြစ်နေနိုင်တယ်။ ဒါဟာ သိပ်အဆင့်မြင့်တဲ့နည်းပဲ။ စာပို့ဆက်သွယ်ရေးလောကရဲ့ မာယာဟောင်း ကို ပြန်သုံးထားတာ။ ပြည်မကြီး တရုတ်တွေက တကယ့် အလောင်းကောင်ကို ဆိုလိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး လက်နက်သစ် သို့မဟုတ် လျှို့ဝှက်အဆင့်မြင့် စစ်ဗျူဟာတခုရဲ့ အမည်ဝှက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျုပ် ဒီကိစ္စကို ဆက်မစုံစမ်းတော့ဘူး။ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား တို့ဆီက နိုင်ငံကျော် စူပါဟီးရိုးတယောက်ရဲ့ စကားအတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ် ခေါင်းထဲမှာ အချက် ပေးသံတွေ မြည်နေပြီ။

သိပ်မကြာမီ ကျုပ်သမီးရဲ့ မင်္ဂလာညွှန်ပွဲမှာ ကျုပ် သမက်ရဲ့ ဆရာ ဟိဘရူးတက္ကသိုလ် က ပါမောက္ခနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ အဲဒီလူက လေ့ရှိတယ်ဗျာ။ အရက်ကလည်း ရေချိန် လွန်နေသေးတယ်။ သူ့ညီဝမ်းကွဲက တောင်အာဖရိကက ပြန်လာတဲ့အခါ ဂိုလမ် (သူနာ) တွေ အကြောင်း ကြားခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို မပြီးနိုင် မစီးနိုင် လေ့ရှိနေတာဗျာ။ ဂိုလမ် ဆိုတာကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ဂျူးဘုန်းကြီးတယောက်က ရွံ့ရှုပ်ကို အသက်သွင်းပေးလိုက်တဲ့ ပုံပြင် ကြီးလေ။ မေရီရှယ်လီက အဲဒီစိတ်ကူးကို အလစ်သုတ်ပြီး ဖရန်ကင်စတိုင်း ဝတ္ထုကို ရေးခဲ့တာ ပေါ့။ အစမှာတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှ ဝင်မမေးဖြစ်ပါဘူး။

နားထောင်နေရုံပဲ။ အဲဒီဂိုလမ်တွေက ရွံ့ရှုပ်မဟုတ်ဘူး။ မနာခံတတ်ဘူး။ ခိုင်းလို့ မရဘူးလို့ သူက လျှောက်ပြောနေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းတွေကို အသက် ပြန်သွင်း တယ်လို့ သူ ပြောလိုက်တာနဲ့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းထားလိုက်မိတယ်။ သူ့ညီ ဝမ်းကွဲက ကိတ်တောင်းကို ငါးမန်းစာ ကျွေးဖို့ စွန့်စားခရီး ထွက်ခဲ့တယ် ဆိုပဲ။

(ဝမ်းဘရန်က စိတ်ပျက်ဟန်နဲ့ မျက်လုံးကို အထက်လှန်ပြတယ်။)

ငါးမန်းခမျာ သူတင်ပါးကို အားနာပါးနာနဲ့ ကိုက်ပေးလိုက်ရပုံပဲ။ Groote Schuur ဆေးရုံမှာ သူ ဆေးကုလိုက်ရတယ်။ ခါယီလစ်ရှာကူးစက်မှုကြီးမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသူတွေကို အဲဒီမှာ ကုပေးနေတာလေ။ သူကိုယ်တိုင် မမြင်ခဲ့ရပေမယ့် ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေဆီက သူ အားလုံး သိခဲ့ရလို့ သူ ပြောသမျှ အားလုံးကို ကျုပ် အသံဖမ်းထားလိုက်တယ်။ သူ ပြောသမျှ တွေရယ်၊ တရုတ်က E-mail တွေကို ဝှက်စာ ဖော်ထားတာတွေရယ်ကို အထက်လှန်ကြီးတွေဆီ ကျုပ် တင်ပြလိုက်တော့တာပေါ့။

လုံခြုံမှု အားနည်းတဲ့ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံအခြေအနေရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို တိုက်ရိုက်ခံ စားခဲ့ရတယ် ဆိုပါစို့။ ၁၉၇၃ အောက်တိုဘာမှာ အာရပ်တွေရဲ့ ရုတ်တရက် ထိုးစစ်က ကျုပ် တို့ကို မြေထဲပင်လယ်ထဲ ဆင်းပြေးရမလို ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ ထောက်လှမ်းရေးသတင်းတွေ ကြိုရ ခဲ့ပြီး သတိပေးချက်တွေ ကြိုရခဲ့တာတောင် ကျုပ်တို့ လျစ်လျူရှုခဲ့ကြတာ။ နိုင်ငံ အများကြီး ပူးပေါင်းပြီး အားသွန်ဝိုင်းတိုက်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ကြသလို ယွန်ကီပူရ်နေ့^၁ မှာမှ အတိုက်ခံရ မယ်လို့ မမျှော်လင့်ထားကြဘူး။ မတိုးတက်ဘူးပဲ ပြောပြော၊ မပြောင်းလဲတတ်ဘူးပဲ ပြောပြော၊ လူတစ်စုရဲ့ တယူသန်မှုလို့ပဲ ဆိုဆိုပါ။ နံရံပေါ် ရေးထားတဲ့ စာတကြောင်းကို လူတစ်စုက အတူ ဖတ်နေကြတယ် ဆိုပါစို့။ မင်းကော ငါကော ဖတ်တာ မှန်တယ်လို့ အချင်းချင်း ချီးကျူး နေကြတယ်။ စာရဲ့ တကယ့်ဆိုလိုရင်းက သူတို့ နောက်က မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေတာကို ဘယ်သူမှ မကြည့်ကြဘူး။ ကြည့်စရာ လိုမယ်လို့လည်း မထင်ကြဘူး။ ဟစ်တလာရဲ့ ဂျူး မျိုးဖြုတ်ရေး လုပ်ငန်းကို အာရပ်တွေကို အဆုံးသတ်ခွင့် ပေးလိုက်တော့မလို ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်မှာ နောက်က မှန်မှာ ပေါ်နေတဲ့ စာကိုလည်း ဖတ်ကြည့်ဖို့ လိုတယ် ဆိုတာ သိလာရုံမက အဲဒီအကျင့်ဟာ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံရဲ့ မူဝါဒ ဖြစ်သင့်တယ်လို့လည်း သဘောပေါက်လာခဲ့ကြတယ်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းက စပြီး ထောက်လှမ်းရေးမှူး ကိုးယောက်က သတင်းတခုအတွက် တသဘောတည်း အဖြေ ထွက်နေရင် ၁၀ ယောက်မြောက် လူအနေနဲ့ ဒီအဖြေကို ဆန့်ကျင်ရမယ့် တာဝန် ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါစေ၊ ၁၀ ယောက်ထဲမှာ တယောက်က ဒီထက် သိအောင် ပိုစုံစမ်းရတယ်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံရဲ့ နျူကလီးယား စက်ရုံက လက်နက်အဆင့် ပလူတိုနီယံတွေ သန့်နေတယ်လို့ ကြားရင်လည်း စုံစမ်း။ အာဏာရှင်တယောက်က နိုင်ငံဖြုတ်ကျော်ပစ်ဖို့ ခုံးပစ်စင်ကြီး တည်ဆောက်နေတယ်လို့ ကြားရင်လည်း စုံစမ်း။ အလောင်းကောင်တွေ ပြန်ထ လာပြီး အသွေးအသားကို ဆာလောင်နေတဲ့ လူသတ်စက်ကြီးတွေ ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ခြေ နည်းနည်းပဲ ရှိရင်တောင် အဖြစ်မှန်ကို အားလုံး မသိရမချင်း ဆက်တိုက် စုံစမ်းရ တယ်။

အဲဒီမူဝါဒကြောင့်ပဲ ကျုပ် ထောက်လှမ်းခွင့် ရခဲ့တယ်။ အစပိုင်းမှာ မလွယ်ဘူး။ ပြည်မ ကြီးက ဘာသတင်းမှ မရတဲ့အပြင် ထိုင်ဝမ်အရေးအခင်း သတင်းတွေပဲ လွှမ်းမိုးနေတဲ့အတွက်

၁၀။ ရန်ပြေငြိမ်းနေ့။

ကျုပ်မှာ သတင်းရင်းမြစ် နည်းနည်းပဲ ရတယ်။ အများစုက အင်တာနက်က သုံးစားမရတဲ့ သတင်းတုတွေ။ ဖုတ်ကောင်တွေက အာကာသက လာတာတို့၊ ဧရိယာ ၅၁ က လာတာတို့လို သတင်းမျိုးတွေ။ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံကလည်း ဧရိယာ ၅၁ ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရှူးနေကြ တာတုံး။ နည်းနည်း စုံစမ်းပြီးတဲ့အခါ အသုံးဝင်မယ့် အချက်အလက် တချို့ ရလာတယ်။ ကိတ်တောင်းမှာ ကူးစက်ခဲ့တဲ့ ခွေးရူးပြန်ရောဂါလို သတင်းမျိုးပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အာဖရိက ခွေးရူးရောဂါလို နာမည်မတပ်ကြသေးဘူး။ ကနေဒါတောင်တက် စစ်ဆင်ရေးတပ်ဖွဲ့က တပ်သား တွေကို ကာဇက်စတန်က အပြန်မှာ စိတ်စစ်ဆေးမှုလုပ်တဲ့ သတင်းလည်း ရခဲ့တယ်။ နှလုံးခွဲစိတ် ဆရာဝန်တယောက် ရုတ်တရက် သေသွားပုံကို သူ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ကြားလာပြီး ဘရာ ဇီးက သူ့နာပြုတယောက် သူ့ဘလော့မှာ တင်ထားတာကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ အဓိက သတင်းအများစုက ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့အစည်း (WHO) က ရတာဗျ။ ကုလသမဂ္ဂဆိုတာ တကယ့်ဗျူရိုကရက်တွေ ကြီးစိုးတဲ့ နေရာ။ သူတို့ မဖတ်တဲ့ တောင်လို ပုံနေတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေထဲမှာ တူးဖော်တွေ့ရှိရတဲ့ အဖိုးတန်သတင်းတွေ အများကြီးပဲ။ အလောင်းတွေ ပြန်နိုးထလာတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ကမ္ဘာအနှံ့မှာ တွေ့ရပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ အမှုပိတ်ပစ်ထားကြတာ။ ဒီအမှုတွေကို ဖတ်ရလို့ အန္တရာယ်သစ်ကို ကျုပ် သတင်းရုပ်လုံး ဖော်နိုင်ခဲ့တာ။ ဒီအန္တရာယ်ကောင်တွေဟာ သေပြီးသား ဖြစ်ရမယ်၊ သိပ် ရန်လိုတတ်မယ်၊ ကူးစက်နှုန်းက ကြောက်စရာ ကောင်းမယ်။ သူတို့ကို ဘယ်လို သတ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ အားတက်လောက်စရာ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုကိုလည်း ကျုပ် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။

*ဦးနှောက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ နည်းကိုပေါ့။
(ဝမ်းဘရန်က ရယ်တယ်။)*

ဒီခေတ်မှာတော့ အဲဒါကို ငွေကျည်ဆန်တို့၊ ရေစင်တို့လို မှော်ဆန်လုလု အံ့ဩစရာ အကြံဆန်းကြီး လုပ်နေကြတယ်။ ဦးနှောက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တာဟာ ဒီဖုတ်ကောင်တွေကို သတ်နိုင် တဲ့နည်း မဖြစ်နိုင်လို့လား။ ကျုပ်တို့လည်း ခေါင်းကို ပစ်ခံရရင် သေတာပဲလေ။

*လူတွေလိုပဲပေါ့။
(ဝမ်းဘရန်က ခေါင်းညှိတ်တယ်။)*

လူတွေအားလုံးက ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား။ ခန္ဓာလို့ ခေါ်တဲ့ ရှုပ်ထွေးပြီး ပျက်စီးလွယ်တဲ့ ယန္တရားကြီးကို ရှင်သန်အောင် ဦးနှောက်က ထိန်းပေးထားတာလေ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တခုခု ပျက်စီးသွားရင်၊ လိုအပ်တဲ့ အစာအဟာရနဲ့ အောက်ဆီဂျင် မရရင် ဦးနှောက်လည်း ပျက်စီး တာပဲ။ ကျုပ်တို့တွေနဲ့ ဖုတ်ကောင်တွေကြား ကွာခြားချက်က အဲဒါပဲ။ သူတို့အတွက် ဦးနှောက် ရှင်သန်ဖို့ ဘာအထောက်အပံ့မှ မလိုဘူး။ အဲဒီတော့ အဓိကနေရာကိုပဲ ဖျက်ဆီးပစ်ရတာပေါ့။

(သူညာလက်ကို သေနတ်ပုံ လုပ်ပြီး နားထင်ကို ချိန်ပြတယ်။)

ပြဿနာကို သဘောပေါက်ရင် အဖြေရှာရ လွယ်ပါတယ်။ ဒီကူးစက်မှုက သိပ်မြန် တဲ့အတွက် နိုင်ငံရပ်ခြား ထောက်လှမ်းရေးရပ်ဝန်းတွေဆီက အကြံဉာဏ်တွေလည်း လိုမယ် လို့ ကျုပ် ယူဆခဲ့တယ်။

ပေါ်လ်နိုက်က အမ်တက်ဘီစစ်ဆင်ရေး (Operation Entebbe)^{၁၁} ကာလကတည်းက ကျုပ်နဲ့ ခင်ခဲ့တာပါ။ စစ်အာဏာရှင်အမင် (Idi Amin)^{၁၂} ရဲ့ အနက်ရောင် မာစီဒီကားကို ပုံတူရိုက် လှည့်စားဖို့ အကြံရခဲ့တာ သူပေါ့။ ပေါ်လ်က အစိုးရအလုပ်က အနားယူထားပြီး မေရီလန်းပြည်နယ်၊ ဘက်သယ်စဒါမှာ ပြင်ပထောက်လှမ်းရေး အတိုင်ပင်ခံရုံး ဖွင့်ထားလို့ သူ့အိမ်ကို ကျုပ် အလည်သွားတဲ့အခါ ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းနေတာ ကျုပ် တယောက်တည်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရတယ်။ အလွတ်စုံထောက်ဘဝနဲ့ ပေါ်လ်က ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းနေတာ ဆိုပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဖိုင်တွဲကြီးက ကျုပ် ဖိုင်တွဲလောက်နီးနီး လေးပြီး ထူတယ်။ နှစ်ယောက်သား ဖိုင်ချင်း ခြားပြီး ဖတ်ကြရင်း စကားလည်း မပြောဖြစ်ကြတော့ဘူး။ အချင်းချင်း အနားမှာ ရှိမှန်း တောင် မသိကြတော့ဘူး။ မျက်စိရှေ့က သတင်းတွေကိုပဲ အာရုံစိုက် ဖတ်နေမိတယ်။ အရုဏ်တက်စ ပြုချိန်မှာ နှစ်ယောက်လုံး ဖတ်လို့ ပြီးသွားကြတယ်။ ပေါ်လ်က ဖိုင်တွဲကို ပိတ်ပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်ရင်း အမှန်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်တယ်။ အခြေအနေ သိပ်ဆိုးတယ်တဲ့။ ကျုပ်လည်း ခေါင်းညိတ် သဘောတူမိပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်ဖို့ တိုင်ပင်ကြရတော့တယ်။

ဝမ်းဘရန်နဲ့ နိုက်အစီရင်ခံစာကို အဲဒီလိုနဲ့ ရေးဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ပေါ့။

အဲဒီအစီရင်ခံစာကို ဒီနာမည် မတပ်စေချင်ဘူး။ ဒီအစီရင်ခံစာမှာ နောက်ထပ် ပုဂ္ဂိုလ် ၁၅ ယောက်လည်း ပါသေးတယ်။ ပိုးမွှားဗေဒပညာရှင်တွေ၊ ထောက်လှမ်းရေး ပညာရှင်တွေ၊ စစ်ဗျူဟာပညာရှင်တွေ၊ ဂျာနယ်လစ်တွေနဲ့ အင်ဒိုနီးရှားရဲ့ ပထမဆုံး အစုလိုက် အပြုံလိုက် ကူးစက်မှု ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဂျာကာတာရွေးကောက်ပွဲမှာ စောင့်ကြည့်လေ့လာသူ လုပ်နေတဲ့ ကုလသမဂ္ဂ က ဝန်ထမ်းတယောက်တောင် ပါပါသေးတယ်။ အားလုံးက သူနယ်ပယ်နဲ့သူ ကျွမ်းကျင်သူတွေ ချည်းပဲ။ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆက်သွယ်မိသေးမိကတည်းက သူတို့ဘာသာ ကောက်ချက်ဆွဲမိထားနိုင်သူတွေချည်းပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစီရင်ခံစာက စာမျက်နှာ ၁၀၀ နီးပါး ရှိတယ်။ တိုတိုရှင်းရှင်းနဲ့ နားလည်အောင် ရေးထားပြီး ဒီကူးစက်မှုကြီး ကပ်ဘေးအဆင့် မရောက်အောင် လုပ်သင့်တာတွေ အားလုံးပါပါတယ်။ တောင်အာဖရိက စစ်ပွဲဗျူဟာကို အများကြီး ချီးကျူးကြတာ သိပါတယ်။ ချီးကျူးထိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အစီရင်ခံစာကိုသာ လူတွေ ပိုဖတ်ခဲ့ပြီး တကယ်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ရင် အဲဒီစစ်ပွဲဗျူဟာ ဆိုတာတောင် လိုမှာ မဟုတ်ဘူး။

တချို့က ခင်ဗျား အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ပြီး လိုက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အစွဲရေးအစိုးရကကော။ မလုပ်ခဲ့သလောက်ပဲလေ။ ဘယ်လောက် ပေးဆပ်လိုက်ရသလဲသာ ကြည့်ပါ တော့။

၁၁။ အမ်တက်ဘီစစ်ဆင်ရေး သို့မဟုတ် Operation Thunderbolt ဟာ ယူဂန်ဒါနိုင်ငံ အမ်တက်ဘီလေဆိပ်မှာ အစွဲရေး လူမျိုးတွေ ပြန်ပေးဆွဲခံရမှုကို အစွဲရေး ကွန်မန်ဒိုတွေ ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ စစ်ဆင်ရေး ဖြစ်ပြီး ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လက်ရှိ အစွဲရေးဝန်ကြီးချုပ် ဘင်ဂျမင်နေတန်ယာဟုရဲ့ အစ်ကို ယောနသန်နေတန်ယာဟုဟာ အဲဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ ကျဆုံးခဲ့ပါတယ်။

၁၂။ ယူဂန်ဒါသမ္မတနှင့် စစ်အာဏာရှင်ဟောင်း အဒီအမင်။

ပါလက်စတိုင်းနိုင်ငံ၊ ဘက်သယ်လဟန်မြို့

(ကြံ့ခိုင်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မျက်နှာ၊ ရည်မှန်တဲ့ ချစ်စဖွယ် အမူအရာ တွေကြောင့် ဆလာဒင်ကာဒါဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ သူဟာ ဖော်ရွေပေမယ့် မျက်နှာလို မျက်နှာရ မလုပ်တတ်သလို သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုကြီး ပေမယ့် မမောက်မာပါဘူး။ သူဟာ ခါလီဂျီဘရန်တက္ကသိုလ်မှာ မြို့ပြစီမံကိန်းပညာ ပါမောက္ခ လုပ်နေပြီး ကျောင်းသူတွေ အချစ်ခံရတဲ့ ဆရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့တွေ ခါလီဂျီဘရန်^၁ရဲ့ ရုပ်တုကြီး အောက်မှာ စကားထိုင်ပြောကြပါတယ်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသက ကြွယ်ဝတဲ့ မြို့ကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဆည်းဆာ အောက်မှာ မြို့ပြရှုခင်းဟာ တလက်လက် တောက်ပနေတယ်။)

ကူပိတ်မြို့မှာပဲ ကျွန်တော် မွေးဖွား ကြီးပြင်းခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်မိသားစုဟာ ၁၉၉၁ နောက်ပိုင်း ဆက်ဒမ်ဟူစိန်က တကမ္ဘာလုံးကို ဆန့်ကျင်ချိန်မှာ အာရာဇတ်^၂ က ထောက်ခံခဲ့ လို့ မြို့က နှင်ထုတ်ခံရတဲ့ မိသားစုတွေထဲမှာ ကံကောင်းထောက်မစွာ မပါခဲ့ရသူတွေပါ။ ကျွန်တော် တို့က မချမ်းသာကြပေမယ့် ရုန်းကန်နေရတဲ့ အထဲတော့ မပါပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝက သက် သောင့်သက်သာ ရှိခဲ့တယ်။ အရိပ်ကောင်း ရခဲ့တယ်လို့ ပြောလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အမူ အရာကို ကြည့်ရင် သိသာမနေဘူးလား။ အဲဒီတုန်းက နေ့တိုင်း ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ကျွန် တော် အလုပ်ဝင်လုပ်တဲ့ Starbucks ဆိုင်ရဲ့ ကောင်တာနောက်ကနေ အယ်လ်ဂျားဇီးယား သတင်းဌာနက သတင်းလွှင့်တာကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့တာပါ။ မွန်းလွဲပြီး အလုပ်ဆင်းချိန် ဆိုတော့ တဆိုင်လုံးမှာလည်း လူတွေ ပြည့်ညှပ်နေတယ်။ လူတွေရဲ့ ဆူညံသံတွေ၊ နောက်ပြောင်သရော်သံ

၁၃။ လက်ဘနွန်လူမျိုး စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ တွေးခေါ်ပညာရှင် Kahlil Gibran ။
၁၄။ ယာဆာအာရာဇတ်၊ ပါလက်စတိုင်း လွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ ၉၂၅၅၊ ပါလက်စတိုင်းခေါင်းဆောင်ဟောင်း။

တွေ့၊ မိန်းကလေးတွေကို လှမ်းစတဲ့ အသံတွေနဲ့ ပွက်လောရိုက်နေခဲ့တာ။ ဆိုင်ထဲက အဝီစိ ပွက်သံက အထွေထွေစည်းဝေးပွဲ ခန်းမထဲက အသံတွေနဲ့ အပြိုင် ဖြစ်နေမှာ သေချာပါတယ်။

ဒီစကားတွေဟာ ဇိုင်ယွန်ဝါဒီတွေရဲ့ မုသားလို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဘယ်သူက ဒီလို မထင်ဘဲ နေမှာလဲ။ ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ ညီလာခံမှာ အစွဲရေး သံအမတ် က သူတို့နိုင်ငံမှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ရောဂါခြေချုပ် နေထိုင်ခွင့်ပေးရေး မူဝါဒကို ကျင့်သုံးမယ်လို့ ကြေညာတာကို ကျွန်တော်တို့က ယုံစရာလားဗျာ။ အာဖရိက ခွေးရူးရောဂါဟာ လူသေအလောင်း တွေကို သွေးဆာနေတဲ့ သားစားမိစ္ဆာကြီးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်တဲ့ ကပ်ရောဂါ ဖြစ်လာပြီ ဆိုတဲ့ ဂူဒူး အရူးစကားတွေကို ယုံစရာလား။ ဒီလောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားမျိုးကို အထူး သဖြင့် ကိုယ့်အမုန်းဆုံး ရန်သူဆီက ကြားရတာ ဆိုရင် ယုံဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အဲဒီဝက်ပေါကြီးရဲ့ မိန့်ခွန်းဒုတိယပိုင်းကိုတောင် ကျွန်တော့်နားက မကြားမိခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံမှာမွေးတဲ့ ဂျူးလူမျိုး ဖြစ်ဖြစ်၊ အစွဲရေးနိုင်ငံသား မိဘက မွေးတဲ့ ဘယ်တိုင်းတပါးသား ဖြစ်ဖြစ်၊ အရင်က အစွဲရေး ပိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ နယ်မြေတွေမှာ နေနေတဲ့ ပါလက်စတိုင်းသားတွေ ဖြစ်ဖြစ်၊ အစွဲရေးနယ်စပ်တွေမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ ပါလက်စတိုင်းမိသားစုတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမေးအမြန်း မရှိ ခိုလှုံခွင့်ပေးမယ် ဆိုတဲ့ အပိုင်းပေါ့။ နောက်ဆုံးတချက်က ကျွန်တော့်မိသားစုနဲ့ ကိုက်ညီတယ်။ ၁၉၆၇ အစွဲရေးအကြမ်းဖက် စစ်ပွဲရဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလေ။ ပါလက်စတိုင်း လွတ် မြောက်ရေး ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့တွေ ရွာက ထွက်ပြေးခဲ့ တာ။ အီဂျစ်နဲ့ ဆီးရီးယားက ညီအစ်ကိုတွေက ဂျူးတွေကို ပင်လယ်ထဲ မောင်းချနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ညီညွတ်သော ပါလက်စတိုင်း နိုင်ငံသစ်ထဲ တဖြည်းဖြည်း ပါတော့မယ့် အစွဲရေးနိုင်ငံဆီ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မရောက်ဖူးခဲ့ဘူး။

အစွဲရေးတွေရဲ့ လှည့်ကွက်နောက်မှာ ဘာရှိနေမယ် ထင်လို့လဲ။

ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာက ဒီလိုပါ။ ဇိုင်ယွန်ဝါဒီတွေက သူတို့ သိမ်းထားတဲ့ နယ်တွေ ကနေ သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ ဆုတ်ခွာတာလို့ ကြေညာပြီး ဆုတ်ပေးတယ်။ လက်ဘနွန်မှာ လိုပေါ့။ ဂါဇာအရေးအခင်းတုန်းကလိုပေါ့။ သူတို့တွေကို ကျွန်တော်တို့ မောင်းမထုတ်ခင်မှာဘဲ ဆုတ်ပြေးကြတာ။ နောက်ထပ်လာမယ့် နောက်ဆုံးတိုက်ခိုက်မှုက သူတို့တွေ တရားမဝင်၊ မတရား လာတည်ထောင်ထားတဲ့ နိုင်ငံဆီ လာတော့မယ် ဆိုတာကို သိလို့ အဲဒီအတွက် ပြင် ဆင်တဲ့ အနေနဲ့ ပြည်ပမှာနေတဲ့ ဂျူးတွေကို အမြောက်စာ စားစာခံ လုပ်ဖို့ ခေါ်နေတာလို့ ယူဆ ခဲ့တာ။ ဒီအတွက်ကို ကြိုတွေးမိခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်လှပြီ ထင်ခဲ့တာဗျ။ ပါလက် စတိုင်း ပြည်သူတွေကို ပြန်ပေးဆွဲထားပြီး လူသားဒိုင်းတွေအဖြစ် အသုံးချဖို့ ရနိုင်သလောက် ခေါ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော် တွေးလို့ရသမျှ အဖြေတွေက အဲဒါတွေပဲ။ ၁၇ နှစ်သားတိုင်း ဒါမျိုး တွေးကြမှာပါပဲ။

အဖေက ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြောင်မြောက်လှတဲ့ ပထဝီနိုင်ငံရေး ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်စွမ်း ကြီးကို လုံးဝ မယုံဘူးပေါ့ဗျာ။ သူက အမ်မီရီဆေးရုံကြီးက ညစောင့်ပါ။ အာဖရိကခွေးရူးရောဂါ

အကြီးမားဆုံး ပျံ့နှံ့ခဲ့တဲ့ညမှာ သူက ညတာဝန်ကျနေခဲ့တာ။ အလောင်းတွေ ခွဲခန်း ခုတင်ပေါ်ကနေ ထလာတာမျိုး၊ ကြောက်လန့်နေတဲ့ လူနာတွေ၊ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝိုင်းကိုက်တာမျိုး ကိုယ်တိုင် မမြင်ခဲ့ရပေမယ့် ကူဝိတ်မှာ ဆက်နေရင် ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးရာ ကျတယ်လို့ ယုံကြည်သွားလောက်အောင် ခိုင်မာတဲ့ သက်သေမျိုးတော့ သူ မြင်ခဲ့ရတယ်။ အစွရေးတွေ ကြေညာချက် ထုတ်တဲ့နေ့မှာပဲ သူ ကူဝိတ်က ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တယ်။

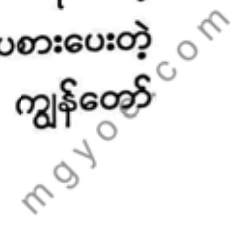
သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခင်ဗျား လက်ခံရခက်မှာပေါ့။

သိပ်ကို ဆိုးယုတ်တဲ့ အကြံဆိုးကြီးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် အမြင်လေးနဲ့ သူ့ကို အမှန်မြင်လာအောင် နားချဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ အယ်လ်ဂျားဇီးယား သတင်းဌာနက ရထားတဲ့ ဝက်စ်ဘန်မှာ ပါလက်စတိုင်းနယ်သစ် ထူထောင်ပြီး အောင်ပွဲခံတာတွေ၊ ဆန္ဒပြနေကြတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ သူ့ကို ပြတယ်။ အလုံးစုံ လွတ်လပ်ရေးက ရလုပြီ ဆိုတာ လူတိုင်း မြင်နိုင်နေပြီ။ အစွရေးတွေက သိမ်းထားတဲ့ နယ်မြေတွေ အားလုံးက စွန့်ခွာပြီး သူတို့တွေ ဂျေရုစလင်လို့ ခေါ်နေတဲ့ အယ်လ်ကဒ်ကို ပြန်ဆုတ်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေး အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ ဂိုဏ်းဂဏစွဲနဲ့ ပြဿနာလေးတွေပဲ ရှိကြတာ။ ဒါတွေ ပြေလည်သွားတာနဲ့ အားလုံး ညီညွတ်ပြီး ဂျူးတွေကို နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနိုင်မှာ။ ကျွန်တော့် အဖေက ဒါကို နားမလည်ဘူးလား။ နှစ်ပိုင်း၊ လပိုင်းလေး အတွင်း မှာ ကျွန်တော်တို့တွေ ဒုက္ခသည်တွေအဖြစ် မဟုတ်ဘဲ လွတ်မြောက်သူတွေ အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်မြေကိုယ် ပြန်နိုင်တော့မယ် ဆိုတာကို သူ နားမလည်ဘူးလား။

သားအဖကြားက ငြင်းခုန်မှု ဘယ်လို ပြေလည်သွားခဲ့လဲ။

ပြေလည်တယ် ဟုတ်လား။ စကားလုံးသုံးပုံ ယဉ်ပါပေဗျာ။ အဲဒီကိစ္စ ပြေလည်သွားခဲ့တာက အယ်လ်ဂျာရာမှာ ပထမတကြိမ်ကထက် ပိုကြီးတဲ့ ကူးစက်မှု ဖြစ်နေစဉ်မှာပေါ့။ အဖေက အလုပ်ထွက်လိုက်တယ်၊ ဘဏ်အပ်ငွေတွေ အားလုံးထုတ်တယ်၊ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ခိုင်းတယ်၊ လက်မှတ်တွေ ဝယ်တယ်။ တီဗွီမှာက အိမ်တအိမ်ရဲ့ ဝင်ပေါက်ကို အဓိကရုဏ်း နှိမ်နင်းရေး ရဲတွေ ဝင်စီးတာကို ပြနေတယ်။ အိမ်ထဲက ဘာတွေကို ရဲတွေ ပစ်နေတာလဲ ဆိုတာတော့ မပြဘူး။ အနောက်အုပ်စု ထောက်ခံသူ အကြမ်းဖက်တွေရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် အဓိကရုဏ်း ဖြစ်တယ်လို့ သတင်းမှာ တရားဝင် ကြေညာနေတယ်။ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကတော့ ငြင်းခုံနေကြတာပေါ့။ ဆေးရုံမှာ သူ မြင်ခဲ့ရတာတွေကို ကျွန်တော် ယုံအောင် ပြောပြဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အာဏာပိုင်တွေက ဒီကိစ္စကြီးကို တရားဝင် အသိပေးချိန်မှာဆို ထွက်ပြေးဖို့ သိပ်နောက်ကျသွားမယ် တဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ တောင့်ခံချင်တဲ့သတ္တိ မရှိပုံ၊ ကြောက်ချေးပါပုံကို သရော်တော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေကို ဖိလစ်ပိုင်အလုပ်သမားတွေထက် နည်းနည်းပဲ ပိုပစားပေးတဲ့ နိုင်ငံမှာ အိမ်သာဆေးတဲ့အလုပ် တသက်လုံး လုပ်ခဲ့ရသူ တယောက်ဆီက ကျွန်တော်

ဘာတွေ မျှော်လင့်နေခဲ့တာလဲ။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်အမြင် ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလေးစားတော့ဘူး။ ဂျူးတွေက ပိုကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုး ဖန်တီးပေးမယ်လို့ အပေါက်ကလေး ဟပေးလိုက်ရုံနဲ့ စားကြွင်းစားကျန် မြင်တဲ့ ခွေးလို အပြေးသွားဖို့ ကြံစည်တော့တာလေ။

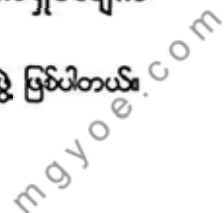
အဖေက စုစည်းလို့ ရသမျှ သည်းခံစိတ်လေးနဲ့ ဆက်ပြီး နားချဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ တော်လှန်ရေး အာဇာနည်တွေလိုပဲ သူလည်း အစွဲရေးတွေကို မုန်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောက်လာ တော့မယ့် ကပ်ဘေးကြီးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ အစွဲရေး တနိုင်ငံပဲ ရှိတဲ့အပြင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို အခမဲ့ နေစရာ ပေးမှာ၊ ကာကွယ်ပေးမှာကလည်း ဒီတနိုင်ငံပဲ ရှိတယ်တဲ့။

အဖေ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ ရင်ထဲမှာ ဗုံးကွဲ သွားမယ့် စကားမျိုး ပြောချလိုက်တော့တာပဲ။ ယာဆင်၏ သားသမီးများ^{၁၅} ဝက်ဘ်ဆိုက်ကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့ထားပြီးပြီ။ ကူဝိတ်မြို့မှာ အခြေစိုက်တဲ့ တပ်သားစုဆောင်းရေးမှူးဆီက အီးမေးလ်ကို စောင့်နေတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဖေဘာသာ မျိုးမစစ် ဂျူးတွေဆီကို သွားချင် သွား၊ နောက်တခါ သားအဖတွေ ပြန်ဆုံရင် အဖေ့ကို ကျွန်တော် အကျဉ်းစခန်းက ပြန်ကယ် လာတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ပြောချလိုက်တယ်။ ဒီစကားတွေက အတော်လေး သူ့ရဲကောင်း ဆန်တယ် ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူနေခဲ့တာပေါ့။ အဖေ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်၊ စားပွဲက ထရပ်ပြီး နောက်ဆုံး ကြွေးကြော်သံကို ကျွန်တော် အော်ပစ်လိုက်တယ်။

“အရှင်မြတ်၏ ရှေ့မှောက်တွင် အဆိုးယုတ်ဆုံး သတ္တဝါများမှာ မယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့သည် ဘယ်သောအခါမှ ယုံကြည်လိမ့်မည် မဟုတ်”

မိသားစုညစာ စားပွဲလေးက ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ အမေက ခေါင်းငုံ့ ထားပြီး ကျွန်တော့်ညီမတွေကလည်း တယောက်မျက်နှာ တယောက် ကြည့်နေကြတယ်။ ကွင်းဆင်း သတင်းထောက်က အားလုံး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားကြပါလို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် နဲ့ နှစ်သိမ့်နေသံကို တီဇွီကနေ ကြားနေရတယ်။ အဖေက လူထွားကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်ကတောင် သူထက် ထွားမယ် ထင်တယ်။ အဖေက ဒေါသအိုးလည်း မဟုတ် ဘူး။ အသံကျယ်ကျယ်တောင် စကားမပြောတတ်ဘူး။ အဖေ့ မျက်လုံးထဲမှာ ကျွန်တော် မမြင် ခဲ့ဖူးတဲ့ အရိပ်အယောင် တခု တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရုတ်တရက် သူက ကျွန်တော့်ကို လျှပ်ပြက် သလို ခုန်အုပ်ပြီး နံရံနဲ့ ပစ်ဆောင့်လိုက်တဲ့အပြင် အားကုန် သုံးပြီး ရိုက်ထည့်လိုက်လို့ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်နား အူသွားတယ်။ သူက ကျွန်တော့် ပခုံးကို ဆွဲပြီး အပေါ်စား နံရံကပ်ဘုတ်ပြားနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ကိုင်ဆောင့်ပစ်တယ်။ မင်း လိုက်ကို လိုက်ရမယ်။ ငါက မင်းအဖေ။ မင်း ငါ့စကား နာခံရမယ်တဲ့။ သူ နောက်တချက် ရိုက်လိုက်တာ ကျွန်တော့် မျက်စိတွေပါ ပြာသွားတယ်။ မင်း မိသားစုနဲ့အတူ လိုက်ရင် လိုက်၊ မလိုက်ရင် ဒီအခန်းအပြင်ဘက်ကို အသက်ရှင်လျက်

၁၅။ ကွယ်လွန်သူ Shiek Ahmed Yassin ကို ဂုဏ်ပြုပြီး တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ လူငယ်အင်အားစု အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ စည်ကမ်း သိပ်တင်းကြပ်ပြီး ၁၈ နှစ်ကျော်ရင် အဖွဲ့ထဲ ဝင်ခွင့် မရပါဘူး။

ထွက်နိုင်မယ် မထင်နဲ့တဲ့။ ဒါနဲ့တင် မရပ်သေးဘဲ ထပ်ပြီး ကိုင်ဆောင်လိုက်၊ အော်လိုက်၊ ရိုက်လိုက် လုပ်တော့တယ်။ ဒီလူကြမ်းကြီး ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ။ သိမ်မွေ့ပြီး ပျော့ညံ့တဲ့ ကျွန်တော့် အဖေအစား ဘယ်က ခြင်္သေ့ကြီး ရောက်လာတာလဲ။ သူ့သားအုပ်ကို ကာကွယ်နေတဲ့ ခြင်္သေ့လိုမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်အောင်လုပ်မှ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်နိုင်မှာကို အဖေ သိတယ်။ ကပ်ဘေးကြီးကို ကျွန်တော် မကြောက်ရင်တောင် အဖေ့ကို ကြောက်မှ ကျွန်တော် အသက်ရှင်မှာ။

သူ့လုပ်ရပ် အောင်မြင်ရဲ့လား။

(ရယ်လျက်)

ကျွန်တော်က အာဇာနည် ပီသခဲ့ပုံပဲဗျ။ ကိုင်ရိုကို သွားတဲ့ တလမ်းလုံး ငိုလာခဲ့တာ။ ကိုင်ရိုကို သွားခဲ့တာလား။

ကူပိတ်ကနေ အစွရေးကို တိုက်ရိုက်လေကြောင်း မရှိဘူး။ အာရပ်နိုင်ငံများ အဖွဲ့က ခရီးသွားလာမှု ကန့်သတ်ချက်တွေ တောင်းဆိုကတည်းက အီဂျစ်ကနေတောင် အစွရေးကို လေကြောင်းခရီး မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့တွေက ကူပိတ်ကနေ ကိုင်ရိုကို အရင် လေယာဉ်စီးရတယ်။ ပြီးမှ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ဆိုင်းနိုင်ကန္တာရကို ဖြတ်ပြီး တာဘာကို သွားရတယ်။

ကျွန်တော်တို့တွေ နယ်စပ်ကို ရောက်လာတဲ့အခါ တံတိုင်းကြီးကို ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရတယ်။ တံတိုင်းကြီးက မပြီးသေးဘူး။ ကွန်ကရစ်တုံးတွေ ကြားထဲကနေ သံမဏိချောင်းကြီးတွေက တန်းလန်းကြီး ထွက်လို့။ အာရပ်ကမ္ဘာက လူတွေ မသိတဲ့ နာမည်ကျော် တံတိုင်းကြီးအကြောင်း ကျွန်တော်က သိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အနောက်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းနဲ့ ဂါဇာကမ်းမြောင်ဘက်ကိုပဲ တံတိုင်းကာမယ် ထင်ထားတာ။ အခုတော့ တံတိုင်းကြီးကို လူမရှိတဲ့ သဲကန္တာရအလယ်မှာ လာဆောက်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော့် သီအိုရီက ပိုခိုင်မာလာတယ်။ အစွရေးတွေက ဝိုင်းတိုက်ခံရမယ်လို့ ကြိုတွက်ထားကြပါလား။ ကောင်းတယ်။ အီဂျစ်သားတွေလည်း နောက်ဆုံးတော့ မြေလျှိုးနေတဲ့ သတ္တိတွေ ပြန်ပေါ်လာပြီပေါ့။

တာဘာကို ရောက်တော့ ကားပေါ်က ဆင်းခိုင်းပြီး လမ်းလျှောက်ခိုင်းတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးအကြီးကြီးတွေ ထည့်ထားတဲ့ လှောင်အိမ်တွေ ကြားထဲ တယောက်ချင်းစီ လျှောက်ခိုင်းတာ။ နယ်ခြားစောင့်က မည်းမည်းပိန်ပိန် အာဖရိကသား ရုပ်ရည်ပါ။ ဂျူးတွေမှာ လူမည်းတွေ ရှိမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး။^{၁၆} သူက လက်ကာပြုပြီး ဒီမှာစောင့်လို့ မပီမသ အာရပ်စကားနဲ့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ ခင်ဗျား လာခဲ့တဲ့။ ကျွန်တော့် ရှေ့က တယောက်က အဘိုးကြီးပါ။ မုတ်ဆိတ်တွေက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီ။ တုတ်ကောက် ထောက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေရပြီ။ ခွေးလှောင်အိမ်တွေကြား သူ ဖြတ်တော့ ခွေးတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ပြီး အူကြ၊ မာန်ဖီကြ၊ အပြင်ထွက်ဖို့ လှောင်အိမ်ကို ကိုက်ကြ လုပ်ကုန်တော့တယ်။ ချက်ချင်းပဲ အရပ်ဝတ်နဲ့ ငနဲနှစ်ကောင် အဘိုးကြီး ဘေးကို ရောက်လာပြီး နားနားကပ်ပြီး

၁၆။ အဲဒီအချိန်မှာ အစွရေးအစိုးရဟာ ဒုတိယမောရှေ့စစ်ဆင်ရေးကို ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လို့ လက်ကျန် အိမ်ယဉ်းပီးယားဂျူးတွေ အားလုံးကို ခိုင်ငံထဲမှာ နေရာချထားပေးပြီးပါပြီ။

တခုခု ပြောရင်းနဲ့ အဝေးကို ခေါ်ထုတ်သွားတယ်။ အဘိုးကြီးမှာ ဒဏ်ရာရနေတာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဒစ်ဒါရှာက တင်ပါးမှာ ပြဲနေပြီး အညှိုးရောင် သွေးတွေ ပေနေတယ်။ ဒီလူတွေက ဆရာဝန် မဟုတ်တာ သေချာသလို အဘိုးကြီးကို ခေါ်သွားတဲ့ နံပါတ် မပါတဲ့ အနက်ရောင် ဗင်ကားတွေကလည်း လူနာတင်ကားတွေ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ လူယုတ်မာ တွေလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့ မိသားစုတွေက ငိုယိုပြီး နောက်က လိုက်ကြတယ်။ သူတို့အတွက် အသုံးမဝင်မယ့် မကျန်းမာတဲ့ လူအိုတွေကို ရှင်းပစ်ကြတာ။ ခွေးလှောင်အိမ်ကြား ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ရမယ့်အလှည့် ရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုကော ကျွန်တော့်မိသားစုကိုကော ခွေးတွေက မဟောင်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော့်ညီမက လက်နဲ့ လှမ်းတို့ လိုက်တဲ့အခါ တကောင်က အမြီးတောင် နှံ့ပြလိုက်သေးတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်က ဖြတ်ရတဲ့ လူကိုတော့ ခွေးတွေက မာန်ဖီကြ၊ ဟောင်ကြပြန်တယ်။ သူကလည်း ခွေးဟောင်လောက်အောင် ထူးထူးခြားခြား မဝတ်ထားပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ လူဖြူတယောက် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အမေရိကန် ဒါမှမဟုတ် ကနေဒါ တယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ အမေရိကန်ဖြစ်ဖို့ များတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီပီသသ ကျယ်ကျယ် ပြောနိုင်တယ်။ 'မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့မှာ ရောဂါ မရှိပါဘူး။ မလုပ်နဲ့ ငါ့ကို မဖမ်းနဲ့။ ငါလည်း မင်းတို့ လူမျိုးပါပဲ' တဲ့။ သူက လည်စည်းနဲ့ ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ထားပြီး အစွရေးတွေ လက်ထဲက ရုန်းရင်းကန်ရင်း သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကလည်း ပွင့်ထွက်သွားတယ်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီက ကြယ်သီး တွေ ပြုတ်သွားတဲ့အခါ ဗိုက်မှာ သွေးစွန်းနေတဲ့ ပတ်တီးကို တင်းတင်းစည်းထားတာကို တွေ့ရ တယ်။ သူ့ကို ဗင်ကား နောက်ဘက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတဲ့အထိ အော်ဟစ် ကန်ကျောက်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ဒီလူတွေကိုမှ ဘာကြောင့် ဖမ်းတာလဲ။ အာရပ်တွေ ဖြစ်နေလို့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ ဒဏ်ရာ ရနေလို့ ဖမ်းတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ အများကြီးကို အစောင့်တွေက ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဝင်ခွင့်ပေးခဲ့တာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့သားပဲ။ သူတို့အတွက် လူနာတင်ကားတွေက အသင့်စောင့်နေခဲ့တာ။ လူနာတင်ကား အစစ်နော်၊ ဗင်ကားအနက်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ခွေးတွေ ဟောင်တာနဲ့ ဆိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူတို့တွေ ခွေးရူးပြန် ရောဂါသည်ကို ရှာနေတာလား။ ဒါဟာ အဖြစ်နိုင်ဆုံး ဆိုပေမယ့် ယယ်ရီဟင်မြို့ပြင်က အကျဉ်းစခန်းတွေမှာ နေရမယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် သီအိုရီကို လက် မလျှော့သေးဘူး။

ပြန်လည် နေရာချထားရေး စခန်းကို ပြောတာလား။

ပြန်လည် နေရာချထားရေးနဲ့ ရောဂါခြေချုပ်စခန်းပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီစခန်း ကို အကျဉ်းစခန်းလို့ မြင်ခဲ့မိတာ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသလိုပဲလေ။ တဲတွေထဲ လူတွေ ပြည့်ညက်ပြီး နေရတယ်။ အစောင့်တပ်သားတွေ ရှိတယ်။ သံဆူးကြိုးကာ ထားတယ်။ နစ်ဂတ်စ် ကန္တာရ နေရောင်အောက်မှာ လူတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ မီးဖုတ်ခံထားရသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့တွေ အကျဉ်းသားတွေလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ အကျဉ်းသားတွေလို နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ပြောသားပဲ

ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောဖို့ သတ္တိမရှိလို့ အဖေ့ကို မပြောခဲ့ပေမယ့် ရှုံ့မဲ့နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြင်ရင် သူ ရိပ်မိမှာပါ။

ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ထားတာကတော့ နေ့တိုင်းဆေးတပ်သားတွေ ရောက်လာ ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ဆေးကြတာပဲ။ သွေး၊ အရေပြား၊ ဆံပင်၊ တံတွေး၊ ကျင်ငယ်ရည်နဲ့ မစင်^၁ ပါ စစ်ကြတယ်။ ပင်လည်း ပင်ပန်းတယ်၊ ရှက်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ မွတ်စလင် အကျဉ်း သားတွေကြား ရုတ်တရက် ထကြွပုန်ကန်မှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဘဲ သည်းခံနိုင်ခဲ့ကြတာက စစ်ဆေးမှု တွေ လုပ်တဲ့ ဆရာဝန်တွေနဲ့ သူနာပြုတွေ တချို့က ပါလက်စတိုင်းသားတွေ ဖြစ်နေကြတာ ကြောင့်ပဲ။ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ညီမတွေကို စစ်ဆေးပေးတဲ့ ဆရာဝန် ဆိုရင် ဂျာစီစီးတီးက လာတဲ့ အမေရိကန်အမျိုးသမီး တယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ဆေးပေးတဲ့ သူက ဂါဇာမြို့ ဂျာဘာလီယာက လာတဲ့ အမျိုးသားတယောက် ဖြစ်ပြီး သူလည်း ဒီကို ရောက်စက အခုလို ထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရတယ်။ သူ လာတိုင်း ပြောတဲ့စကားက - “မင်းတို့ ဒီကို လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ မှန်တယ်။ နောက်တော့ မင်းတို့ သိပါလိမ့်မယ်။ သည်းခံရ ခက်တယ် ဆိုပေမဲ့ ဒီနည်းနဲ့ပဲ အသက်ရှင်နိုင်မယ် ဆိုတာ နောင်မှ သိလိမ့်မယ်” တဲ့။

အစွရေးတွေ ပြောခဲ့သမျှ အားလုံးက အမှန်ပဲလို့ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူကြီးဆန်လာတဲ့ မသိစိတ်က ယုံချင်ပေမယ့် သူ့စကားတွေကိုလည်း မယုံဘူးလို့ ကျွန်တော် ခေါင်းမာနေမိတုန်းပဲ။

စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြီးပြည့်စုံပြီး ဆေးစစ်ချက်တွေ အားလုံး ပြီးစီးတဲ့အထိ ကျွန်တော် တို့ ယယ်ရိုဟင်မှာ သုံးပတ်လောက် နေခဲ့ရတယ်။ သူတို့တွေက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်တွေကို လုံးဝ မကြည့်ပါဘူးဗျာ။ အဖေက တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံး ရအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာ။ သူတို့က ဂရုစိုက်ပုံတောင် မပေါ်ဘူး။ အစွရေးစစ်တပ်၊ သို့မဟုတ် ရဲတွေအတွက် ဖမ်းလောက်စရာ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွေထဲ မပါခဲ့ဖူးရင် ဆေးစစ်ချက် တွေ အောင်မြင်ရုံလောက်နဲ့တင် နေခွင့်ပြုပါတယ်။

လူမှုဖူလုံရေး ဝန်ကြီးဌာနက ကျွန်တော်တို့အတွက် အိမ်တလုံး ထောက်ပံ့တယ်။ ကျောင်းစရိတ် ကင်းလွတ်ခွင့် ပေးတယ်။ တမိသားစုလုံး စားဖို့ လုံလောက်တဲ့ လစာ ရမယ့် အလုပ်တခု အဖေ့ကို ပေးတယ်။ တဲလ်အဗစ်ကို သွားဖို့ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်တဲ့အခါ ဒီလောက် အကောင်းတွေချည်း ဖြစ်နေတာ ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး။ အချိန်မရွေး ငါတို့ကို ဒုက္ခ ပေးလာနိုင်တယ်လို့ စိတ်ထဲက တွေးမိနေတယ်။

ဘီယားရှီးဗာမြို့အဝင်မှာပဲ ဒုက္ခနဲ့ ကြုံရတော့တယ်။ ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်နေတာ။ သေနတ်သံတွေလည်း မကြားမိဘူး။ ကားလေကာမှန်ကြီး ကွဲသွားတာကိုလည်း မသိလိုက်ဘူး။ ကားက လမ်းဘေးကို ထိုးဆင်းသွားတော့မှ ကျွန်တော် လန့်နိုးသွားတာ။ ကျွန်တော်တို့ ကားက အဆောက်အအုံ တခုကို ဝင်တိုက်မိတယ်။ လူတွေကလည်း အော်ဟစ်နေကြတယ်။ မှန်ကွဲစ

၁၇။ စိုင်းရပ်စ်ဟာ လူမစင်မှာ ရှင်နိုင်၊ မရှင်နိုင် အဲဒီတုန်းက မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြသေးပါဘူး။

တွေ၊ သွေးအိုင်တွေကလည်း နေရာအနှံ့မှာ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက အရေးပေါ် ထွက်ပေါက် နဲ့ နီးတယ်။ အဖေက တံခါးကို ကန်ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းပေါ်ကို အတင်း ဆင်းခိုင်းတယ်။

အဆောက်အဦ ပြတင်းဝတွေ တံခါးပေါက်တွေကနေ ပစ်ခတ်နေကြတာကို မြင်ရ တယ်။ စစ်သားတွေနဲ့ သေနတ်တွေ၊ လက်လုပ်ဗုံးတွေ ကိုင်ထားတဲ့ အရပ်သားတွေ တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။ ဇာတ်လမ်းစပြုလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတယ်။ နှလုံးကလည်း ပေါက်ထွက်တော့မတတ် ခုန်လာတယ်။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ စပြီ။ တိုက်ပွဲထဲ ကို ပြေးဝင်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေနဲ့ မပူးပေါင်းနိုင်ခင်မှာပဲ တယောက်ယောက်က ကျွန်တော့် ရှုပ်အင်္ကျီကို ဖမ်းဆွဲပြီး Starbucks ဆိုင်ပေါက်ဝဆီ ဆွဲခေါ်လာ တယ်။

ကျွန်တော့်မိသားစု ရှိနေတဲ့ နေရာနားကို ကျွန်တော် ပစ်ချခံလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် ညီမတွေက ငိုနေကြပြီး အမေက သူတို့ကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ အဖေကတော့ ပခုံးမှာ ကျည်တချက် ထိထားတယ်။ အစွရေးစစ်သားက ကျွန်တော့်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်လို့ မရအောင် ဆွဲဖယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်သွေးတွေ ဆူလာတယ်။ လက်နက်အဖြစ် သုံးလို့ရမယ့် ပစ္စည်းကို အလောတကြီး ရှာမိတယ်။ ဒီဂျူးကောင်ရဲ့ လည်ပင်းကို လှီးပစ်လို့ ရအောင် မှန်ကွဲစ ခပ်ကြီးကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

ရုတ်တရက် Starbucks ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဘက်တံခါး ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားတဲ့အတွက် စစ်သားတွေက နောက်ဘက်ကို လှည့်ပစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘေးမှာ သွေးအလူးလူးနဲ့ အလောင်းကောင် တကောင် လဲကျလာပြီး သူ့ရဲ့ အကြောဆွဲနေတဲ့ လက်က လက်ပစ်ဗုံး တလုံး လည်း ထွက်ကျလာတယ်။ စစ်သားတယောက်က ဒီဗုံးကို ကောက်ပြီး လမ်းမပေါ် လွှင့်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဗုံးက လေထဲမှာပဲ ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ စစ်သားက ကျွန်တော်တို့ကို ဗုံးစ မမှန် အောင် သူ့ကိုယ်နဲ့ ကာပေးတယ်။ သေသွားတဲ့ အာရပ်ညီနောင်ရဲ့ အလောင်းပေါ် အဲဒီ စစ်သားက နောက်ပြန်လဲကျသွားတယ်။ ဒီအလောင်းက အာရပ်နဲ့ မတူလှဘူး။ မျက်ရည်တွေ ခြောက်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်တာက အာရပ်လို ထင်ခဲ့တဲ့ အလောင်းဟာ ဆံတုဝတ်ပြီး ယာမော့ကီးဦးထုပ် ဆောင်းထားတယ်။ စုတ်ပြဲနေတဲ့ သူ့ဘောင်းဘီအောက်မှာ ပန်းဖွားကြိုး ထွက်နေတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဒီလူဟာ ဂျူးပဲ။ အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်က လက်နက်ကိုင် သူပုန်တွေကလည်း ဂျူးတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့နားမှာ ငရဲပွက်နေတဲ့ တိုက်ပွဲက ပါလက်စတိုင်း ပုန်ကန်သူတွေ ထကြွတာ မဟုတ်ဘူး။ အစွရေးတွေ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်နေတာပဲ။

ဘာကြောင့် အစွရေးတွေ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ခဲ့တာလို့ ထင်လဲ။

ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်စရာ အကြောင်းက အများကြီး ရှိတယ်။ ပါလက်စတိုင်းသားတွေ ကို ပြန်လာဖို့ ခေါ်တဲ့ ကိစ္စကို ထောက်ခံသူ နည်းတယ်။ အနောက်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းက တပ် တွေ ဆုတ်ခွာတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း လက်မခံကြဘူး။ ဗျူဟာမြောက်ကျေးရွာ ပြန်လည် တည်ဆောက် ရေး စီမံကိန်းကလည်း ဂျူးတွေကို ပိုဒေါသဖြစ်စေတယ်။ ခံတပ်စခန်းလို ခိုင်မာတဲ့ သီးသန့် ထိန်းချုပ်ရေး ခြံဝင်းတွေ ဆောက်တဲ့အခါ အစွရေးတွေရဲ့ အိမ်တွေ အတော်များများ ဘူဒိုဇာနဲ့

အထိုးခံခဲ့ရတယ်လေ။ အယ်လ်ကဒ်က နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးမျှင်ပဲ။ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရက ဒီနေရာကို အဓိကအားနည်းချက်လို့ ယူဆတယ်။ နေရာကျယ်လွန်းလို့ ထိန်းချုပ်ရ ခက်တယ်။ အစွရေး ရဲ့ ဗဟိုတည်တည်ကို ဝင်ပေါက် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့က တမြို့လုံးကို ရွှေ့ခိုင်းရုံ မကဘူး။ နာဘလက်စ်ကနေ ဟီဘရွန်အထိ ရှိသမျှ လူတွေ အားလုံးကို ပြောင်းလာခိုင်းတာ။ သူတို့ရဲ့ ဘာသာရေး အခွင့်အရေးကို ဘယ်လို ထိခိုက် ထိခိုက် ၁၉၆၇ နယ်နိမိတ် စည်းအတိုင်း တံတိုင်းကြီးကို ဆောက်မှ ခံစစ်ခိုင်မာမယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ကြတာ။ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် နောက်မှ သိလာတာဗျ သဘောပေါက်လား။ အစွရေး တပ်မတော်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူပုန်တွေကို အနိုင်ရခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းက ပြည်တွင်းစစ် သူပုန်အများစုက ဘာသာရေး တင်းကျပ်လွန်းတဲ့ ဂျူး (Ultra-Orthodox) တွေ။ ဒါကြောင့် သူတို့တွေက တခါမှ စစ်မှု မထမ်းဖူးဘူး။ အဲဒါကို ခင်ဗျား သိလား။ ကျွန်တော် တခါမှ မသိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် တသက်လုံး မုန်းလာခဲ့တဲ့ လူတွေ အကြောင်း လက်တွေ့မှာ ဘာမှ မသိမှန်း သိခဲ့ရတယ်ဗျာ။ ရန်သူ အစစ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ အတွက် အမှန်လို့ ထင်ခဲ့သမျှတွေ အားလုံး အဲဒီနေ့မှာပဲ အငွေ့ပျံသွားခဲ့တာ။

နံပါတ်မပါတဲ့ ဗင်ကားတစ်ကားက လမ်းကွေ့ကနေ မောင်းဝင်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော့် မိသားစုနဲ့အတူ အစွရေးတင့်ကားတစ်ကား နောက်ကို ပြေးကပ်လိုက်တယ်။^{၁၈} ပန်းထမ်း ခုံးကျည်က ကားအင်ဂျင်ကို ဖောက်ဝင်သွားတဲ့အခါ ဗင်ကားက လေထဲ မြောက်တက်သွားပြီး ဇောက်ထိုး ပြန်ကျလာရင်း အဝါရောင်မီးတောက်ကြီး အဖြစ်နဲ့ ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ ကျွန်တော်က တင့်ကားဘေးကို ရောက်ဖို့ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းလောက် လိုသေးတဲ့အတွက် အဖြစ်အပျက် တခုလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရတယ်။ လူရိပ်တွေက မီးလောင်နေတဲ့ အပျက်အစီး ပုံကြီးကို တွယ်တက်လာတယ်။ ဆီတွေ ပေပြီး အသားတွေ၊ အဝတ်တွေ မီးလောင်နေပါလျက်နဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့နားက စစ်သားတွေက အဲဒီလူရိပ်တွေကို စပစ်ပါတော့တယ်။ သူတို့ကိုယ်ကို ကျည်ဆန်တွေက ဖောက်ခနဲ တရမ်းကြမ်း ဖောက်ဝင်သွားတာကိုတောင် ကျွန်တော် မြင်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော့် နားမှာ ရှိနေတဲ့ တပ်စုခေါင်းဆောင်က (B'rosh! Yoreh B'rosh) 'ခေါင်းကိုပစ် ခေါင်းကို ပစ်' လို့ အော်တဲ့အခါ စစ်သားတွေက နေရာပြောင်းချိန်ပြီး ပစ်တဲ့အခါ မီးလောင်နေတဲ့ လူရိပ်တွေရဲ့ ခေါင်းတွေ ပေါက်ကွဲကုန်တာ မြင်ရတယ်။ ဒီလူရိပ်တွေ လဲကျသွားတဲ့အခါ မီးက ငြိမ်းသွားပြီမို့ မီးကျွမ်းနေပြီး ခေါင်းမပါတဲ့ အလောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ရုတ်တရက် အဖေ ကျွန်တော့်ကို သတိပေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ စကား၊ အစွရေးတွေ တကမ္ဘာလုံးကို သတိပေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားလည်လာတယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်တာကတော့ ဒီစကားကို တကမ္ဘာလုံးက ဘာလို့ နားမထောင်ကြတာလဲ ဆိုတာပါပဲ။

၁၈။ အစွရေးတွေရဲ့ Merkava တင့်ကားတွေဟာ တခြား တင့်ကားတွေနဲ့ မတူဘဲ နောက်ဘက်မှာ လူဝင် ထွက်နိုင်တဲ့ အပေါက်ပါ ပါတယ်။

mgyoe.com

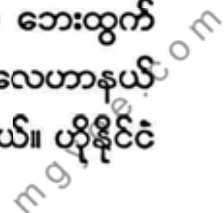
အပြစ်တင်ထိုက်သူများ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်၊ လန်ဂလေ

(ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီ (CIA) ညွှန်ကြားရေးမှူးရဲ့ ရုံးခန်းဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တယောက် ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်တယောက်၊ သို့မဟုတ် မြို့ငယ်လေးတခုရဲ့ အထက်တန်းကျောင်းက ကျောင်းအုပ်တယောက်ရဲ့ ရုံးခန်းလေးနဲ့တောင် တူပါတယ်။ စာအုပ်စင်မှာ ကိုးကားစာအုပ်တွေ၊ နံရံမှာတော့ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ၊ စာတံပုံတွေ ချိတ်ထားပြီး သူ့စားပွဲပေါ်မှာတော့ စင်စင်နာတီရက်ဒ် အသင်းရဲ့ ဘောလုံးဖမ်းသမား ဝျွန်နီဘန်ချီရဲ့ လက်မှတ်ပါ ဘေ့စ်ဘောဘောလုံးကို တင်ကြားထားပါတယ်။ ထူးခြားတဲ့ အဖြေမျိုးကိုပဲ လိုချင်တဲ့ အရိပ်အယောင်ကို ညွှန်မှူး ဘော့ပ်အာချာက ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ တွေ့ထားပုံပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အင်တာဗျူးကို ဒီလို ရုံးခန်းမျိုးမှာ လုပ်ဖို့ တမင်လက်ခံလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။)

စီအိုင်အေ အကြောင်းကို ခင်ဗျား စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကျော်ကြားဆုံး၊ သက်တမ်းအကြာဆုံး ယုံတမ်းစကား နှစ်ခုကို ပြေးစဉ်းစားမိမှာပဲ။ ပထမ ယုံတမ်းစကားက ကျုပ်တို့ရဲ့ တာဝန်ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ခြိမ်းခြောက်မယ့် တကမ္ဘာလုံးက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ အန္တရာယ်ဟူသမျှကို ရှာဖွေစုံစမ်းရတယ် ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ဒုတိယ ယုံတမ်းစကားကတော့ အမြန်ဆုံး တုံ့ပြန်ခွင့်အာဏာ ကျုပ်တို့ဆီ အပ်နှင်းထားတယ် ဆိုတာပဲ။ ဒီလို ယုံတမ်းစကားမျိုးက သိုသိပ်လျှို့ဝှက်ရမယ့် အဖွဲ့အစည်းတခုရဲ့ သဘာဝကြောင့် အလိုလို ဖြစ်လာတဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးပါ။ လျှို့ဝှက်မှု ဆိုတာဟာ သက်သေပြလို့ မရတဲ့ ယုံထင် ကြောင်ထင်ဖြစ်မှု လေဟာနယ်ကြီးပါ။ လူတယောက် အသတ်ခံလိုက်ရလို့တဲ့။ စီအိုင်အေ လက်ချက်လို့ ကြားတယ်။ ဟိုနိုင်ငံ

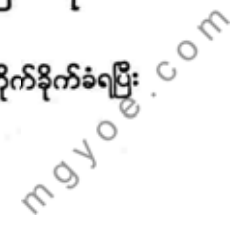

ဒီနိုင်ငံမှာ အာဏာသိမ်းမှု ဖြစ်လိုတဲ့ စီအိုင်အေ လက်ထောက်ချုပ်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဝက်ဘ်ဆိုက် တွေ ဝင်ကြည့်ရင် သတိထား။ ဘယ်သူက ဘယ်ဝက်ဘ်ဆိုက်ကို ကြည့်ခဲ့လဲ စီအိုင်အေမှာ မှတ်တမ်း ရှိတယ်။ အဲဒါမျိုးက ကမ္ဘာ့ဗျာဏ်စစ်ပွဲ မတိုင်မီက လူအများစုရဲ့ စီအိုင်အေအပေါ် အမြင်ပါ။ ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီလိုမြင်တာကို သဘောကျတယ်။ အားပေးတယ်။ ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့်နေ တယ်လို့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို သံသယ ဝင်နေစေချင်တယ်။ ပြည်သူတွေကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်မီ ပြန်စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့အစည်းကို အလုံးစုံ သိမြင်သူတွေအဖြစ် မြင်ကြတဲ့ ကောင်းကျိုးက အဲဒါပေါ့။ တခုတည်းသော ဆိုးကျိုးကတော့ ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေ ကပါ ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုမျိုး မြင်ကြတာပဲ။ အဲဒီတော့ ကြိုမသိထားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တခုခု ရုတ်တရက် ထဖြစ်တိုင်းမှာ ဘယ်သူတွေကို လက်ညှိုးထိုးခံရတယ် ထင်လဲ။ ဒီအာဏာရူး နိုင်ငံက နျူလက်နက်တွေ ဘယ်လို ရသွားတာလဲ။ စီအိုင်အေက ဘယ်ရောက်နေလဲ။ အရူး တကောင် လက်ချက်ကြောင့် လူတွေ အများကြီး သေကုန်ပြီ။ စီအိုင်အေက ဘာလို့ မကယ် တာလဲ။ အလောင်းတွေက ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ရှင်လာတာလဲ။ ငါတို့ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို သူတို့ ဖောက်ဝင်လာကြမှ ဒီကိစ္စကို ငါတို့ ဘာလို့ သိကြရတာလဲ။ စီအိုင်အေက ဘယ်သွား သေနေလဲ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့ဗျာ။

အမှန်ကတော့ ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီသာမက တခြား တရားဝင်ကော တရားမဝင် အမေရိက ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့အစည်းတွေပါ အားလုံးကို သိနိုင် မြင်နိုင်တဲ့ အီလူမီနာတီ အဖွဲ့အစည်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အစကတည်းက ဒီလောက် ချဲ့ထွင်နိုင်တဲ့ ရန်ပုံငွေမျိုး မရထားပါဘူး။ ဗလာချက်လက်မှတ် ထုတ်ပေးတဲ့ စစ်အေးကာလမှာတောင် တကမ္ဘာလုံးက သီးသန့်ခန်းတိုင်း၊ ဂူတိုင်း၊ လမ်းကြားတိုင်း၊ ဆောင်ကြာမြိုင်တိုင်း၊ မြေကျင်းတိုင်း၊ ရုံးတိုင်း၊ အိမ်တိုင်း၊ ကားတိုင်းကို စောင့်ကြည့်ဖို့ နားစွင့်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အထင် မမှားပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ စီအိုင်အေရဲ့ လက်ချက်လို့ ကျုပ်တို့ကို ဝေဖန်သူတွေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပရိသတ်တွေ သံသယရှိခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စတချို့ကိုတော့ တကယ် လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလဲ ဆိပ်ကမ်း တိုက်ခိုက်ခံရမှုကို ကြိုသိခဲ့တယ်^{၁၉} ဆိုတာမျိုးကနေ တကမ္ဘာလုံး ကြောက်လန့်မှုကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့နေ့အထိ အားလုံးကို ကြိုသိနေတယ် ဆိုတဲ့ သီအိုရီမျိုး ထုတ်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အဖွဲ့အစည်းဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုထက် အင်အားကြီးရုံမက လူသားမျိုးနွယ် အားလုံး ပေါင်းစည်းထားတာထက်တောင် အင်အားကြီးတဲ့ အဖွဲ့အစည်းမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

စီအိုင်အေဟာ ရှေးခေတ် လျှို့ဝှက်နည်းပညာ သို့မဟုတ် ဂြိုဟ်သားနည်းပညာတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့မှာလည်း ဘယ်လိုမှ မစွမ်း ဆောင်နိုင်တဲ့ အကန့်အသတ်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ အန္တရာယ်တိုင်းကို ဘယ်လိုလုပ် လိုက်စုံစမ်းရင်း အချိန်ဖြုန်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒုတိယယုံတမ်းစကားနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး စီအိုင်အေ

၁၉။ စီအိုင်အေရဲ့ မူလအဖွဲ့အစည်း ဖြစ်တဲ့ OSS (Office of Strategic Services) ကို ပုလဲဆိပ်ကမ်း တိုက်ခိုက်ခံရပြီး ကြောက်လန့်ကြာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇွန် ၁၃ ရက်နေ့မှ ဖွဲ့စည်းခဲ့တာပါ။

တကယ် လုပ်နေရတာက အဲဒီလိုပါ။ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတာတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း တကယ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်သစ်ကို ခလုတ်တိုက်မိမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားလို့ မရဘူး။ အဲဒီအစား ရှင်းလင်းမြင်သာ တဲ့ အန္တရာယ်မျိုးကိုပဲ ဖော်ထုတ် အာရုံစိုက်ထားကြရတယ်။ ကိုယ့်အိမ်နီးချင်း ဆိုဗီယက်တွေက ကိုယ့်အိမ်ထဲ လာပြီး မီးမွှေးနေချိန်မှာ လမ်းထဲက အာရပ်တွေကို အာရုံစိုက်မနေနိုင်ဘူး။ အာရပ်တွေက ရုတ်တရက် ခြံနောက်ဘက်ထဲ ရောက်လာပြီ ဆိုရင် တရုတ်တွေကို ဂရုစိုက် မနေနိုင်တော့ဘူး။ တနေ့မှာ ပေါက်ဖော်တွေက နှင်ထုတ်ကြောင်း နို့တစ်စာနဲ့ ပုလင်းပုံးကို ကိုင်ပြီး အိမ်တံခါးဝကို ရောက်လာပြီ ဆိုရင် သူ့နောက်မှာ ဖုတ်ကောင်ကြီး လမ်းလျှောက်လိုက် လာတာကို ကြည့်ဖို့ အာရုံမရတော့ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ ကပ်ဘေးကြီးက တရုတ်က စခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်။ ခေတ်သစ်ထောက်လှမ်းရေး လောကသမိုင်းမှာ အပြောင်မြောက်ဆုံး သတင်းဖုံးကွယ်မှုကြီးကို သူတို့ လုပ်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။

သတင်းဖုံးကွယ်မှု ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။

သတင်းလှည့်စားတာ၊ အတုလုပ်ခဲ့တာ။ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဦးစားပေး စောင့်ကြည့်ရေးပစ်မှတ် ဆိုတာကို တရုတ်အစိုးရက နားလည်တယ်။ နိုင်ငံလုံးအနှံ့ ကျန်းမာ ဘေးကင်းရေး ရှင်းလင်းပွဲကြီး လုပ်နေတာကို လုံးဝ ဖုံးကွယ်လို့ မရဘူးဆိုတာ သူတို့ သိကြတယ်။ သူတို့ လုပ်နေတာတွေကို အကောင်းဆုံးပုံဖျက်နိုင်မယ့် နည်းက မျက်စိရှေ့မှာတင် ဖြောင်ကွယ်နေလိုက်တာပဲ။ နိုင်ငံတွင်းမှာ ရှင်းလင်းမှု မလုပ်ပါဘူးလို့ လိမ်မယ့်အစား ရှင်းလင်းရေး လုပ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်း ကို လိမ်ညာခဲ့တာ။

အစိုးရကို ဝေဖန်သူတွေကို ဖမ်းဆီးပွဲနဲ့ အာရုံလွှဲခဲ့တာလား။

အဲဒါထက် ပိုကြီးကျယ်တယ်။ ထိုင်ဝမ်ရေလက်ကြား အရေးအခင်းကြီး တခုလုံးနဲ့ အာရုံလွှဲခဲ့တာ။ ထိုင်ဝမ် ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးပါတီ ရွေးကောက်ပွဲနိုင်မှု၊ တရုတ်အစိုးရရဲ့ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး လုပ်ကြံခံရမှု၊ စစ်အင်အားတိုးချဲ့မှု၊ စစ်ရေးခြိမ်းခြောက်မှု၊ ဆန္ဒပြပွဲတွေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဖမ်းဆီးမှုတွေ အားလုံးက ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနရဲ့ ကြိုးကိုင်မှုတွေ ဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်တွင်းမှာ လောင်မြိုက်နေတဲ့ တကယ့်အန္တရာယ်ကို ကမ္ဘာက မမြင်နိုင်အောင် အာရုံလွှဲခဲ့တာ။ သူတို့ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ တရုတ်နိုင်ငံတွင်းမှာ ရှိသမျှ ကျုပ်တို့ရဲ့ သတင်းပေးတွေ အားလုံး ရုတ်တရက် ပျောက်ကုန်တယ်။ လူ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သုတ်သင်မှု၊ အပြင်မထွက်ရ အမိန့်အောက်မှာ နေရမှု၊ သီးသန့်ဖမ်းဆီးမှုတွေနဲ့ ဒီကွန်မြူနစ် တရုတ်တွေက ဖြေရှင်းချက် ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ လီဆယ်ပုံ တော်လှန်ရေး လို့ တတိယကမ္ဘာစစ်က ထိုင်ဝမ် ရေလက်ကြားကနေ အစပြုတော့မယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယုံခဲ့ကြပြီး ဖုတ်ကောင်တွေ နိုးထမှု အစပြုနေတဲ့ တခြားနိုင်ငံတွေမှာရှိတဲ့ သတင်းရင်းမြစ်တွေကိုပါ လျစ်လျူရှုခဲ့မိကြတာ။

တရုတ်တွေက ဒီလောက်တောင် တော်လား။

ကျုပ်တို့က အဲဒီလောက်ထိ ညံ့ခဲ့တာပါ။ အေဂျင်စီရဲ့ စွမ်းဆောင်မှု အကောင်းဆုံး အချိန် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဖြုတ်-ထုတ်-ပယ် ကိစ္စတွေကြောင့် ချာလပတ် ရမ်းနေတုန်း အချိန်ပေါ့။

ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး လုပ်တာကို ပြောတာလား။

မဟုတ်ဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေကို ဖြုတ်-ထုတ်-ပယ်ပစ်တဲ့ ကိစ္စ။ အဲဒီလို တကယ်လုပ်ခဲ့တာ။ ဂျိုးစတာလင်က သူ့ရဲ့ အတော်ဆုံး စစ်တပ်အရာရှိတွေကို ပစ်သတ်လို သတ်၊ ထောင်ထဲ ပို့လို ပို့ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ကွပ်ကဲရေးဌာနက ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကို ဖြိုခွဲခဲ့သလောက် သူ့နိုင်ငံ လုံခြုံရေးကို မထိခိုက်ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတိုက်ခဲ့တဲ့ ပြည်ပစစ်ပွဲမှာ လုံးဝ ရှုံးနိမ့်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်သူတွေဆီ ပုံချခံခဲ့ရတယ် ထင်လဲ။ နိုင်ငံရေး မူဝါဒကို ဖော်ဆောင်ဖို့ ကျုပ်တို့ကို တာဝန်ပေးခံရပေမယ့် အဲဒီမူဝါဒကို တာဝန်ယူဖို့ ဖြစ်လာတဲ့အခါ အစက ကျုပ်တို့ကို အမိန့်ပေးခဲ့သူတွေက ကျုပ်တို့ကို အပြစ်တင်နေတဲ့ လူထုကြားထဲ ဝင်ရောပြီး ဒီစစ်ပွဲကို စတိုက်ခိုင်းတာ သူတို့တွေ။ ဒီအရှုပ်အထွေးတွေကို ဖန်တီးခဲ့တာ စီအိုင်အေလို့ စွပ်စွဲတော့တာပဲ။ အဖွဲ့အစည်းကို ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားရင် နိုင်ငံ့လုံခြုံရေးကို ဖောက်ဖျက်ရတော့မယ်။ ကျုပ်တို့က ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တဲ့အခါ ဘာရလဒ် ထွက်လာလဲ။ လူတော်လူကောင်းတွေ လွင့်ရှားကုန်တာပေါ့။ နိုင်ငံရေး ဖြုတ်ထုတ်သတ်ပွဲကြီးမှာ ငုတ်တုတ်စားစားခံလုပ်နေမယ့်အစား သီးသန့် ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းတွေဆီ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးကြတော့တယ်။ လခ ပိုကောင်းတယ်၊ အလုပ်ချိန် နည်းတယ်၊ အလုပ်ရှင်တွေဆီကလည်း လေးစားသမှုနဲ့ ချီးကျူးမှုတွေ ဒီမှာထက် ပိုရတယ်။ လူတော် လူကောင်းတွေ အများကြီး ကျုပ်တို့ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်။ အတွေ့အကြုံကောင်းတွေ ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းတွေ၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကျိုးကြောင်း ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာနိုင်စွမ်းတွေ ရှိတဲ့သူတွေပေါ့။ စီအိုင်အေမှာ ကျန်ခဲ့တာက ငပိန်းတွေ၊ ကပ်ဖားတွေ၊ သတ္တိမရှိတဲ့ ငထူတွေချည်းပဲ။

ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း ထွက်ကုန်ကြတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။

အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် လုပ်နေတာ ကိုယ် ယုံကြည်လို့ စီအိုင်အေမှာ ဆက်နေခဲ့ကြသူတွေ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ စီအိုင်အေမှာ ဆက်နေတာ လခကောင်းလို့၊ ရာထူးမက်လို့လည်း မဟုတ်သလို ရံဖန်ရံခါမှ ရတတ်တဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် လက်မှတ်တွေကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံ့တာဝန်ကို ထမ်းချင်လို့ ဒီမှာ ဆက်နေခဲ့ကြတာပါ။ ကိုယ့် နိုင်ငံသားတွေကို ဘေးကင်းစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို စံပြုစိတ်ထားမျိုး ရှိခဲ့ရင်တောင် ကိုယ့်သွေး၊ ခွေး၊ မျက်ရည်တွေ အားလုံး ပေါင်းပြီး စတေးရတဲ့ ရလဒ်က သူညပဲ ဆိုတာကို သိလာရတယ်လေ။

ဒါဆို ကပ်ဘေးကြီး လာနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိခဲ့တယ်ပေါ့။

တပ်အပ်တော့ မသိခဲ့ပါဘူး။ အတည်ပြုနိုင်မယ့် နည်းမှ မရှိတာ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သံသယတော့ ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

သံသယတော့ ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။

ဒီထက် အသေးစိတ် ပြောပြနိုင်မလား။

စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ မပြောပြနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကိုတော့ ခဏ ခဏ ဒီအကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

mgyoe.com သူတို့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ကြလဲ။ SAMPLE BOOK

သူတို့ ပြန်ဖြေပုံက အတူတူပါပဲ။ မင်းက သေတွင်း တူးနေတာ တဲ့။
တကယ် သေတွင်းတူးရာ ရောက်ခဲ့လား။

(ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...)

အာဏာရှိတဲ့ ရာထူးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကို ကျုပ် ပြောကြည့်ခဲ့တယ်။ ငါ့မိနစ်
လောက်ပဲ သွားတွေပြီး ကျုပ် စိတ်ပူမိတဲ့အကြောင်း ပြောခဲ့ရုံပါ။ သူက ဒီလို လာဆွေးနွေးတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ ချက်ချင်း စုံစမ်းကြည့်ပုံမယ်လို့ တုံ့ပြန်တယ်။ နောက်
တနေ့မှာပဲ ကျုပ်အတွက် ရာထူးပြောင်းမိန့် ထွက်လာတယ်။ ဘွဲ့နိုဆိုင်းရေစ်^{၂၀} ကိုလေ။
ချက်ချင်းသွားခိုင်းတာ။

ဝမ်းဘရန်-နိုက် အစီရင်ခံစာကိုကော ကြားခဲ့ဖူးလား။

အခုတော့ ကြားဖူးပြီပေါ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ အစီရင်ခံစာ မိတ္တူကို ပေါလ်နိုက်
ကိုယ်တိုင် လာပို့တဲ့အပြင် ညွှန်မှူးသာ ဖတ်ရန် ဆိုတဲ့ တံဆိပ်ကြီး ကပ်ထားတာ။ တကမ္ဘာ
လုံး ကြောက်လန့်မှုကြီး ဖြစ်ပြီး သုံးနှစ်ကြာမှ ဆန်အန်တိုနီယို အက်ဖ်ဘီအိုင် ရုံးခန်းက
စာရေးတယောက်ရဲ့ အံ့ဆွဲအောက်ခြေမှာ ဒီအစီရင်ခံစာကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရတာ။ အစီရင်ခံစာက
လက်တွေ့အသုံးဝင်ပုံ မရဘူး။ ကျုပ် ပြောင်းရွှေ့ခံရချိန်မှာ အစွဲရေးက စေတနာ့ဝန်ထမ်း ရောဂါ
ခြေချုပ် လက်ခံမယ့် မူဝါဒကို ကမ္ဘာကို ကြေညာလိုက်ပြီ။ သတိပေးချက် ထုတ်ရမယ့် အချိန်က
လွန်သွားပြီ။ ကပ်ဘေးကြီး လာတော့မယ် ဆိုတာကို လူတွေ သိသွားပြီ။ ဘယ်သူတွေ ယုံကြ
မလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုပဲ ဖြေဖို့ ကျန်တော့တယ်။

၂၀၊ Buenos Aires - အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ၏ မြို့တော်။

mgyoe.com

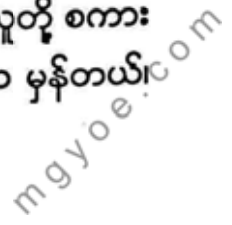
ဖင်လန်နိုင်ငံ၊ ဗာလေရာဗီရေကန်

(ရှေ့ဦးအမဲလိုက်ရာသီရောက်နေပါပြီ။ ရာသီဥတုပြန်လည်ပူနွေးလာတဲ့ အတွက် အေးခဲနေတဲ့ ဖုတ်ကောင်တွေ ပြန်နိုးထလာပြီ ဖြစ်လို့ ကုလသမဂ္ဂ မြောက်ပိုင်းတပ်ဖွဲ့ (UN N-For) က နှစ်စဉ်လုပ်နေကျ ရှင်းလင်းသုတ်သင် ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ ရောက်လာကြပါပြီ။ တနှစ်ထက် တနှစ် ဖုတ်ကောင် ဦးရေက လျော့ကျလာပါတယ်။ လက်ရှိ အခြေအနေအတိုင်း ဆိုရင် ဆယ်စုနှစ် အတွင်းမှာ ဒီဒေသပတ်ဝန်းကျင်ဟာ လုံးဝ ဘေးကင်းစိတ်ချရဖို့ မျှော်လင့်နိုင်ပါပြီ။ ထရာဗစ်ဒီအမ်ဘရိုစီယာဟာ ဥရောပထိပ်သီး မဟာမိတ်အဖွဲ့ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ပြီး ဒီစစ်ဆင်ရေးကို ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ဖို့ လိုက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးရဲ့ အသံဟာ ပျော့ပျောင်းပြီး ကြေကွဲနေတယ်။ သူ့ကို မေးမြန်းနေတဲ့ တချိန် လုံး ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ဖို့ သူ့အတော် ကြိုးစားရပါတယ်။)

အမှားတွေ လုပ်ခဲ့မိတာကို မငြင်းပါဘူး။ ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ရမှာ ဆိုတာကိုလည်း မငြင်းပါဘူး။ အမေရိကန်ပြည်သူတွေကို စိတ်ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့မိတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်က ဦးဆုံးဝန်ခံသူ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရလဲ ဆိုတာ အမေရိကန်ပြည်သူတွေကို သိစေချင်တယ်။

အစွရေးတွေ မှန်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

အစွရေးနိုင်ငံရဲ့ မူဝါဒကို ကုလသမဂ္ဂမှာ ကြေညာပြီး နောက်တနေ့ မနက်မှာ ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ နှုတ်က ဒီလို ထုတ်မေးလာတယ်။ ‘သူတို့ မှန်တယ်လို့ ငါ မပြောဘူး။ တကယ်လို့ သူတို့ စကား က မှန်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ’ လို့ သူက သေချာအောင် ထပ်ပြောတယ်။ သူက မှန်တယ်။

မှားတယ် ငြင်းခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အထင်အမြင်ကို လိုချင်တာ။ နိုင်ငံ တော် စစ်ဦးစီးချုပ်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး။ သူမေးခွန်းကို အနုမာနမေးခွန်းမျိုး ဖြစ်အောင် မေးတတ်တယ်။ စိတ်ကူးသက်သက်၊ တွက်ချက်စဉ်းစားဖို့ လေ့ကျင့်ခန်း သဘောမျိုး ဖြစ်အောင် မေးရတာကို ကြိုက်တယ်။ ဒီလို ကပ်ဘေးကြီး ဖြစ်လာတော့မယ်လို့ တကမ္ဘာလုံးကတောင် မယုံနိုင်သေးမှ တော့ အစည်းအဝေးခန်းထဲက လူတွေကလည်း ယုံစရာလားဗျာ။

ကျုပ်တို့လည်း ဟာသလေးတွေ ထုတ်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်ရင်း တတ်နိုင်သမျှ ဟန်ဆောင် ပြောကြဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတည်ပြောကြတဲ့အဖြစ် ပြောင်းသွားလဲ မသိပါဘူး။ အပြောင်းအလဲက သိမ်မွေ့လွန်းလို့ ဘယ်သူမှ သတိထားမိခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဆယ်စု နှစ်ချီ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ ရှိပြီး ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ဆရာဝန် တယောက်ရဲ့ ပညာသင်ချိန်ထက် တောင် စစ်ပညာသင်ချိန် ပိုကြာခဲ့ကြတဲ့ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိတွေ ခန်းလုံးပြည့်က အလောင်း ကောင်တွေ လမ်းထလျှောက်တဲ့ ကိစ္စကို စိတ်ထဲရှိသမျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဖွင့်ကြတဲ့ အဖြစ် ကို ရောက်သွားတယ်။ ဥပမာပြောရရင် ဆည်ကျိုးသွား၊ စည်းပေါက်သွားပြီး အမှန်တရား ရေလုံး ကြီးအောက် မြုပ်သွားသလိုမျိုး။ စိတ်လွတ် လက်လွတ် ပြောကုန်ကြတာ။

ဒါဆို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သံသယ ဝင်ထားပြီးသားအချက် ရှိတယ်ပေါ့။

အစွရေးတွေရဲ့ ကြေညာချက် မတိုင်မီ လပိုင်းကတည်းက ဥက္ကဋ္ဌကော၊ စည်းဝေးခန်း ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးကော သတင်းတခုခုတော့ ကြားဖူးကြ၊ သံသယဖြစ်ဖူးကြပြီးသားပါ။
ဝမ်းဘရန်-နီက အစီရင်ခံစာကိုကော ဖတ်ဖူးကြလား။

ဘယ်သူမှ မဖတ်ဖူးကြပါဘူး။ နာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးပေမယ့် ဘာအတွက် အစီ ရင်ခံစာလဲ ဆိုတာ မသိကြဘူး။ တကမ္ဘာလုံး ကြောက်လန့်မှုကြီး ဖြစ်ပြီး ၂ နှစ်လောက် အကြာမှာ ဒီအစီရင်ခံစာမိတ္တူ ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီထဲက စစ်ရေးဗျူဟာ အများစုက ကျုပ်တို့ လုပ်ခဲ့တာတွေနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပါပဲ။

ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သေးလို့လဲ။

အိမ်ဖြူတော်ကို ကျုပ်တို့ အကြံပေးခဲ့တယ်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ စီမံကိန်းအနှစ်ချုပ် တခုကို ကျုပ်တို့ တင်ပြခဲ့တယ်။ အမေရိကန်ပြည်တွင်းက အန္တရာယ်တွေကို သုတ်သင်ဖို့ သာကမ၊ တကမ္ဘာလုံးက အန္တရာယ်တွေကို လျှော့ချထိန်းသိမ်းဖို့ စီမံကိန်းပါ။

အဲဒီစီမံကိန်း ဘာဖြစ်သွားခဲ့လဲ။

စီမံကိန်း ပထမအဆင့်ကို အိမ်ဖြူတော်က သဘောကျတယ်။ အကုန်အကျ နည်း တယ်၊ မြန်ဆန်တယ်၊ ထိလည်း ထိရောက်တယ်၊ အခြေအနေကိုလည်း ရာနှုန်းပြည့် ပြောင်းလဲ နိုင်တယ်။ ကူးစက်ခံရတဲ့ ဧရိယာအတွင်းကို အထူးတပ်ဖွဲ့တွေ စေလွှတ်နှိမ်နင်းမယ့် စစ်ဆင် ရေးတွေလည်း ပါတယ်။ သူတို့အလုပ်က စုံစမ်းစစ်ဆေးမယ်၊ ရောဂါကူးစက်သူကို ရှာမယ်၊ ပြီးရင် သုတ်သင်ပစ်ရမယ်။

သုတ်သင်တယ် ဆိုတာ...။

m g y o အပြတ်ရှင်းပစ်ခိုင်းတာ။ SAMPLE BOOK

အဲဒီအထူးတပ်ဖွဲ့တွေက အယ်လ်ဖာတပ်ဖွဲ့တွေပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့တွေက သိပ်အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ တိုက်ပွဲမှတ်တမ်းတွေကို နောင်နှစ်ပေါင်း ၁၄၀ အထိ လျှို့ဝှက်ထားမှာ ဆိုပေမယ့် သူတို့ တိုက်ပွဲတွေက အမေရိကရဲ့ အထူးတပ်ဖွဲ့ စစ်ဆင်ရေးသမိုင်းမှာ အပြောင်မြောက်ဆုံး တိုက်ပွဲတွေအဖြစ် မှတ်တမ်းကျန်ခဲ့မှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ ရပ်လိုက်ရတာလဲ။

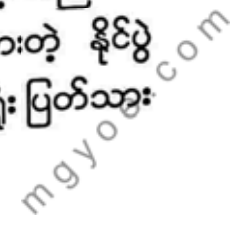
စီမံကိန်း ပထမအဆင့်က အောင်မြင်ပါတယ်။ အယ်လ်ဖာတပ်ဖွဲ့ စစ်ဆင်ရေးဆိုတာတွေက အစားထိုး စစ်ဆင်ရေးတွေပါ။ သူတို့တာဝန်က အန္တရာယ်ကို လက်စတုံး ပစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ စီမံကိန်း ဒုတိယအဆင့် စတင်နိုင်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အချိန် ရအောင် အချိန် ဆွဲခိုင်းထားရုံပဲ။

ဒါပေမဲ့ စီမံကိန်း ဒုတိယအဆင့်က မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးလေ။

စကို မစခဲ့ရတာပါ။ အဲဒါကြောင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်ဟာ ရှက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မရှိခဲ့တဲ့ အဖြစ်မျိုး သမိုင်းတွင်သွားတာပေါ့။

စီမံကိန်း ဒုတိယအဆင့်အတွက် တနိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာအထိ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြဖို့ လိုတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလ အဆိုးဆုံး အချိန်တွေမှာတောင် ဒီလိုမျိုး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုတွေ မရခဲ့ဘူး။ ဒီလို အားထုတ်မှုမျိုး လုပ်နိုင်ဖို့ အံ့မခန်း များပြားတဲ့ နိုင်ငံ့ဘဏ္ဍာ ငွေတွေ၊ တနိုင်ငံလုံးရဲ့ အားပေးထောက်ခံမှုတွေ လိုတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုလုံး ကျုပ်တို့ မရခဲ့ဘူး။ အမေရိကန်ပြည်သူတွေဟာ သိပ်ကြာရှည်ပြီး သွေးစွန်းမှုများတဲ့ ပဋိပက္ခ တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ။ သူတို့တွေ ငြီးငွေ့နေကြပြီ။ ဒါမျိုးကို သူတို့ စိတ်ကုန်နေကြပြီ။ ၁၉၇၀ ဝန်းကျင်ကာလတွေတုန်းက စစ်တိုက်ဖို့ကို အားပေးထောက်ခံခဲ့ကြပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ စစ်ပြင်တာကို မကျေနပ်ကြတော့ဘူး။

အကြွင်းမဲ့ အာဏာရှင်စနစ် ကျင့်သုံးနိုင်တဲ့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၊ ဘာသာရေး အခြေပြု အုပ်ချုပ်ရေးဝါဒ နိုင်ငံတွေမှာတော့ လူထုထောက်ခံမှုကို ပူစရာ မလိုဘူး။ စစ်ကို စတိုက်လို့လည်း ရတယ်၊ ကြာရှည်ဆွဲထားလို့လည်း ရတယ်၊ နိုင်ငံရေး အပုတ်ချ ဝေဖန်ခံရမှာကို နည်းနည်းလေးတောင် စိုးရိမ်စရာ မလိုဘဲ လူတယောက်ကို အကြာကြီး စစ်မှုထမ်းခိုင်းချင်လည်း ရတယ်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံမှာတော့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ပြည်သူလူထုရဲ့ ထောက်ခံအားပေးမှု ဆိုတာကလည်း အကန့်အသတ်ရှိတဲ့ နိုင်ငံ့ဘဏ္ဍာငွေလိုပဲ ချွေတာ သုံးရတယ်။ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ ချွေတာသုံးမှ ကိုယ့်မြှုပ်နှံမှုက အကောင်းဆုံးအမြတ် ပြန်ရတတ်တာ။ အမေရိကဟာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စစ်ကို ငြီးငွေ့နေပြီ။ စစ်ရှုံးရတဲ့ ခံစားချက်မျိုးကိုလည်း လုံးဝ မလိုချင်ကြဘူး။ ခံစားချက်လို့ သုံးလိုက်ရတာက အမေရိက လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ အနိုင်အရှုံး သိပ်ကွဲပြားချင်ကြလို့ပါ။ ပထမပိုင်းမှာကတည်းက ရိုးပြတ်သွင်းထားတဲ့ နိုင်ငံပွဲကြီးကြီးမားမားမျိုး လိုချင်ကြတာ။ ကျုပ်အပါအဝင် ပြည်သူ့အားလုံးက အနိုင်အရှုံး ပြတ်သွား

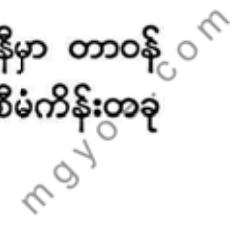

ပြီး ပြိုင်ဘက် ခွက်ခွက်လန်နေတဲ့ အောင်ပွဲမျိုးကိုပဲ မျှော်လင့်ကြတာ။ တကမ္ဘာလုံး ကြောက်လန့်မှုကြီး မဖြစ်မိက အခြေအနေကိုပဲ ကြည့်လေ။ နောက်ဆုံး တိုက်ခဲ့တဲ့ ပြည်ပစစ်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ မရှုံးခဲ့ဘူး။ လုံးဝ မရှုံးခဲ့ဘူး။ အခက်အခဲဆုံး တိုက်ပွဲကို ရင်းမြစ် နည်းနည်းနဲ့ သိပ်ခက်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေကြားက အောင်မြင်အောင် တိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ပြည်သူတွေကတော့ နိုင်တယ်လို့ မထင်ကြဘူး။ ကျုပ်တို့ နိုင်ချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးအတိုင်း အင်အားကောင်းကောင်း အရှိန်အဟုန် ပြင်းပြင်းနဲ့ ရန်သူ ပြားပြားဝပ်အောင် မနိုင်ခဲ့လို့ပေါ့။ အချိန်တွေ အများကြီးကုန်၊ ငွေတွေ အများကြီးကုန်၊ အသက်တွေ အများကြီး ဆုံးရှုံးရပြီး အဖတ်ဆယ်လို့ မရတဲ့ ပျက်စီးမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ ပြည်သူလူထုရဲ့ ထောက်ခံမှုတွေ အများကြီး ဖြုန်းတီးခဲ့မိရုံမက၊ ကြွေးလည်ပင်းနစ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တာကိုး။

စီမံကိန်း ဒုတိယအဆင့်အတွက် ကုန်ကျမယ့် စရိတ်ကို တွက်ကြည့်ပါ။ အမေရိကန် ပြည်သူတယောက်ကို စစ်သားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရတာ ဘယ်လောက်ကုန်လဲ သိလား။ သူ စစ်မှုထမ်းနေချိန်အတွက်ပဲ ထောက်ပံ့နေရတာ မဟုတ်ဘူး။ လေ့ကျင့်ရေးစရိတ်၊ ပစ္စည်းကိရိယာဖိုး၊ စားနပ်ရိက္ခာဖိုး၊ နေစရာအိမ်၊ ကားနဲ့ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု စရိတ်တွေပါ ကုန်ကျမှာ။ အခွန်ထမ်း ပြည်သူတွေအနေနဲ့ ဒီစစ်သားကို တသက်လုံး ထောက်ပံ့သွားရမယ့် ရေရှည် ကုန်ကျမယ့် စရိတ်ကို ပြောနေတာနော်။ အဲဒါဟာ တကယ့် ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်တဲ့အပြင် အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့မှာ ရှိရင်းစွဲ စစ်သည်တွေကိုတောင် မနည်း ထောက်ပံ့နေကြရတာ။

ကျုပ်တို့မှာ ဘဏ္ဍာငွေ လုံလောက်ပြီး ဒုတိယအဆင့်ကို စဖို့ လုံလောက်တဲ့အထိ စစ်သည်အင်အား တိုးချဲ့နိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာနေရင်တောင်မှ ဘယ်သူက ဒီအတွက် စစ်မှုထမ်းချင်မယ် ထင်လဲ။ အမေရိကန်တွေရဲ့ စစ်ကို ငြီးငွေ့စိတ်ကြောင့် အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စစ်ဖြစ်ရင် သေတယ်၊ ကိုယ်အင်္ဂါ ပျက်စီးတယ်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိခိုက်ပျက်စီးတယ် ဆိုတဲ့ ဖြစ်ရင်းစွဲ ထုံးစံအကြောက်တရားတွေကတင်ပဲ ထိန်းကွပ်ဖို့ ခက်ခဲ့လှပြီ။ “သစ္စာဖောက်ခံရတယ်လို့ ခံစားရမှု” ကျုပ်တို့ အမေရိကန် တပ်မတော်ဟာ အမြဲတမ်း တပ်မတော် မဟုတ်တဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း တပ်မတော်ပါ။ အဲဒီစေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လဲ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ စစ်သည်တယောက် ရုတ်တရက် စစ်မှုထမ်းသက် တိုးလိုက်ရတာမျိုး၊ ဆယ်နှစ်လောက် အငြိမ်းစား ယူပြီးတဲ့ စစ်သည်တယောက် ရုတ်တရက် စစ်မှုထမ်းဖို့ ပြန်ခေါ်ခံရတာမျိုး ခင်ဗျား ဘယ်နှခုလောက် ကြားဖူးလဲ။ အားလပ်ရက် အချိန်ပိုင်း စစ်သည်တွေ အလုပ်ပြုတ်တာ၊ အိမ်မရှိတော့တာမျိုး ဘယ်နှကြိမ် ကြားဖူးလဲ။ တပ်ထဲက ထွက်ပြီး ဘဝပျက်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုအဖြစ်ဆိုးပြီး လုံးဝ ပြန်မလာနိုင်တော့တာ ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေကော ကြားဖူးလား။ အမေရိကန် နိုင်ငံသားတွေက ရိုးစင်းပါတယ်။

ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲအပြီး ကျုပ်က တပ်စုဗိုလ်လေး အဖြစ်နဲ့ အနောက်ဂျာမနီမှာ တာဝန်ကျခဲ့တုန်းက စစ်သားတွေ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်မှု မလုပ်ကြအောင် မက်လုံးပေးရတဲ့ စီမံကိန်းတခု

ကျုပ်တို့ တည်ထောင်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး တိုက်ခတ်စစ်ပွဲ အပြီးမှာ လစ်ဟာနေတဲ့ ရာထူး အဆင့်တိုင်းကို ဘယ်လို အပိုဆုကြေးမျိုး၊ ဖြေလျော့ပေးမှုမျိုးနဲ့မှ မက်လုံး ပေးဖြည့်တင်းလို့ မရခဲ့သလို အွန်လိုင်းဂိမ်းတွေအဖြစ် အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ တပ်သားသစ် ဖြည့်တင်းရေး စီမံကိန်းကလည်း^{၂၁} အလုပ်မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒီမျိုးဆက်ဟာ စစ်တိုက်ဖို့ လုံးဝ စိတ်ကုန်သွားခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကို ဖုတ်ကောင်တွေ ဝါးမျိုချိန်မှာ စစ်တပ် အနေနဲ့ သူတို့ကို တားဆီးဖို့ အင်အား လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။

အရပ်သား အစိုးရစနစ်ကို ကျုပ်က အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်သလို၊ ကျုပ်တို့လို စစ်သားတွေကပဲ ကျေးဇူးတင်ခံရထိုက်တယ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမိုကရေစီဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ စနစ်ဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံးစနစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ကာကွယ်ဖို့၊ ခုခံဖို့ အင်အားရှိဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှ ဒီစနစ် မပျက်သုဉ်းမှာပါ။

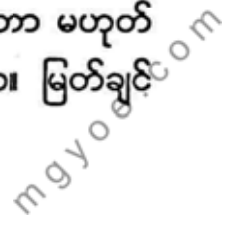
၂၁။ အမေရိကန်တပ်မတော်က စီစဉ်တဲ့ America's Army FPS ဂိမ်းကို ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှာ အစိုးရက စရိတ်ခံ ထုတ်လုပ်ခဲ့ပြီး လူထုကြားကို အခမဲ့ ပြန့်ဝေခဲ့ပါတယ်။

အန္တတိကတိုက်၊ ဗောဓတော့စခန်း

(ကမ္ဘာဖျက်စစ်ပွဲ မဖြစ်မီကတော့ ဒီစခန်းဟာ ကမ္ဘာအခေါင်ဆုံး နေရာ အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရပါတယ်။ ကမ္ဘာတောင်ဝင်ရိုးစွန်း အစွန်အဖျားမှာ တည်ရှိပြီး ဗောဓတော့ ရေကန်ရဲ့ အထက် ၄ ကီလိုမီတာ မြင့်တဲ့ ရေခဲတောင်ထိပ်ဖျားမှာ တည်ရှိပါတယ်။ အပူချိန်ကတော့ အနုတ် ၈၄ ဒီဂရီ ဆဲစီးယက်စ်အထိ ကမ္ဘာ စံချိန်တင် အေးပြီး ရာသီဥတု ပူချိန်မှာတောင် အနုတ် ၂၂ ဒီဂရီထိ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို တရားလွန်လွန်းတဲ့ အအေးဒဏ်နဲ့ စခန်းကို ရောက်ဖို့ ကုန်းလမ်းကနေ ဝလကျော်ခရီးနှင့်ရတဲ့အချက်တွေကြောင့် ဘရက်ဂျီကင်းရစ်ဂျီဘရက်စကော့ဟာ ဗောဓတော့စခန်းကို အကြိုက်တွေ့ခဲ့တာပါ။)

ဘူမိအပူစွမ်းအင်ထုတ် စက်ရုံက ဓာတ်အားသွယ်ထားပြီး သံကူကွန် ကရစ်တွေနဲ့ မြေစိုက်ဆောက်ထားတဲ့ အမိုးခုံး ဖန်လုံအိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြပါတယ်။ ဒီစခန်းကို ရုရှားအစိုးရဆီက ငှားကတည်းက ဓာတ်အား သွယ်မှုနဲ့ တခြားပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်မှုတွေကို မစတင်စကော့က ဖြည့်တင်းခဲ့တာပါ။ ကမ္ဘာအနှံ့ထိတ်လန့် ပြေးလွှားမှုကြီး ဖြစ်ကတည်းက သူ ဒီစခန်းက မထွက်ခဲ့ ပါဘူး။)

စီးပွားရေး ဆိုတာကို နားလည်လား။ ကမ္ဘာဖျက်စစ်ပွဲ မတိုင်မီက အရင်းရှင်ပီပီ ကမ္ဘာနဲ့ချီ လုပ်တဲ့ စီးပွားရေး အကြီးစားမျိုးကို ပြောတာနော်။ ဘယ်လို လုပ်ရလဲ သိလား။ ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ သိတယ်လို့ ပြောတဲ့သူတွေကလည်း တကယ်သိလို့ ပြောတာ မဟုတ် ဘူး။ ဘာစည်းမျဉ်းမှ မရှိသလို၊ တပ်အပ်သေချာမှု ဆိုတာလည်း ရှိမှ မရှိတာ။ မြတ်ချင်

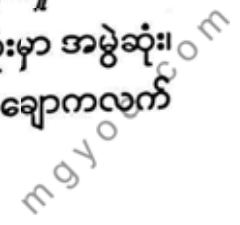
မြတ်မယ်၊ ရှုံးချင် ရှုံးမယ် လောင်းကစားဆန်တဲ့ အလုပ်တခုပဲ။ ကျုပ်အတွက် ဟုတ်လောက် မယ် ထင်ရတဲ့ အမြင်တခုကိုတော့ စီးပွားရေး ဥပဒေသတွေက မဟုတ်ဘဲ သမိုင်းကနေ ရခဲ့ တာ။ ငှာတန်တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခတယောက်က ပြောခဲ့တဲ့စကားပါ။ သူ ပြောလေ့ ရှိတာက 'အကြောက်တရားဟာ လောကမှာ အဖိုးအတန်ဆုံး လူသုံးကုန်ပဲ' တဲ့။ ကျုပ် သိပ်အံ့ဩ သွားတယ်။ 'တီဗီကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စမ်း။ ဘာတွေ မြင်ရလဲ။ လူသုံးကုန် ပစ္စည်းတွေကို လူတွေ ရောင်းနေကြတာလား။ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကုန်ပစ္စည်းတွေ မရှိဘဲ ရှင်သန်ရမယ့် အကြောက် တရားကို ရောင်းနေကြတာ' တဲ့။ သူ့စကားက သိပ်မှန်တယ်။ အိုမင်းမှာ ကြောက်ကြာ၊ အထီး ကျန်မှာ ကြောက်ကြာ၊ ဆင်းရဲမှာ ကြောက်ကြာ၊ ကျရှုံးမှာ ကြောက်ကြတာလေ။ အကြောက်တရား ဟာ လူတွေမှာ ရှိတဲ့ အခြေခံကျဆုံး ခံစားချက်ပဲ။ အကြောက်တရားသာ အဓိက။ အကြောက် တရားကို ရောင်း၊ အကြောက်တရားကို ရောင်း ဆိုတာ ကျုပ် ရွတ်တဲ့ မန္တန်ပဲ။

ကူးစက်မှုတွေ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျုပ် ပထမဆုံး ကြားခဲ့တုန်းက (အဲဒီတုန်းက အာဖရိက ခွေးရူးရောဂါလို့ပဲ ခေါ်နေကြသေးတဲ့ အချိန်ပေါ့) တသက်မှာ တခါပဲ ရမယ့် အခွင့် အရေးကို တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီသတင်းကို ကျုပ် လုံးဝမမေ့ဘူး။ ကိပ်တောင်းမှာ ကူးစက်မှု ဖြစ်တဲ့ သတင်း။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်အကြောင်း ဗီဒီယိုက ၁၀ မိနစ်စာပဲ ပြပေမယ့် ဒီဗိုင်းရပ်စ် အမေရိကကို ရောက်လာရင် ဘာဖြစ်ကုန်မလဲလို့ မှန်းဆချက်တွေ ပြောနေတာ ၁ နာရီ ကြာ တယ်။ ဘုရားမတဲ့ သတင်းပဲ။ သတင်းအပြီး စက္ကန့် ၃၀ အကြာမှာပဲ ကျုပ် ဖုန်းထဆက်တော့ တယ်။

ကျုပ်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး အခင်ဆုံးသူတွေနဲ့ တွေ့တယ်။ ဒီသတင်းမျိုး သူတို့လည်း အားလုံး ကြားကြတယ်။ လူ အာရုံစိုက်နိုင်လောက်မယ့် မက်လုံးမျိုးကို စရောင်းနိုင်ခဲ့သူက ကျုပ်ပဲ။ ကာကွယ်ဆေး။ ခွေးရူးပြန်ရောဂါအတွက် တကယ့်ကာကွယ်ဆေးပေါ့။ အဲဒီမှာ ဘုရား ထပ်မတာက ခွေးရူးပြန်ရောဂါအတွက် ကုသဆေး မရှိဘူး။ ကုသဆေး ဆိုတာမျိုးကို လူတွေ က ကူးစက်ခံရမှ ဝယ်ကြတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ကာကွယ်ဆေး ဆိုတာကတော့ ရောဂါ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ဖို့ အတွက်ပဲ။ အဲဒီတော့ ရောဂါကူးမှာကို လူတွေ ကြောက်နေသရွေ့ ကာကွယ်ဆေး ကို ဝယ်နေကြမှာပဲ။

ဖိစီးဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေးလောကမှာ ကျုပ်တို့ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဟေးလ်နဲ့ ပင်န်ရိပ်သာလမ်း(အမေရိကန် လွှတ်တော်ရပ်ဝန်းအနား) ဘက်မှာဆို ပို ၂းတယ်။ တလတောင် မကြာဘဲ ဆေးရဲ့ ရှေ့ပြေးနမူနာကို ကျုပ်တို့ ထုတ်နိုင်တယ်။ နှစ်ရက် လောက် အတွင်းမှာပဲ အဆိုပြုလွှာ တင်နိုင်တယ်။ ဂေါက်တပွဲလောက် ကစားပြီးတာနဲ့ လို အပ်တဲ့ ခွင့်ပြုချက်တွေ အားလုံး ရသွားတော့တာပဲ။

အစားအသောက်နဲ့ ဆေးဝါးကွပ်ကဲရေးဌာန (FDA) က ဘာမှ မပြောဘူးလား။ လာနောက်နေတာလား။ အဲဒီတုန်းက အက်ဖီဒီအေ ဆိုတာ တနိုင်ငံလုံးမှာ အဖွဲ့ဆုံး၊ စီမံချက် အလွဲဆုံး အဖွဲ့အစည်းဗျ။ သူတို့တွေ အမ်အင်န်အမ် (M&M) က ချောကလက်

အနီရောင် အမှတ် ၂ ထုတ်ခွင့်ပြုဖို့ ကိစ္စ ညှိနှိုင်းနေတုန်း ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ။^{၂၂} ပြီးတော့ အက်ဖီဒီအေ ဆိုတာ အမေရိကန်သမိုင်းမှာ စီးပွားရေးကိစ္စ ညှိနှိုင်းရ အလွယ်ဆုံး ဝန်ကြီးဌာန တခုပါ။ ဂျေပီမော်ဂန်နဲ့ ဂျွန်ဒီရော့ဖဲလားက သမ္မတကို ပိုင်လို့ သေတဲ့အထိ စားမကုန်အောင် ချမ်းသာသွားတာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ တင်သွင်းတဲ့ ကုန်ကျစရိတ် တွက်ချက်မှု အစီရင်ခံစာကို အိမ်ဖြူတော်ဝန်က ဖတ်ဖို့ ဝန်မလေးလောက်ပါဘူး။ သူတို့ကလည်း ဒီလို ဆေးမျိုးကို ရှာနေဟန် တူပါရဲ့။ နှစ်လအတွင်း အက်ဖီဒီအေဆီ ပို့လိုက်တာပဲ။ လွှတ်တော်ထဲမှာ သမ္မတ ပြောခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်းကိုတောင် ကျုပ် မှတ်မိသေးတယ်။ ဥရောပမှာ ဒီဆေးကို အချိန်တခုထိ စမ်းသပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဗျူရိုကရေစီယန္တရားဟောင်းကြီးကြောင့် ကြာနေတာပါ ဆိုတာလေ။ ပြည်သူတွေ လိုအပ်တာ အင်အားကြီးတဲ့ အစိုးရ မဟုတ်ဘူး။ အလိုအပ်ဆုံး အချိန်မှာ ကာကွယ်မှု ကောင်းကောင်းပေးနိုင်တဲ့ အစိုးရ ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း မှတ်မိတယ်။ အံ့ပါရဲ့ဗျာ။ တနိုင်ငံလုံးက အဲဒီစကားတွေကို ပစ်ကြွေသွားကြပုံ ရတယ်။ အဲဒီညမှာ ထောက်ခံမှုနှုန်းက ဘယ်လောက် ထိတောင် တက်သွားလဲ။ ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းလား ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းလားပဲ။ ပထမဆုံးနေ့မှာပဲ လူထုကို ကနဦးရှယ်ယာ အရောင်းက ၃၈၉ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ထိုးတက်သွားတာ။ အောင်မြင်ချက်က မိုးထိအောင်ပဲ။

ဒီဆေးက မကာကွယ်နိုင်မှန်း ခင်ဗျား မသိခဲ့ဘူးလား။

ခွေးရူးပြန်ရောဂါကိုတော့ ကာကွယ်နိုင်မှန်း သိတာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ သမုတ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ဆန်းကြယ်တဲ့ တောတွင်းဖြစ် ခွေးရူးရောဂါ တမျိုးလို့လေ။

ဘယ်သူတွေက သမုတ်ခဲ့တာလဲ။

သူတို့တွေပေါ့။ သူတို့ဆိုတာ ကုလသမဂ္ဂတို့ ဘာတို့ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် လူတွေ အားလုံးက အာဖရိကခွေးရူးရောဂါလို့ လိုက်ခေါ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။

ဒီဆေးကို တကယ်ရောဂါ ကူးစက်နေသူနဲ့ စမ်းသပ်ခဲ့ဖူးလား။

ဘာလုပ်ဖို့ စမ်းမှာလဲ။ ကိုယ်ဒေသမှာ ဖြစ်နေတဲ့ တုပ်ကွေးအမျိုးအစားအတွက် ထုတ်ထားတာ ဟုတ်ရဲ့လား မသိတဲ့ တုပ်ကွေးကာကွယ်ဆေးတွေကိုတောင် လူတွေ ခဏခဏ ထိုးနေကြတာပဲဟာ။ ဒီဆေးကကော ဘာကွာမှာမို့လဲ။

ဒါပေမဲ့ ထိခိုက်မှုက ...။

ဘယ်သူက ကမ္ဘာပျက်လောက်တဲ့အထိ ဖြစ်မယ် ထင်မှာလဲ။ လူတွေဟာ ရောဂါ ဘယ်နှမျိုးလောက်ကို ကြောက်နေရလဲ သိရဲ့လား။ ပလိပ်ရောဂါက သုံးလ တခါ လူ ဘယ်နှယောက်လောက် သတ်နေလဲ သိလား။ အီဘိုလာကော၊ ဆားစ်ရောဂါကော၊ ရာသီ တုပ်ကွေး တွေကကော။ အဲဒီရောဂါတွေ ဖြစ်မှာ ကြောက်တဲ့ လူတွေကို အသုံးချပြီး လူတွေ ဘယ်လောက် တွေ ငွေရှာနေလဲ သိလား။ ကျုပ် ဘဝမှာ ဦးဆုံးရတဲ့ ငွေတွေကို ဓာတ်ရောင်ခြည် ဖုံးဒဏ်ခံရမှာ ကြောက်လို့ အသုံးမဝင်တဲ့ ဓာတ်ရောင်ခြည် ကာကွယ်ဆေးတွေ ဝယ်ခဲ့ရတာ။

၂၂။ M&M ရဲ့ ရောင်စုံချောကလက် ထုတ်ကုန်တွေထဲမှာ ဆိုးဆေးသံသယကြောင့် အနီရောင်ချောကလက်ပြားတွေ ထုတ်လုပ်မှုကို ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာ ရပ်တန့်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးဆေး တကယ်မပါကြောင်း အဖြေထွက်လာတဲ့အတွက် ၁၉၈၅ မှာ ချောကလက် အနီတွေ ထုတ်လုပ်ခွင့် ပြန်ရခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အပြစ်မှန်ကို တယောက်ယောက်က သိသွားရင် ... ။

ဘာကို သိသွားမှာလဲ။ ကျုပ်တို့ လုံးဝ မလိမ်ခဲ့ဘူး နားလည်လား။ အာဏာပိုင်တွေက ခွေးရူးပြန်ရောဂါလို့ ပြောခဲ့လို့ ခွေးရူးပြန် ကာကွယ်ဆေးတွေ ထုတ်ခဲ့တာလေ။ ဥရောပမှာ စမ်းသပ်ခဲ့တယ်၊ ဥရောပက စမ်းသပ်ချက် အဖြေကို အခြေခံတယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတာ။ သဘော တရားအရဆို ကျုပ်တို့ လုံးဝ မလိမ်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်တို့ အမှားမလုပ်ခဲ့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဒီရောဂါက ခွေးရူးပြန်ရောဂါ မဟုတ်မှန်း တယောက်ယောက်က သိသွား ရင်ကော။

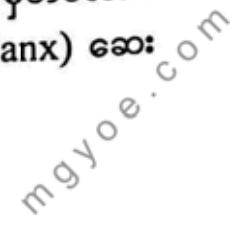
ဘယ်သူက သတိပေးမှာလဲ။ ဆေးပညာရှင်တွေကလား။ ကျုပ်တို့က ဆေးလောက ရဲ့ ထောက်ခံချက် ယူထားတဲ့ ဆေးအဖြစ် ထုတ်ခဲ့တာ။ အဲဒီအတွက် ကျုပ်တို့ အထိနာရင် သူတို့လည်း အထိနာမှာ။ ဘယ်သူကကော သတိပေးရဲမှာလဲ။ ခွင့်ပြုချက် ထုတ်ပေးတဲ့ အက်ဖီဒီအေကလား။ ဒီဆေးထုတ်ဖို့ ထောက်ခံပေးတဲ့ လွှတ်တော် အမတ်တွေကလား။ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး ဦးစီးမှူးကလား။ အိမ်ဖြူတော်ကလား။ ဒါလူတိုင်း အမြတ်ထွက်တဲ့ ဖြေရှင်းနည်းပဲလေ။ အားလုံးသူရဲကောင်း ဖြစ်ခွင့်ရမယ်။ ငွေလည်း မြတ်မြတ်စွန်းစွန်း ရမယ်။ ဖာလန်စ် (Phalanx) ဈေးကွက်ကို ဝင်ပြီး ခြောက်လ အကြာမှာပဲ ဈေးပေါ့ပစ္စည်း၊ တံဆိပ် အတုပစ္စည်း၊ အရောင်းသွက်ပစ္စည်း ဈေးကွက်အားလုံးနဲ့ အိမ်သုံး လေသန့်ဆေးလို အကူအပံ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးအထိ ကျုပ် လိုက်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီဗိုင်းရပ်စ်က လေထဲက မကူးစက်ဘူးလေ။

အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘယ်ဆေးကို တီထွင်သော ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်သည် ဆိုတဲ့ တံဆိပ်နာမည်နဲ့ ဗိုင်းရပ်စ်ကူးစက်မှု တချို့ကို ကာကွယ်နိုင်ပါသည် ဆိုတဲ့ စာတန်းပဲ ပါဖို့ လိုတာ။ အဲဒါပါပဲ။ လူအပြည့်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ မီးလှန်အချက်ပေးတာဟာ အပြစ်လို့ ပြောကြတာကို ကျုပ် အခုမှ နားလည်မိတယ်။ 'လူတွေက ငါ မီးခိုးနဲ့လဲ မရပါလား။ တကယ် မီးလောင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား' လို့ မေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ 'ဘုရားရေ... မီး... မီး ပြေးဟ' ဆိုပြီး ထပြေးကြမှာ။ (ရယ်ရင်း...) အိမ်တွင်း လေသန့်ဆေးရည်၊ ကားတွင်း လေသန့်ဆေးရည် ဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ ကျုပ် မြတ်စွန်းခဲ့ပေမယ့် အရောင်းရဆုံးကတော့ လေယာဉ်ပေါ် တက်ရင် လည်ပင်းမှာ စွပ်သွားရတဲ့ ဘာမှန်း မသိတဲ့ ပစ္စည်းလေးပေါ့ဗျာ။^{၂၃} ပန်းဝတ်ဆံနဲ့ ဓာတ် မတည့်တာတောင် ကာကွယ်ပေးရဲ့လား မသိပေမယ့် သိပ်အရောင်းစွဲခဲ့တာပဲ။

အခြေအနေတွေ သိပ်ကောင်းနေတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ကုမ္ပဏီအတုတွေ တည်ထောင် ပြီး တနိုင်ငံလုံးမှာ ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံတွေ တည်တယ်။ ပေါက်ကရ ပစ္စည်းလေးတွေ ရောင်း တာက ကာကွယ်ဆေး ရောင်းရတာလောက်နီးနီး ဝေစု ရခဲ့တယ်။ ဒီဆေးက ကာကွယ်ပေး တယ်လို့ ယုံကြည်ကြရုံ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီဆေးက တကယ်ကာကွယ် ပေးတယ်လို့ ယုံကြည် ကြတဲ့အထိ ဖြစ်လာပြီ။ အမေရိကမှာ ပထမဆုံး ကူးစက်မှု စဖြစ်ခဲ့တာကို မှတ်မိလား။ ဖလော်ရီဒါက လူတယောက် ဖုတ်ကောင် အကိုက်ခံခဲ့ရပေမယ့် ဖာလန်စ် (Phalanx) ဆေး

၂၃။ Virus Shut Out တချို့။

ထိုးထားလို့ အသက်ရှင်ခဲ့တယ် ဆိုတာလေ။ တော်ပါပေဗျာ။ (သူက ထရပ်ရင်း ခြေကားရား လက်ကားရား ဝမ်းသာအားရ အမူအရာ လုပ်ပြတယ်။) အဲဒီ မောင်မင်းကြီးသား ငတုံးကို ဘုရားသခင် စောင့်မပါစေ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါ Phalanx ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဆေးက လူတွေကို မကာကွယ် နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

သူတို့ ကြောက်စိတ် မမွန်အောင်တော့ ကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့သားပဲ။ ကျုပ် ရောင်းတာ က အဲဒါပဲလေ။ Phalanx ဆေးကြောင့်သာ ဇီဝဆေးဝါးစက်ရုံတွေ ပြန်ထူထောင်လာနိုင်တာ။ စတော့ဈေးကွက်တွေ ခုန်တက်သွားတာ။ အားလုံး ပြန်ပြေလည်လာပြီ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို ဒီဆေးက ပေးခဲ့တာ။ ပြဿနာကို တကယ်ပြေလည်စေမယ့် သုံးစွဲသူတွေရဲ့ ယုံကြည်ချက် ပြန်ရလာအောင် လုပ်ပေးခဲ့တာ။ Phalanx ဆေးက စီးပွားရေး ကျဆင်းမှုကို အဆုံးသတ် ပေးခဲ့တာ။ စီးပွားရေး ကျဆင်းမှုကို ကျုပ် ရပ်တန့်ပေးခဲ့တာ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းကော။ ကူးစက်မှုတွေ ပိုပြင်းထန်လာပြီး ရောဂါကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ ဆေး တကယ် မရှိဘူးလို့ မီဒီယာက နောက်ဆုံး ကြေညာလိုက်တဲ့အခါမှာကော။

အဲဒါကို ပြောချင်နေတာ။ သေသင့်တာက အဲဒီမိန်းမဗျ။ သူ့နာမည်က ဘာပါလိမ့်။ အဲဒီသတင်းကို ပထမဆုံး ဖွင့်ချတဲ့ ဟာမလေ။ သူ့လုပ်ပုံကို ကြည့်လိုက်။ လူတွေ လုံးဝ ထိတ်လန့်ကုန်ကြတာ။ အားလုံး ပြိုလဲကုန်တာ သူ့ကြောင့်။ တကမ္ဘာလုံး ထိန်းမရအောင် ကြောက်လန့်ကုန်တာ သူ့ကြောင့်။

အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူးပေါ့။ ဘာလို့ အပြစ်ရှိမှာလဲ။ ငွေလေး နည်းနည်း ရှာမိတဲ့အတွက်လား။ နည်းတော့ မနည်းပါဘူးလေ။ (ရယ်ရင်း...) ကျုပ် လုပ်ခဲ့သမျှက လုပ်သင့်တာတွေချည်းပဲ။ ကျုပ် အိပ်မက်ကို အကောင်အထည် ဖော်တယ်။ ရသင့်တာကို ယူတယ်။ ခင်ဗျား အပြစ်တင်ချင်ရင် ဒီရောဂါကို ခွေးရူးပြန်ရောဂါလို့ အမည်တပ်ခဲ့သူကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးရူးပြန်ရောဂါ မဟုတ်မှန်း သိရက်နဲ့ မဖော်ထုတ်ခဲ့သူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်တင်ပေါ့။ ခင်ဗျား အပြစ်တင်ချင်ရင် နည်းနည်း လေးတောင် သုတေသန မလုပ်၊ မလေ့လာဘဲ စွတ်ရမ်းဝယ်ကြတဲ့ ထုံအတဲ့ လူထုကို အပြစ် တင်ပေါ့။ သူတို့ကို အကြပ်ကိုင်ပြီး ဝယ်ခိုင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ဘာသာ ရွေးချယ်ခွင့် ရှိသားပဲ။ တကယ် အပြစ်ရှိတာက သူတို့တွေ၊ ကျုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုက်ရိုက် ထိခိုက်အောင် ကျုပ် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် ထိခိုက်မိလောက်အောင် တုံးကြ အကြ ရင်တော့ ခံကြပါစေပေါ့။ သနားစရာလား။

တကယ်လို့ ငရဲသာ ရှိမယ် ဆိုရင် (တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း) အဲဒီငတုံးတွေ ဘယ်နှယောက် တောင် ကျုပ်ကို စောင့်နေလိမ့်မလဲ ဆိုတာ မတွေးချင်ဘူးဗျာ။ သူတို့တွေ ငွေတော့ ပြန်မတောင်း လောက်ဘူး ထင်တာပဲ။

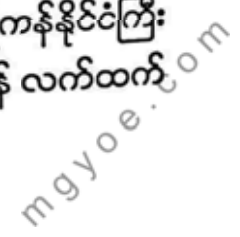
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ တက္ကဆက်ပြည်နယ်၊ အမာရီလိုမြို့

(ဂရိဗာကာလ်ဆန်ဟာ မြို့ရဲ့ စမ်းသပ်ဆဲ ဇီဝစွန့်ပစ်ပစ္စည်း ကြိုချက်မှု စက်ရုံမှာ လောင်စာကျုံးသမားအဖြစ် အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ သူ ကျုံးရတဲ့ လောင်စာ တွေက နွားချေးတွေပါ။ အိမ်ဖြူတော် အိမ်တော်ဝန်ဟောင်းက သူ့ရဲ့ တဘီးတပ် တွန်းလှည်းလေးကို နောက်ချေးတွေ ပြည့်နေတဲ့ နွားစားကျက်ထဲ တွန်းပြီး ဝင်သွား တဲ့ နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်သွားခဲ့ရပါတယ်။)

ဟုတ်တယ်။ နိုက်နဲ ဝမ်းဘာ ဆိုလား ဂျူးကောင်ရဲ့ အစီရင်ခံစာမိတ္တူကို ငါတို့ ရခဲ့ တယ်။ ငါတို့ကို ဘာများ မှတ်လို့တုန်း။ စီအိုင်အေ မှတ်နေလား။ အစွရေးက လူသိရှင်ကြား ထုတ်မပြောမီ သုံးလလောက် ကြိုပြီး ဒါကို ငါတို့ ဖတ်ခဲ့ရတာ။ ပင်တဂွန်က အာကျယ် အာကျယ် ထမလုပ်မီ သမ္မတကို ကိုယ်တိုင်ဦးအောင် အစီရင်ခံရမှာ ငါ့အလုပ်ပဲ။ သမ္မတကတောင် တညနေလုံး အချိန်ပေးပြီး ဒီအကြောင်းကို ပြန်ဆွေးနွေးနေသေးတယ်။

ဘာတွေ ဆွေးနွေးခဲ့လဲ။

အားလုံး ပယ်ချလိုက်ဖို့ပေါ့။ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခြောက်လှန့်နေတဲ့ သတင်းတွေ ကို အာရုံမစိုက်ဖို့ ပြောခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို သတင်းမျိုးကို ဌာနတိုင်းမှာ အပတ်တိုင်း တဒါဇင်လောက် သတင်းရနေကြတာ။ ‘လူသားမျိုးနွယ်ကို မျိုးဖြတ်မယ် အကြီးမားဆုံး အန္တရာယ်ကြီး လာနေပြီ’ ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တမျိုးစီနဲ့ ရောက်လာတဲ့ သတင်းတွေလေ။ အလကားနေရင်း အကြောက် လွန်နေတဲ့ ငကြောင်တွေက ‘ဝံပုလွေကြီး လာပြီ၊ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာပြီ၊ ဖုတ်ကောင်တွေ ထလာပြီ’ လို့ အော်တိုင်း ဗဟိုအစိုးရက ခဏခဏ ဘရိတ်အုပ်နေရရင် အမေရိကန်နိုင်ငံကြီး ဘယ်လို ဖြစ်နေမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ငါတို့ လုပ်ခဲ့တာတွေက သမ္မတဝါရှင်တန် လက်ထက်

ကတည်းက လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အတိုင်းပဲ။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြော၊ သင့်တော်တဲ့ တုံ့ပြန်မှု လုပ်၊ လက်တွေ့အန္တရာယ်အပေါ် တိုက်ရိုက် အကဲဖြတ် ဒါပါပဲ။

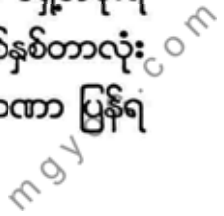
အယ်လ်ဖာတပ်ဖွဲ့ လွှတ်ဖို့ကို ဆိုလိုတာလား။

တခြားကိစ္စတွေလည်း ပါတယ်။ နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေး အတိုင်ပင်ခံအတွက် ဒီကိစ္စက ဦးစားပေး အဆင့်ထဲတောင် မပါဘူး။ ငါတို့ကတော့ ဒီရောဂါကိစ္စကို အတော်လေး အချိန်ပေး ခဲ့တယ် ထင်တာပဲ။ ပြည်နယ်နဲ့ ဒေသခံ ရဲတပ်ဖွဲ့တွေအတွက် အကယ်၍များ ရောဂါကူးစက်မှု ဖြစ်လာရင် လုပ်ဆောင်ရမယ့် အချက်တွေကို ပညာပေး ဝိဒီယိုတောင် ရိုက်ပေးခဲ့သေးတယ်။ ပြည်သူတွေ အနေနဲ့ ကူးစက်ခံထားရတဲ့ မိသားစုဝင် ရှိနေရင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမလဲ ဆိုတာကို ကျန်းမာရေးနဲ့ လူမှုဝန်ထမ်းရေးရာ ဝန်ကြီးဌာနက သူ ဝက်ဘ်ဆိုက်မှာ ညွှန်ကြားချက် ထုတ် ပေးခဲ့တယ်။ Phalanx ဆေးကိုလည်း အက်ဖီဒီအေက ခွင့်ပြုအောင် တွန်းအားပေးခဲ့သေးတာ ပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ Phalanx ဆေးက မစွမ်းဘူးလေ။

ဟုတ်တယ်။ တကယ့်ရောဂါကာကွယ်ဆေးမျိုး ထုတ်ဖို့ အချိန် ဘယ်လောက်တောင် ကြာလဲ သိလား။ ကင်ဆာသုတေသနနဲ့ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါ သုတေသနတွေမှာ ငွေတွေ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ရင်နှိုးမြှုပ်နှံနေရလဲ။ လူတွေ တခါမှတောင် မကြားဖူးတဲ့ ရောဂါဆန်း တမျိုးအတွက် ငွေကြေးမြှုပ်နှံမှု လုပ်ရလိမ့်မယ် ဆိုတာကို အမေရိကန်ပြည်သူ တွေကို အသိပေးရတဲ့သူမျိုး မင်းကော ဖြစ်ချင်လို့လား။ စစ်ပွဲအတွင်းမှာကော၊ စစ်ပြီးကာလ မှာကော ဒီရောဂါအကြောင်း ငါတို့ သုတေသနတွေ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ အခုထိ ကာကွယ်ဆေးနဲ့ ကုသဆေးကို မတီထွင်နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား။ Phalanx ဆေးက မစွမ်းမှန်း ငါတို့ သိသား ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆေးကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ လူတွေ စိတ်တည်ငြိမ်သွားတယ်။ ငါတို့ ကိုယ့် အလုပ် ကိုယ် ဆက်လုပ်နိုင်သွားတယ်။

ပြည်သူတွေကို အမှန်ပြောပြလိုက်တာမျိုး လိုချင်တာလား။ ဒီရောဂါဟာ တုပ်ကွေး အမျိုးအစားသစ် မဟုတ်ဘဲ လူသေကောင်တွေကို ပြန်ထလာစေတဲ့ ကမ္ဘာဖျက် ဆန်းကြယ် ရောဂါဆန်းကြီးလို့ ပြောစေချင်တာလား။ ဘယ်လောက်ထိတောင် ကြောက် ကုန်မလဲ စိတ်ကူး မိရဲ့လား။ ဆန္ဒပြမှုတွေ၊ အုံကြွမှုတွေနဲ့ အများပိုင်ပစ္စည်း ဒေါ်လာဘီလျံချီ ပျက်စီးမှုတွေ ဖြစ် ကုန်မှာလေ။ ကြောက်သေးပါနေတဲ့ လွှတ်တော်အမတ်တွေက လွှတ်တော်ထဲမှာ သူတို့ရဲ့ သုံးစားမရတဲ့ ဖုတ်ကောင်ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေကြီးကို အတည်ပြုဖို့ အစိုးရလုပ်ငန်း ဟူသမျှကို ရပ်ဆိုင်းခိုင်းမှာကိုကော စဉ်းစားကြည့်။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာကော အများပြည်သူ ယုံကြည်ကိုးစားမှု ဘယ်လောက်ပျက်သွားမလဲ စဉ်းစားကြည့်။ အဲဒီအချိန်က ရွေးကောက်ပွဲ ကာလကြီး။ ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်နေရတာ။ ငါတို့က အမှိုက်သိမ်းသမားတွေလိုပဲ ရှေ့အစိုးရ အဖွဲ့က ဖွဲ့သွားသမျှ ချေးပုံကြီးတွေကို လိုက်ကျုံးနေရတဲ့ ကံဆိုးသူတွေပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်တာလုံး ပုံထားခဲ့သမျှ ပြဿနာတွေက တောင်လောက် မြင့်တယ် ဆိုတာ ယုံလိုက်။ ငါတို့ အာဏာ ပြန်ရ

လာတဲ့ အကြောင်းရင်းက ငါတို့ရဲ့ သမ္မတ ငတုံးက ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ စည်ပင်သာယာရေး ပြန်ရ စေမယ်လို့ တဖွဖွ ကတိပေးခဲ့လို့ပဲ။ အမေရိကန်ပြည်သူတွေက ဒါက လွဲရင် ဘာကိုမှ သဘော တူမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ သိပ်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အချိန်တွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်လို့ ထင်နေကြတော့ အကြမ်းတမ်းဆုံး အချိန်တွေက အခုမှ လာမှာပါလို့ သွားပြောလိုက်ရင် နိုင်ငံရေး လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာ။

ဒါဆို ဒီရောဂါပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ခင်ဗျား လုံးဝ မကြိုးစားခဲ့ဘူးပေါ့။

မတုံးစမ်းပါနဲ့။ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို ဖြေရှင်းလို့ ရလား။ ရာဇဝတ်မှုတွေကိုကော အမြစ်ပြတ် သုတ်သင်လို့ ရလား။ ရောဂါတွေကိုကော ထပ်မဖြစ်အောင် လုပ်လို့ ရလား။ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်မှု၊ စစ်ပွဲနဲ့ လူ့အချင်းချင်း ကူးနေတဲ့ ရေယုန်ကိုကော ပပျောက်အောင် လုပ်လို့ ရလို့လား။ မရဘူးလေ။ လုပ်လို့ ရတာဆိုလို့ လူတွေ သူတို့ဘဝမှာ ဆက်ပြီး ရှင်သန် နေထိုင်သာရုံလောက်အထိ ထိန်းသိမ်းပေးလိုက်ဖို့ပဲ တတ်နိုင်တာ။ ဒါဟာ အဆိုးမြင်လွန်း တာ မဟုတ်ဘူး။ ရင့်ကျက်တာ။ မိုးရွာတာကို တားလို့ မရဘူး။ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာ ဆိုလို့ အမိုးလေး ဆောက်ပြီး ရေမယိုအောက် လုပ်ပေးရုံပဲ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို မဲပေးခဲ့သူတွေ အပေါ် မိုးမယိုအောင်ပေါ့။

ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျာ။

မထူစမ်းပါနဲ့။

တကယ်မေးတာပါ။ ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာ ဘာလဲ။

ကောင်းပြီ ပြောပြမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစ္စတာစမစ် ဝါရှင်တန်သို့ သွားမည်^{၂၄} ဆိုတဲ့ စကားက နိုင်ငံရေးမှာ ကိုယ့်ရဲ့ အခြေခံ အင်အားတွေကိုသာ အာရုံစိုက်ခိုင်းထားတဲ့ စကားပဲ။ မဲဆန္ဒရှင်တွေကိုသာ ပျော်အောင် ထား။ သူတို့က ကိုယ့်ကို ဆက်ထောက်ခံနေလိမ့်မယ်။

အဲဒါကြောင့် သိသာနေတဲ့ ကူးစက်မှုတွေကို လျစ်လျူရှုခဲ့တာလား။

ဘုရားရေ... မင်း ပြောပုံက ငါတို့ကပဲ ကူးစက်မှုတွေကို မေ့ပစ်ထားတဲ့ပုံနဲ့...။

နယ်ခံရဲတပ်ဖွဲ့တွေက ဗဟိုအစိုးရဆီကနေ ထပ်ဆောင်းအကူအညီ တောင်းခံတာ တွေ မရှိခဲ့ဘူးလား။

လူအင်အား ပိုပေးပါ။ ပိုကောင်းတဲ့ လက်နက်ကိရိယာ တပ်ဆင်ပေးပါ။ လေ့ကျင့်ချိန် ပိုပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် လူမှုရေးအစီအစဉ်တွေအတွက် ရန်ပုံငွေ ပိုပေးပါ ဆိုတာမျိုး ရဲတွေ မတောင်းတာ ဘယ်နှခါ ရှိဖူးလို့လဲ။ ဒီကြောက်ချေးတွေလည်း စစ်သားတွေလိုပဲ လိုအပ်တာ တွေ မရဘူးလို့ အမြဲ တညည်းညည်း တညူညူ လုပ်နေကြတာ။ ကိုယ့်ရာထူး ကိုယ် ရင်းပြီး အခွန် တိုးကောက်ဖို့ စွန့်စားတာမျိုး လုပ်ဖူးကြလို့လား။ ဆင်းရဲသားတွေကို ထောက်ပံ့ဖို့ လူချမ်းသာတွေဆီက ရိတ်ယူနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို လုပ်ငန်းရှင်တွေဆီ ရှင်းပြရတာမျိုး သူတို့တွေ လုပ်စရာ လိုလို့လား။

^{၂၄} Mr. Smith Goes to Washington (1938) ရုပ်ရှင်ကို ရည်ညွှန်းတဲ့ စကားပါ။

လူထု သိအောင် ဖွင့်ချခံရမှာ ခင်ဗျား မစိုးရိမ်ခဲ့ဘူးလား။

ဘယ်သူက ဖွင့်ချမှာလဲ။

သတင်းစာတွေ၊ မီဒီယာတွေကပေါ့။

မီဒီယာ ဟုတ်လား။ အဲဒီသတင်းကွန်ရက်တွေကို ကမ္ဘာအကြီးဆုံး လုပ်ငန်းစုကြီး တွေက ပိုင်ကြတာ။ လူတွေ အကြောက်လွန်ပြီး စတော့ဈေးကွက် ကမောက်ကမ ဖြစ်ရင် သူတို့ လုပ်ငန်းတွေ အစိစိ လျှိုးကုန်ကြမှာ။ မီဒီယာတွေက ဖွင့်ချပါမလား။

ဒါဆို သတင်းဖုံးကွယ်ဖို့ ခင်ဗျား လုံးဝ မလှုံ့ဆော်ခဲ့ဘူးပေါ့။

ငါတို့ လုပ်ဖို့ မလိုဘူး။ သူတို့ဘာသာ ဖုံးကွယ်ပေးသွားတာ။ သူတို့က အစိုးရထက် တောင်မှ ပိုဆုံးရှုံးမှု များဦးမယ်။ ဒါ့အပြင် အမေရိကမှာ ပထမဆုံး ကူးစက်မှုတွေ မစခင်က တည်းက တစ်နှစ်လောက် ကြိုပြီး သူတို့ သတင်းရခဲ့ပြီးသား။ ဆောင်းရာသီ ရောက်လာပြီး Phalanx ဆေး ဈေးကွက်ကို ဝင်လာတယ်။ ကူးစက်မှု လျော့ကျသွားတယ်။ သူရဲကောင်း လုပ်ချင်တဲ့ သတင်းထောက်ပေါက်စ တချို့ကို သူတို့ဘက်က ဖျောင်းဖျ စည်းရုံးခဲ့ကြပုံ ရတယ်။ တကယ်တော့ နှစ်လလောက် ကြာသွားရင် ဒါတွေက သတင်းဟောင်း ဖြစ်သွားမှာပါ။ ထိန်းသိမ်း နိုင်သွားမှာ။ လူတွေက ဒီသတင်းမျိုးကို အသားကျသွားပြီး တခြား အကြောင်းအရာသစ်ကို ဆာလောင်လာကြမှာ။ သတင်းက ကြီးကျယ်လေ အောင်မြင်မှုက ကြီးလေပဲ။ အောင်မြင်မှု တည်မြဲချင်ရင် အမြဲသတင်းသစ် ရှာနေရမှာ။

ဒါပေမဲ့ တချို့မီဒီယာတွေက ဖွင့်ချခဲ့တယ်လေ။

ဖွင့်ချပေမယ့် သူတို့သတင်းတွေကို ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။ အတတ်ကျူး အရူး ဖြစ်ပြီး ပေါက်မြောက်ပန်းသေနေတဲ့ ဖိုးတတ်ပတွေရဲ့ စကားကို ဘယ်သူတွေ ယုံကြလဲ သိလား။ ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းနဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ ပီဘီအက်စ်တို့၊ အင်န်ဘီအာရ်တို့လို ကွဲထွက်နေတဲ့ မီဒီယာအသေးစားတွေကို ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ။ အဲဒီလူတတ်ကြီး တသိုက်က အလောင်းကောင်တွေ လမ်းထလျှောက်ပြီလို့ အော်လေ အမေရိကန်လူထုက ရေဒီယိုပိတ်ထားလေပဲ ဖြစ်မှာ။

ဒါဆို ခင်ဗျား ထမ်းဆောင်ခဲ့ ရတဲ့တာဝန်ကို ကျွန်တော် ပြောကြည့်ပါရစေ။

အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ပေါ့။

အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ရှိသူတဦး အနေနဲ့ ဒီရောဂါကူးစက်မှု ပြဿနာကို ထိုက်သင့် သလောက် အာရုံစိုက်ပေးခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။

ဟုတ်တယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက အစိုးရမှာ အလုပ်တွေ သိပ်များနေပြီး အထူးသဖြင့် အများစု က ပြည်သူလူထု ခြောက်ခြားသွားမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။

အမှန်ပဲ။

အဲဒါကြောင့် ဒီဖုတ်ကောင်အန္တရာယ်ဟာ ပြည်ပကို အယ်လ်ဗာတပ်ဖွဲ့တွေ စေလွှတ်

ရုံနဲ့ ပြည်တွင်းမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့အင်အားကို ထပ်ဆောင်းလေ့ကျင့်ပေးရုံနဲ့ လုံလောက်ပြီလို့ ခင်ဗျား ယူဆခဲ့တယ်ပေါ့။

မင်း သဘောပေါက်လာပြီ။

ဒီကူးစက်မှုဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝကို ထိခိုက်စေရုံလောက်သာ မကဘဲ တက္ကသိုလ်လုံး အတိုင်းအတာအထိ ကပ်ဘေးကြီး ဖန်တီးလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ (ခင်ဗျားရဲ့ အမြင်နဲ့ ဆန့်ကျင်နေတဲ့) သတိပေးချက်တွေကို မြင်ခဲ့တာတောင်မှ ဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်ခဲ့ဘူးပေါ့။

(မစ္စတာကာလ်ဆင်က ခဏတွေသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒေါသဖြစ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ တချက် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ နွားချေးခြောက် တကော်ကို သူလည်းထဲ ကျုံးထည့် လိုက်ပါတယ်။)

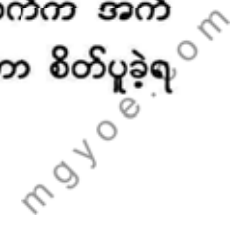
အတွေး မခေါင်စမ်းနဲ့။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မွန်တားနားပြည်နယ်၊ ထရွိုင်မြို့

(လက်ကမ်းကြော်ငြာ စာရွက်မှာ ဖတ်ရသလောက်ကတော့ ဒီမြို့ငယ်လေးဟာ အမေရိကန်ပြည်သစ်အတွက် လူ့အဖွဲ့အစည်းသစ်လို ဆိုပါတယ်။ အစွဲရေးက မာဆာဒါ ခံတပ်ပုံစံကို အခြေခံထားပြီး ဒီမြို့လေးကို တည်ဆောက်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က တခုတည်းပါ။ အိမ်တွေကို ခြေတံရှည် တိုင်လုံးတွေပေါ် တည်ဆောက်ထားပြီး အိမ်တွေက မြင့်လွန်းလို့ ပေ ၂၀ ကျော်အမြင့် အပေါ်စီးကနေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နိုင်တဲ့အပြင် သံကူကွန်ကရစ်နံရံတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားပါတယ်။ အိမ်တိုင်းရဲ့ အဝင်လမ်းတွေကို ပြန်သိမ်းနိုင်တဲ့ လှေကားရှင်တွေ ခင်းထားသလို မြို့တခုလုံးက အိမ်တွေကိုလည်း တံတား အရှင်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ထားပါတယ်။ နေရောင်ခြည်စွမ်းအင် သိုလှောင်ပေးတဲ့ ခေါင်မိုးတွေ၊ သံကွန်ရက်ကားထားတဲ့ ရေတွင်းတွေ၊ ဥယျာဉ်တွေ၊ ကင်းမျှော်စင်တွေနဲ့ ထူထဲတဲ့ ဘေးဆွဲသံမဏိဂိတ်တံခါးကြီး ရှိနေတာဟာ ထရွိုင်မြို့နေ လူထုကို အောင်မြင်စွာ ရှင်သန်စေခဲ့ပြီး ဒီအချက်တွေကြောင့် ဒီမြို့ငယ်လေးကို တည်ထောင်သူကို အမေရိကတိုက် ပြည်ထောင်စု တလွှားက ဂုဏ်ပြုဆုတံဆိပ်တွေ ခုနစ်ခုထက် မနည်း ပေးခဲ့ကြတာပါ။ ထရွိုင်မြို့ငယ်လေးကို တည်ထောင်သူ၊ မြို့ဖိသုကာမှူးနဲ့ ပထမဆုံးမြို့တော်ဝန်ကတော့ မယ်ရီဂျီမီလာပါ။)

ကျွန်မက သိပ်စိုးရိမ်တတ်တာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ကား အရစ်ကျကြွေးတွေ ပေးဖို့ကော တင်မိရဲ့ လုပ်ငန်းအကြွေးတွေ အတွက်ကော စိတ်ပူခဲ့ရတာ။ ရေကူးကန်အောက်က အက်ကြောင်းကြီး ကျယ်လာတာ၊ ရေသန့်စက်မှာ ရေညှိဖက်တွေ ကပ်နေတာကိုကော စိတ်ပူခဲ့ရ

တယ်။ မြုပ်နှံသူတွေက ဒီလိုအကြောက်လွန်ပြီး ငွေထုတ်ကြတာ ပထမဆုံးပါ။ ၄၀၁ (ကေ) ပင်စင်မြုပ်နှံမှု စနစ်ထက် ပိုမြတ်စေရမယ်လို့ ပွဲစားက အာမခံပေးမယ့် ကိုယ့်ရင်းနှီးငွေလေး ဆုံးသွားမှာကို ပူပန်ခဲ့ရတယ်။ အေဒန်အတွက် သင်္ချာကျရှင်ဆရာ လိုနေတယ်။ ဂျန်နာ အတွက်တော့ ဘောလုံးကစားဖို့ ဂျေမီလင်းစပီးယား ဘောကန်ဖိနပ် ကောင်းကောင်း လိုနေ တယ်။ တင်မဲ့ မိဘတွေက ခရစ္စမတ်မှာ ကျွန်မတို့နဲ့ လာနေဖို့ စဉ်းစားနေကြတယ်။ ကျွန်မ မောင်က ပြန်ထူထောင်ရေးစခန်းက ပြန်လာပြီ။ ဖင်လေက သန်ထနေပြီ။ အလှမွေး ငါးက ဘယ်ဘက်မျက်လုံးမှာ မှီစွဲနေတယ်။ ဒါတွေဟာ စိတ်ပူခဲ့ရတာတွေထဲက နည်းနည်းပါ။ အလုပ် များတယ် ဆိုတာထက်တောင် ပိုခဲ့တယ်။

ခင်ဗျား သတင်းတွေ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့လား။

ကြည့်တာပေါ့။ နေ့တိုင်း ငါးမိနစ်လောက်တော့ ကြည့်ဖြစ်တယ်။ ဒေသတွင်း ထူးခြား သတင်းတွေ၊ အားကစားသတင်း၊ နာမည်ကျော်တွေရဲ့ အတင်းအဖျင်းသတင်းတွေပေါ့။ တီဗီ ကြည့်ပါတယ် ဆိုမှတော့ စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေ ဘာလို့ ရှာပြီး ကြည့်မှာလဲ။ မနက်တိုင်း ပေါင် ချိန်စက်ပေါ် တက်လိုက်ရင် စိတ်ဓာတ်က ကျပြီးသားပဲဟာ။

တခြား သတင်းရင်းမြစ်တွေကော နားထောင်ဖြစ်လား။ ရေဒီယိုတို့ ဘာတို့ပေါ့။

မနက်ပိုင်း ကားမောင်းရင်တော့ နားထောင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်က ဇိမ်ယူတဲ့ အချိန်လေ။ ကလေးတွေကို ကျောင်းပို့ပြီးသွားပြီ ဆိုရင် ... ရဲ့ အစီအစဉ်ကို နားထောင်ဖြစ် တယ်။ (ကာယကံရှင်ကို မထိခိုက်အောင် နာမည်ထိမ်ချန်ထားပါတယ်။) သူ့ဟာသတွေက တနေ့ တာ ပင်ပန်းသမျှ အမောပြေစေတယ်။

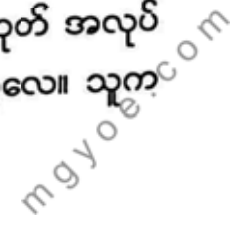
အင်တာနက်ကကော သတင်းတွေ ကြည့်ဖြစ်လား။

ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ကျွန်မကတော့ ဈေးဝယ်ဖို့ ကြည့်တယ်။ ဂျန်နာက အိမ်စာလုပ်ဖို့ ကြည့်တယ်။ တင်မိကတော့ အဲဒီဝက်ဘ်ဆိုက်မျိုး သူ ထပ်မကြည့်တော့ပါဘူးလို့တော့ ကျိန် ထားတာပဲ။ ကျွန်မ မြင်မိတဲ့ သတင်းဆိုလို့ AOL ပင်မစာမျက်နှာပေါ် တက်လာတဲ့ သတင်း မျိုးပဲ ရှိတယ်။

အလုပ်မှာတော့ ကူးစက်မှုအကြောင်း ဆွေးနွေးကြတာ မရှိဘူးလား။

အစပိုင်းမှာတော့ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ ကြောက်ဖို့ ကောင်းသလို အူကြောင်ကြောင် လည်း နိုင်တယ်။ အဲဒါ တကယ့်ခွေးရူးရောဂါ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ ကြားတယ် ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းရာသီအစမှာ ကူးစက်မှု လျော့ကျသွားတာကို မှတ်မိလား။ အဲဒီတုန်းကတော့ မနေ့က ပြခဲ့တဲ့ နာမည်ကျော်များ ဝိတ်ချခြင်းအစီအစဉ် အကြောင်းကို ပြန်ပြောကြတာမျိုးပဲ ပိုသဘောကျကြခဲ့တယ်။ နားနေခန်းထဲမှာ ကြောက်စရာတွေ ပြောကြတာကို မကြိုက်ကြဘူး။

တကြိမ်မှာ၊ မတ်လ သို့မဟုတ် ပြေလထဲမှာ ကျွန်မ အလုပ်ကိုသွားတော့ မစွပ် ရှုဝစ် က သူ့စားပွဲကို ရှင်းနေတယ်။ ဝန်ထမ်းလျှော့ခံရတဲ့အထဲ သူ ပါသွားတာ ဒါမှမဟုတ် အလုပ် ပြောင်းသွားတာလို့ ထင်နေတာ။ ကျွန်မ တကယ်ကြောက်ခဲ့တာက အဲဒါမျိုးတွေလေ။ သူက

သူတို့ကြောင့်လို့ပဲ ရှင်းပြတယ်။ သူတို့တွေ၊ တလောကလုံးမှာ ဖြစ်နေတာတွေ လို့ပဲ ကပ်ဘေးကြီးနဲ့ ဖုတ်ကောင်တွေကို သူ ရည်ညွှန်းပြောလေ့ ရှိတယ်။ သူတို့မိသားစုက အိမ်ကို ရောင်းပစ်ပြီး အလက်စကာက ယူကွန်ခံတပ်နားမှာ သစ်လုံးအိမ်လေးတခု ဝယ်လိုက်ပြီလို့ သူက ပြောတယ်။ အထူးသဖြင့် သူလို စပိန်သွေး ပါသူ တယောက်ဆီက ဒီစကားမျိုး ကြားရ တာ တုံးလွန်း အလွန်းတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ သူက တုံးတုံးအာ အမဟုတ်တဲ့ မက္ကဆီကန် စစ်စစ်ပါ။ ဒီလို သုံးနှုန်းလိုက်မိတာ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ တကယ် ဒီလို တွေးခဲ့မိတာ။

ခင်ဗျား ယောက်ျားကကော ကူးစက်မှုအကြောင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလား။

သူက စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကလေးတွေကတော့ နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် စိတ် ထဲမှာ ထိတ်လန့်နေကြပုံ ရတယ်။ ဂျန်နာ ရန်ဖြစ်တတ်လာတယ်။ မီးမဖွင့်ပေးထားရင် အေဒန် မအိပ်တတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလို ပြောင်းလဲမှုလေးတွေ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မနဲ့ တင်မ် ကြားသလောက် ထက်တော့ သတင်းတွေ ပိုကြားပုံ မရကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေ ဆိုတာ လူကြီးတွေလောက် အာရုံမများတော့ မေ့လို့ မရဘူးပေါ့။

ခင်ဗျားတို့ လင်မယား ဘယ်လို ဖြေရှင်းခဲ့ကြလဲ။

အေဒင်ကို Zoloft နဲ့ Ritalin SR တိုက်ပြီး၊ ဂျန်နာကိုတော့ Adderall XR တိုက်လိုက်တယ်။ ဒီဆေးတွေက ခဏတော့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးခဲ့မိတဲ့ တချက်ကတော့ ကလေးတွေကို Phalanx ထိုးပေးပြီးသားမို့ အာမခံကုမ္ပဏီက စရိတ် မထုတ်ပေးခဲ့တာကိုပဲ။

သူတို့တွေ Phalanx ဆေးကို သုံးနေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။

ဆေးကို ဝယ်လို့ ရကတည်းက ဆိုပါတော့။ ကျွန်မတို့အားလုံး Phalanx ဆေး ထိုးကြ တယ်။ Phalanx ဆေးသာ ထိုးထားပါ။ ပူပန်မှုတွေ အေးသွားမှာလို့ ကြော်ငြာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်မတို့က ကပ်ဘေးကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ တင်မ်က သေနတ်တလက် ဝယ်ထားတယ်။ သေနတ်ပစ်ကွင်းကို လိုက်ပို့ပြီး ပစ်နည်း သင်ပေးမယ်လို့ သူ အမြဲကတိပေးတယ်။ ‘တနင်္ဂနွေနေ့ပေါ့ကွာ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ သွားကြတာပေါ့’ လို့ အမြဲပြော တတ်တယ်။ သူ မအားမှန်း သိပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ကို သူအချစ်တော်လေးအတွက် အသုံးချ တယ်လေ။ အင်ဂျင် နှစ်လုံးတပ်၁၈ ပေစက်လှေလေးမှာပဲ သူအချစ်တွေ အကုန်မြှုပ်နှံထားတာ။

သူ မသင်ပေးလည်း ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ ဆေးတွေ ရှိတယ်။ ဂလော့ သေနတ်ကိုလည်း သူ ပစ်တတ်တာပဲဟာ။ မီးလှန့်အချက်ပေး ကိရိယာလို၊ လေအိတ် တွေလို အရေးပေါ် အခြေအနေအတွက် ပြင်ထားကြရုံ သက်သက်ပဲ။ လိုလိုမယ်မယ် သုံးဖို့ ဆိုပြီး တခါတလေမှ တွေးမိတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေပါ။ တခြားစိတ်ပူစရာတွေက လတိုင်း ပေါ်နေတာ မဟုတ်လား။ ပူပန်စရာ အသစ်တွေပေါ့။ ဒါတွေ အားလုံးကို အသေးစိတ် ဘယ်လိုက်ကြည့်နေ နိုင်ပါ့မလဲ။ ဘယ်ပူပန်စရာက တကယ်ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးလေ။

တကယ်ဖြစ်လာတော့ ဘယ်လို သိခဲ့ရလဲ။

အဲဒီတုန်းက ညမှောင်နေပြီ။ ဘေ့စ်ဘောပွဲ လာနေပြီ။ တင်မ်က ကရိုနာဘီယာ တလုံးနဲ့ ဘာကာလောင်ဂါ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဖိမ်ယူနေတယ်။ အေဒန်က စစ်သားအရပ် တွေနဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာ ကစားနေတယ်။ ဂျန်နာက သူ့အခန်းထဲမှာ အိမ်စာ လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မ က မေတက်ဂ် အဝတ်လျှော်စက်ထဲ အဝတ်တွေ ထည့်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖင်လေ ဟောင်တာကို မကြားလိုက်ဘူး။ ကြားတော့ ကြားမိမယ် ထင်တယ်။ ဂရုမစိုက်ခဲ့မိတာ။ ကျွန်မ တို့ အိမ်က ရပ်ကွက်ရဲ့ အစွန်ဆုံးက တောင်ကုန်းခြေရင်းမှာပါ။ ဆန်ဒီယေဂိုနားက နော့တ် ကောင်တီရဲ့ လူနေရပ်ကွက်က တိတ်ဆိတ်တဲ့ အပိုင်းမှာ နေခဲ့ကြတာ။ ယုန် သို့မဟုတ် တခါ တလေ သမင်တွေ မြက်ခင်းပေါ် ဖြတ်ပြေးတတ်တယ်။ ဖင်လေကတော့ မြင်တာနဲ့ ဟောင် တာပါပဲ။ မဟောင်အောင် တားပေးတဲ့ လည်ပတ် ဝယ်ဖို့ သတိပေးစာ ကပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ တောင် သင်ပုန်းကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်မိသေးတယ်။ တခြားခွေးတွေ စဟောင်ကြတာကို ကြားမိသလား ဒါမှမဟုတ် လမ်းထဲက ကားတွေဆီက အချက်ပေးသံတွေ ကြားမိခဲ့လား မသေချာဘူး။ သီးသန့်ခန်းထဲ ကျွန်မ ဝင်သွားတဲ့ အချိန်မှာ သေနတ်သံ ကြားလိုက်မိတယ်။ တင်မ်ကတော့ ဘာမှ မကြားဘူး။ သူက တီဗီကို အသံ အဆုံးထိ တင်ထားတာကိုး။ သူ ပိုက်ဆံတွေကို ရော့ခ်သီချင်းခွေတွေ ဝယ်မယ့်အစား နားကို သွားစစ်ကြည့်ဖို့ ခဏခဏ ပြောပေမယ့် နားမထောင်ပါဘူး။ (သက်ပြင်းချရင်း...) အေဒန်ကတော့ တခုခု ကြားပုံပဲ။ ဘာသံလဲလို့ သူ ကျွန်မကို မေးတယ်။ အမေလည်း မသိဘူးလို့ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောမလို့ အလုပ်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ သူက ကျွန်မ နောက်ကို ကြည့် နေတယ်။ ကျွန်မ နောက်မှာ အိမ်နောက်ဘက်ကို ထွက်တဲ့ ဘေးဆွဲ မှန်တံခါး ရှိတယ်။ ကျွန်မ နောက်လှည့်ကြည့်ချိန်မှာ အဲဒီမှန်တံခါးက ကွဲသွားပြီ။

ဖုတ်ကောင်က အရပ် ၅ ပေ ၁၀ လက်မလောက် ရှိမယ်။ ကိုယ်က ကုန်းကိုင်းကိုင်း၊ ပခုံးကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ရောင်ကိုင်းနေတဲ့ ဗိုက်ပူကြီးက တလှုပ်လှုပ်နဲ့။ အဝတ်လည်း ဝတ်မထား တဲ့အပြင် အပြောက်တွေနဲ့ ဗြဟ္မာထနေတဲ့ မီးခိုးရောင်အသားတွေက စုတ်ပြဲ ရိရွဲနေတယ်။ သူ့ကိုယ်က အနံ့က ပင်လယ်ရေမှော်ပုပ်တွေကို ဆားရည်စိမ်ထားတဲ့ အနံ့မျိုး။ အေဒန်က နေရာက ခုန်ထပြီး ကျွန်မနောက်ကို ပြေးကပ်တယ်။ တင်မ်က ကုလားထိုင်က ခုန်ထပြီး ဖုတ်ကောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ သားအမိကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ အစိုးရ လိမ်ထားသမျှ အားလုံးပေါ်သွားတယ်။ တင်မ်က အခန်းထဲကို ပြာပြာသလဲ ကြည့်ရင်း လက်နက်ရှာနေတုန်းမှာ ဖုတ်ကောင်က သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကော်ဇောပေါ်မှာ လုံးထွေးနေကြတယ်။ တင်မ်က ကျွန်မတို့ကို အိပ်ခန်းထဲ ဝင်နေဖို့ သေနတ် ယူလာပေးဖို့ လှမ်းအော်တယ်။ ကျွန်မတို့ စကြိုကို ရောက်စမှာပဲ ဂျန်နာ အော်သံကို ကြားရ တယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့အခန်းဆီ ပြေးပြီး တံခါးကို အတင်း တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။ အရပ် ၆ ပေ ခွဲလောက် ရှိပြီး ပခုံးကျယ်ကြီးတွေနဲ့ ကြွက်သားအပြည့်နဲ့ လက်မောင်းကြီးတွေ ရှိတဲ့ ဖုတ်

ကောင်ကြီးက ကွဲနေတဲ့ ပြတင်းပေါက် မှန်တံခါးကနေ အခန်းထဲ တိုးဝင်ရင်း ဂျန်နာ ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲထားတယ်။ ‘အမေ... အမေ... အမေ’ လို့ ဂျန်နာက အဆက်မပြတ် အော်ခေါ်နေတယ်။

ခင်ဗျား ဘာလုပ်ခဲ့လဲ။

ကျွန်မ သိပ်မမှတ်မိဘူး။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တိုင်း အဖြစ်အပျက်က သိပ်မြန်တာကိုပဲ မှတ်မိတယ်။ အဲဒီဖုတ်ကောင်ကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ကျွန်မ ဝင်ဆွဲတယ်။ သူက ဂျန်နာကို ကိုက်ဖို့ အတင်းဆွဲနေတာလေ။ ကျွန်မ တအားညှစ်ပြီး ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်တာ။ ကလေးတွေကတော့ သူ့ခေါင်းကို ကျွန်မ ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ အသားတွေပါ ပြတ်ပြီး ပါလာသတဲ့။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့တော့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ သူတို့ သိပ်ကို ထိတ်လန့်နေချိန်မှာ ဖြစ်သွားတာ ဆိုတော့ သူတို့ ဒီအကြောင်း ပြန်တွေးကြတဲ့အခါ ကျွန်မကို ရှီဟော့ခ် (SheHulk) လို့ သူရဲကောင်းမကြီးအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်မိကြပုံပဲ။ ဂျန်နာကို ကယ်လိုက်နိုင်တာတော့ ကျွန်မ သိတယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် အကြာမှာ တင်မိက အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။ သူ့တကိုယ်လုံးမှာလည်း မည်းမည်းပျစ်ပျစ် အကျိုအချွဲတွေ ပေကျံနေတယ်။ သူ့လက် တဖက်မှာ သေနတ်ကို ကိုင်ထားပြီး တဖက်က ဖင်လေရဲ့ ဇက်ကြိုးကို ကိုင်ထားတယ်။ သူက ကျွန်မဆီ ကားသော့ကို ပစ်ပေးပြီး ကလေးတွေကို မြို့ပြင်ကို ခေါ်သွားဖို့ ပြောတယ်။ သူက ခြံနောက်ဘက်က ဝိုဒေါင်ဆီကို ပြေးသွားတယ်။ သူ့ဆီက သေနတ်သံ ကြားရတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မက ကားကို စက်နှိုးနေပါပြီ။

တကမ္ဘာလုံး ထိတ်လန့်ထွက်ပြေးကြခြင်း

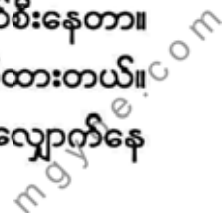

ပါနဲလ်နိုင်ငံတော်လေတပ်အခြေစိုက်စခန်း
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ တန်နက်ဆီပြည်နယ်၊ မန်းဖစ်မြို့

(ဂေဗင်ဘလဲရ်ဟာ ဒီ-၁၇ တိုက်ပွဲသုံး လေသင်္ဘောကို မောင်းပါတယ်။
ဒီလေသင်္ဘောဟာ အမေရိက ပြည်တွင်းလေကြောင်း ကင်းလှည့်မှုရဲ့ အဓိက
အားကိုးရာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့ ဒီအလုပ် သိပ်လိုက်ဖက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက
သူဟာ အရပ်သား ဘဝတုန်းက ဖူဂျီဖလင်ကြော်ငြာ လေသင်္ဘောကို မောင်းပေး
ရသူ ဖြစ်ခဲ့လို့ပါ။)

ဆီဒင်ကားတွေ၊ ထရပ်ကားတွေ၊ ဘတ်စ်ကားတွေ၊ နောက်တွဲပါတဲ့ ကားတွေ၊
မောင်းလို့ ရသမျှ ယာဉ်တွေအားလုံး လမ်းမပေါ် စိတန်းနေတဲ့ မြင်ကွင်းက မျက်စိတဆုံးပါပဲ။
ထွန်စက်တွေတောင် ယာဉ်တန်းထဲမှာ မြင်ရတယ်။ ဘိလပ်မြေဖျော်တဲ့ ကားကြီးကောပဲ။
Gentlemen's Club ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးပဲ ပါတဲ့ ကုန်တင်ကားကြီး တစ်စီးတောင် တွေ့မိ
သေးတယ်။ လူတွေက ဆိုင်းဘုတ်ကြီးပေါ် ထိုင်လို့ပေါ့။ လူတွေက ကားပေါ်လိုက်လို့ ရသမျှ
နေရာတွေမှာ ထိုင်လိုက်လာကြတယ်။ ခေါင်မိုးတွေပေါ်မှာ၊ အိတ်တွေတင်တဲ့ စင်တွေပေါ်မှာ
ကောပဲ။ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ အိန္ဒိယသားတွေ ရထားတွေပေါ် မျောက်တွေလို ခိုစီးပြီး လိုက်လာတဲ့
ဓာတ်ပုံကိုတောင် သတိရမိသေးတယ်။

လမ်းပေါ်မှာလည်း ပစ္စည်းတွေ ပုံနေတယ်။ အဝတ်သေတ္တာတွေ၊ သေတ္တာပုံးတွေ၊
ဈေးကြီးမယ့် ပရိဘောဂတွေနဲ့ စန္ဒရားကြီးတစ်ခုတောင် လမ်းပေါ် ပစ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။
တကယ်တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ကားပေါ်က ပစ်ချခံခဲ့ရသလိုမျိုး စန္ဒရားကြီးက ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေတာ။
စွန့်ပစ်ထားတဲ့ကားတွေလည်း အများကြီးပဲ။ တချို့ကတော့ လမ်းဘေးကို ကပ်ထားတယ်။
တချို့က ဘီးတွေ ဖြုတ်ထားတယ်။ တချို့ကားတွေဆို မီးလောင်ထားပုံပဲ။ ခြေကျင် လျှောက်နေ

တို့ လူအုပ်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ တချို့က ကွင်းပြင်တွေကနေ ဖြတ်သွားကြတယ်။ တချို့က လမ်းဘေးကနေ လျှောက်နေကြတယ်။ တချို့က ကားတွေရဲ့ မှန်တံခါးတွေကို လိုက်ခေါက်နေပြီး လက်ထဲမှာလည်း ပစ္စည်းမျိုးစုံကို သယ်ထားကြတယ်။ တချို့ မိန်းမတွေဆို ကိုယ်ကို ဗလာကျင်းပြနေကြတယ်။ ဓာတ်ဆီနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အလဲအလှယ် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်မယ်။ လမ်းကြုံခေါ်မယ့်သူတော့ ရှာလို့ မရဘူး။ လမ်းလျှောက်ရင်တောင် ကားစီးတာထက် ပိုမြန်ဦးမှာလေ။ လမ်းကြုံ ကားရှာနေတာ တကယ်တော့ အသုံးမဝင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့... (သူက ပခုံးတွန့်ပြပါတယ်။)

ယာဉ်ကြောပိတ်နေတဲ့ လမ်းကြီးရဲ့ နောက်ဘက် မိုင် ၃၀ လောက် အကွာမှာတော့ ကားတွေ နည်းနည်းမောင်းလို့ ရသေးတယ်။ အဲဒီဘက်မှာ ပိုပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်မယ် ထင်လို့လား။ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ ကားပေါ်က လူတွေက မီးတွေ ပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက် လုပ်၊ ရှေ့ကားဖင်ကို အတင်းဝင်ဆောင့်တဲ့ ကားက ဆောင့်၊ တချို့က ကားထဲက ပြေးထွက်ပြီး လဲကျတဲ့ သူက ကျနဲ့။ လမ်းဘေးမှာ လူတချို့ လဲနေတာကို ကျုပ် တွေ့မိတယ်။ လုံးဝ မလှုပ်မယှက် လဲနေကြတာ။ လူတွေက သူတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပစ္စည်းတွေ သယ်၊ ကလေးတွေ ချီပြီး တပြေးတည်း ပြေးနေကြတယ်။ သူတို့ ဦးတည်နေတာက အကြီးအကျယ် ယာဉ်ကြောပိတ်နေတဲ့ လမ်းပိုင်းဆီကို၊ နောက်ထက် ၂ မိုင်လောက် ဆက်သွားမှ သူတို့ ပြေးနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကျုပ် တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ဖုတ်ကောင်တွေက ကားတွေ ကြားမှာ အံ့ခဲနေတယ်။ လမ်းအပေါ်ကြောက ယာဉ်မောင်းတွေက အတင်းကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ဘီးတွေက နွံနစ်နေတဲ့အပြင် လမ်းအောက်ကြောမှာလည်း ပိတ်မိနေကြတယ်။ ကားတွေက ဘေးချင်းကပ်ပြီး ညပ်နေတဲ့အတွက် လူတွေ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းပြေးလို့ မရကြဘူး။ ဖွင့်ထားတဲ့ ကားပြတင်းတွေကနေ လူတွေကို ဖုတ်ကောင်တွေက အတင်းဆွဲထုတ်တာ၊ အတင်းတိုးဝင်နေကြတာကို ကျုပ် မြင်နေရတယ်။ ယာဉ်မောင်းအများစုက ကားထဲမှာ ပိတ်မိနေကြတယ်။ တံခါးတွေကို သော့ချထားကြတယ် ထင်တယ်။ ကားပြတင်းတွေကိုလည်း ပိတ်ထားတယ်။ ကားမှန်တွေက ဖိအားဒဏ် ခံနိုင်တဲ့ မှန်တွေပါ။ ဖုတ်ကောင်တွေ မှန်ခွဲပြီး ဝင်လို့ မရသလို၊ လူတွေကလည်း အပြင်ထွက်လို့ မရဘူး။ တချို့လူတွေက အကြောက်လွန်ပြီး ကားလေကာမှန်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခွဲဖို့ ကြိုးစားကြတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့မှာ အကာအကွယ် ဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတာလေ။ တုံးလိုက်ကြတာ။ ကားထဲမှာ နာရီပိုင်းလောက် သူတို့ဘေးကင်းကင်းနဲ့ နေလို့ ရတယ်။ လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေးတောင် ရနိုင်တယ်။ လွတ်ချင်မှလည်း လွတ်မှာပါ။ မြန်မြန် သေရဖို့ များတယ်။ မြင်းတကောင်ကို သယ်လာတဲ့ နောက်တွဲ ယာဉ်ကြီးကလည်း လမ်းလယ်ကောင်မှာ ဆွဲမယ့်ကား မရှိဘဲ ရှေ့ယိမ်းလိုက် နောက်ယိမ်းလိုက်နဲ့ မြင်းက နောက်တွဲယာဉ်ထဲမှာ ပိတ်မိနေတုန်းပဲ။

ဖုတ်ကောင် တပ်ဖွဲ့ကြီးက ကားတွေကြားထဲ ဆက်လက်ချီတက်နေပြီး လမ်းတလျှောက် တွေ့သမျှ အားလုံးကို ကိုက်သတ်စားပစ်တယ်။ သနားစရာ လူတွေကတော့ ထွက်ပြေးဖို့

ကြိုးစားကြရှာတယ်။ ကျုပ်ကို အခုထိ ခြောက်ခြားမိစေတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ အဲဒါပါပဲ။ ဒီလူတွေမှာ ပြေးစရာမြေ မရှိဘူး။ ဒီလမ်းဆုံကြီးက အိုင်- ၈၀ လမ်းဆုံကြီးပါ။ လင်ကွန်းနဲ့ မြောက်ပယ်လိတ်ကြားက အဝေးပြေးလမ်းကြီး နှစ်ခု ဆုံရာပါ။ လင်ကွန်းမှာကော မြောက်ပယ်လိတ် မှာပါ အကြီးအကျယ် ကူးစက်မှု ဖြစ်ပွားနေတဲ့အပြင် ကြားက မြို့ငယ်လေးတွေမှာပါ ကူးစက် နေကြပြီ။ သူတို့ ပြေးပေါက် မှားနေပြီ ဆိုတာကို သိကြရဲ့လား။ ဒီလိုထွက်ပြေးဖို့ ဘယ်သူက စုစည်းခဲ့တာလဲ။ ဘယ်သူ စခဲ့တာလဲ။ ယာဉ်တန်းကြီးကို မြင်လို့ ဘာမှ မမေးဘဲ ဝင်တန်းစီ ကြတာလား။ ကားတွေ ဘန်ပါချင်း တိုက်အောင် ပိတ်မိပြီး ကလေးတွေ အော်ငို၊ ခွေးတွေက ဟောင့် နောက်ဘက်မှာ ဘယ်လို သေမင်းတွေ လာနေလဲ မသိတဲ့အပြင် ပြေးရမယ့် လွတ်လမ်း ကို သိပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရမယ့် အဖြစ်မျိုးကို ကျုပ် စိတ်ကူးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။

၁၉၇၀ ခုနှစ် ကာလတွေတုန်းက အမေရိကန်ဂျာနယ်လစ်တယောက် မော်စကိုမှာ စမ်းသပ်မှုတခု လုပ်ခဲ့တာကို ကြားဖူးလား။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မပြင်ဆင်ထားတဲ့ အဆောက် အအုံ တခုရဲ့ တံခါးရှေ့မှာ သူ တန်းစီလိုက်တယ်။ မကြာမီမှာပဲ သူ့နောက်မှာ တယောက်က တန်းလာစိတယ်။ တယောက်ပြီး တယောက် တန်းလာစီကြတာ ဘလောက် တပတ် ပြည့်တဲ့ အထိပဲ။ ဘာအတွက် တန်းစီနေရတာလဲ ဘယ်သူမှ မမေးကြဘူးတဲ့။ ဘာမှ မသိလည်း တန်းစီ ရတာ တန်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်တဲ့။ အဲဒီစမ်းသပ်မှုက တကယ် ဟုတ် မဟုတ် ကျုပ် မသိ ဘူး။ အရပ်ပြော ယုံတမ်းတွေလား၊ စစ်အေးခေတ် ယုံတမ်းပုံပြင်တွေလား ဘယ်သူ သိနိုင် မှာလဲ။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ အာလန်းမြို့

(တချိန်က ဝင့်ထယ်ခဲတဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေရဲ့ သံချေးတက် ကိုယ်ထည် ပျက်ကြီးတွေကို ကမ်းခြေမှာ ရပ်ရင်း ငေးကြည့်နေတဲ့ အာဂျေးရှားရဲ့ ဘေးမှာ ကျွန်တော် ရပ်နေပါတယ်။ ဒီသင်္ဘောပျက်ကြီးတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အစိုးရအနေ နဲ့ စရိတ်မတတ်နိုင်တော့သလို ကာလကြာရှည် နစ်မြုပ်နေခဲ့တာမို့ သံမဏိတွေက လည်း သုံးလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး။ သင်္ဘောပျက်ကြီးတွေဟာ ဒီကမ်းခြေမှာ တချိန် က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ လူ့အမဲဖျက်ပွဲကြီးကို မျက်မြင် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အသံတိတ် သက်သေ တွေ အဖြစ်နဲ့ ဆက်လက်ကျန်ရှိနေပါတယ်။)

အာလန်းမှာလည်း တခြားနေရာတွေလိုပါပဲလို့ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ပြောကြပါ တယ်။ တကမ္ဘာလုံးက ကမ်းခြေတွေတိုင်းမှာ ရေပေါ် မျောနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဟူသမျှ အပေါ်လူတွေ က ဆောက်တည်ရာမရ တက်ကြွရင်း ပင်လယ်ထဲမှာ အသက်ရှင်ခွင့် ရဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်တသက်လုံး ဘက်စုံနာဂါခရိုင်နားမှာ နေခဲ့ပေမယ့် အာလန်းမြို့အကြောင်း ဘာဆို ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရကတည်းက ဦးနှောက်ပဲ သုံးရတဲ့ မန်နေဂျာ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်လက်နဲ့ အလုပ် လုပ်ရတဲ့အချိန် ဆိုလို့ ကီးဘုတ်နိပ်ပြီး စာစီချိန်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါတောင် ဆော့ဖ်ဝဲတွေက အသံစနစ်နဲ့ ခိုင်းလို့ မရသေးလို့ပါ။ အာလန်းဟာ သင်္ဘောကျင်းမြို့ ဆိုတာကို သိတဲ့အတွက် ဒီနေရာကို ရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့တာက တစ်ပြေး တစ်ပြေး ကမ်းက ခွာရင်း ကျွန်တော်တို့ကို လုံခြုံရာ ပို့ပေး မယ့် သင်္ဘောတွေ ရှိနေမယ့် သင်္ဘောကျင်းကြီးကို ရှာတွေ့မယ် ထင်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်အထင်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေမှန်း မသိ ခဲ့ပါဘူး။ အာလန်းဆိပ်ကမ်းက သင်္ဘောတွေ ဆောက်တဲ့နေရာ

မဟုတ်ဘူး။ သင်္ဘောတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့ နေရာပါ။ ကမ္ဘာဖျက်စစ်ပွဲ မတိုင်မီက ဒီနေရာဟာ ကမ္ဘာအကြီးဆုံး သင်္ဘောဖျက် ကျင်းကြီးပါ။ အိန္ဒိယက သံရေကျိုကုမ္ပဏီတွေက သူတို့ ဝယ်ထားတဲ့ ကမ္ဘာတလွှားက သင်္ဘောတွေကို ဒီကမ်းခြေမှာ လာဆိုက်ကြတယ်။ ဖြတ်တောက်ပစ်တယ်။ အသေးဆုံး မူလီလေး တလုံးပဲ ကျန်တဲ့အထိ တစစ ဖျက်ပစ်တာပါ။ ဒီကို ရောက်တဲ့အခါ မြင်ခဲ့ရတဲ့ သင်္ဘောဒါဇင်ပေါင်း များစွာက ကုန်အပြည့် မတင်နိုင်ဘူး။ မောင်းလို့ လုံးဝ မရတော့ဘူး။ သေဖို့ တန်းစီနေကြတဲ့ ရောမသတ္တဝါကြီးတွေလိုပါပဲ။

သင်္ဘောတင်ဖို့ လွန်းကျင်းတွေ၊ လျှောစောက်တွေလည်း မရှိပါဘူး။ အာလန်းမှာက သဲသောင်ပြင်ကြီးက လွဲရင် သင်္ဘောကျင်း မရှိဘူး။ ထုံးစံကတော့ ဖျက်မယ့်သင်္ဘောကို သောင်တင်နေတဲ့ ဝေလငါးကြီးလိုမျိုး ကမ်းပေါ်ထိုးတင်လိုက်တာပါပဲ။ ရေနက်ထဲမှာ ကျောက်ချထားဆဲ ဖြစ်တဲ့ အခုမှ လာဆိုက်ကြတဲ့ သင်္ဘောသစ် ခြောက်စီးလောက်က ကျွန်တော့် အတွက် တခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ပါ။ သင်္ဘောသားတွေ နည်းနည်းပဲ ပါပြီး သူတို့ ဝမ်းထဲမှာတော့ ဆီနည်းနည်း ကျန်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ရတယ်။ အဲဒီထဲက ဗရီးနစ်ဒယ်လ်မာစ် ဆိုတဲ့ တစ်ကောင် သောင်တင်နေတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးကို ပင်လယ်ထဲ ဆွဲချဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေ၊ သံကြိုးတွေက တဝက်တပျက် ဖျက်ပြီးသားဖြစ်တဲ့ APL Tulip ဆိုတဲ့ စင်္ကာပူ ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စီးရဲ့ ပဲ့ပိုင်းကို ရိုက်ခတ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်မှာ ဒယ်လ်မာစ်က စက်နှိုးနေပြီ။ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို သင်္ဘောက အားစိုက်ဆွဲနေလို့ ရေမြုပ်ပြဲဖျာတွေ တလိပ်လိပ် ထလာတာကိုတောင် မြင်နိုင်ပါတယ်။ တောင့်မခံနိုင်တဲ့ ကြိုးတွေ တဖန်းဖန်း ပြတ်ထွက်ကုန်တာကိုတောင် ကြားနေရတယ်။

တချို့သံကြိုးတွေက သင်္ဘောကိုယ်ထည်ထက်တောင် ပိုခိုင်ကြပါသေးတယ်။ Tulip ကို သောင်တင်ခိုင်းထားတာကြောင့် သူ့ကိုယ်ထည် အောက်ပိုင်း ပျက်စီးသွားပုံ ရပါတယ်။ ဒယ်လ်မာစ်က စဆွဲလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ကြောက်စရာ ညည်းသံကြီးလို သတ္တုပွတ်တိုက်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး Tulip ဟာ နှစ်ပိုင်း ပြတ်ထွက်သွားပါတော့တယ်။ ဦးပိုင်းက ကမ်းပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီး ပဲ့ပိုင်းက ပင်လယ်ထဲကို တရွတ်တိုက်ပါလာတယ်။

ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်နိုင်လိုက်ဘူး။ ဒယ်လ်မာစ်က Tulip ကို ရေထဲ ဆွဲချပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်သွားပါတယ်။ Tulip ကတော့ ရေနက်ထဲအထိ ပါသွားပြီး ချက်ချင်း တုံးလုံးလဲ နစ်မြုပ်သွားတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ အနည်းဆုံး လူ ၁၀၀၀ လောက် ပါတယ်။ ခရီးသည်ခန်းတိုင်းမှာ၊ စင်္ကြံတိုင်းမှာ၊ ကုန်းပတ်ပေါ်က နေရာကျဉ်းကျဉ်းမှာ အားလုံး စုရုံးလိုက်သွားတာ။ သူတို့ရဲ့ အော်သံတွေက သင်္ဘောကို လေစုပ်သံကြီးထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ဒုက္ခသည်တွေက ဘာလို့ ကမ်းကပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောတွေပေါ် တက်ပြီး မစောင့်ကြတာလဲ။ လှေကားတွေကနေ သင်္ဘောပေါ်တက်ပြီး ဖုတ်ကောင်ရန်ကို မရှောင်ကြဘူးလား။

ခင်ဗျားက ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်တွေးကြည့်ပြီး ထင်တာကို ပြောနေတာ။ အဲဒီညက ကမ်းခြေမှာ ခင်ဗျားမှ မရှိခဲ့တာ။ ကုန်းတွင်းပိုင်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အန္တရာယ်ကြောင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ

ကြောက်လန့်နေကြတဲ့လူတွေ ကမ်းခြေတလျှောက် သင်္ဘောကျင်းထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေတာ။ လူပေါင်းရာချီက သင်္ဘောတွေဆီ ရေကူးပြီး သွားဖို့ ကြိုးစားကြပေမယ့် ရေနစ်သေတဲ့ လူတွေက လှိုင်းတွေထဲမှာ အပြည့်ပဲ။

လှေငယ်လေးတွေ ဒါဇင်ပေါင်း များစွာက ကမ်းခြေကနေ သင်္ဘောတွေဆီကို လွန်းထိုးကူးပြီး လူတွေကို ပို့ပေးတယ်။ တချို့က ပြောကြတယ်။ ငါတို့ကို ပိုက်ဆံပေး၊ မင်းမှာ ရှိသမျှ ပေးခဲ့၊ မင်းကို သင်္ဘောဆီ ပို့ပေးမယ်တဲ့။

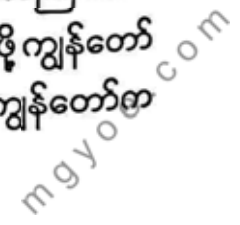
အဲဒီအချိန်မှာ ငွေက အသုံးဝင်သေးတယ်ပေါ့။

ငွေကော၊ စားစရာကော၊ တန်ဖိုးရှိမယ် ထင်ရတဲ့ ပစ္စည်းဟူသမျှ အသုံးဝင်ပါသေးတယ်။ သင်္ဘောတစ်စီးက လူတွေ ဆိုရင် မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေးတွေကိုပဲ ခေါ်ချင်တာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်စီးက အသားဖြူတွေကိုပဲ ကယ်တယ်။ ဒီလူယုတ်မာတွေက မျက်နှာကို ဓာတ်မီးတွေနဲ့ ထိုးကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်လို အသားမည်းတွေကို လိုက်ရှာပြီး ဖယ်ထုတ်ပစ်တာ။ မာလိန်မှူးတယောက် ဆိုရင် သူ့သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ရပ်ရင်း သေနတ်တရမ်းရမ်းနဲ့ အော်နေတာ။ ဇာတ်နိမ့်တွေ မတက်ရဘူး။ ထိလို့ မရတဲ့သူတွေကို မခေါ်ဘူးတဲ့။ ဇာတ်နိမ့်တဲ့။ သူတို့ ထိလို့ မရတဲ့ သူတွေတဲ့။ ဘယ်သူကများ ဒီလိုခွဲခြားတဲ့ အတွေးမျိုး တွေးနေသေးတာလဲ။ စိတ်မချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးကတော့ တချို့လူအိုကြီးတွေကို လူတန်းထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်တာပါ။ ယုံနိုင်ရဲ့လားဗျာ။

ကျွန်တော်က အဆိုးဆုံး သာဓကတွေကို မြင်သာအောင် ပြောပြနေတာပါ။ နားလည်ရဲ့လား။ သူများ ဒုက္ခကို အမြတ်ထုတ်တဲ့သူ တယောက်၊ စိတ်ရှူးပေါက်နေတဲ့ ရွံစရာ စိတ္တဇကောင် တယောက် ရှိနေရင် မကောင်းမှု လုပ်ရမှာကို လုံးဝ ရှောင်ရှားတဲ့သူ ၁၀ ယောက် လောက်လည်း ရှိနေတတ်တာပါပဲ။ လှေငယ်လေးတွေ ပိုင်ကြတဲ့ တံငါသည် အတော်များများက သူတို့ မိသားစုတွေနဲ့အတူ ဘေးကင်းရာကို လွတ်ပြီးကြပေမယ့် အန္တရာယ်တောထဲ တိုးဝင်ပြီး ကမ်းဆီ ပြန်လာကြတယ်။ သူတို့ စွန့်စားရတဲ့ အန္တရာယ်တွေကို တွေးကြည့်စမ်းပါ။ လူသတ်ပြီး လှေလုခံရမှာ၊ ကမ်းခြေမှာ သောင်တင်နေမှာ၊ ရေအောက်ကို ရောက်နေကြတဲ့ ဖုတ်ကောင်တွေက တိုက်ခိုက်တာကို ခံရမှာတွေလေ။

တကယ်တော့ ရေထဲမှာ ဖုတ်ကောင် နည်းနည်းပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ ကူးစက်ခံရပြီးသား ဒုက္ခသည်တွေက သင်္ဘောတွေဆီ ရေကူးသွားဖို့ ကြိုးစားရင်း ရေနစ်သေကြတဲ့အခါ ဖုတ်ကောင်တွေ ဦးရေတိုးလာတာ။ ရေက လူတယောက် နစ်ရုံလောက် ဆိုပေမယ့် ဖုတ်ကောင်တွေ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရေထဲက လှမ်းဆွဲလို့ ရလောက်အောင်တော့ တိမ်တယ်။ ရေကူးနေတဲ့သူတွေ ရေအောက်ကို ရုတ်တရက် မြုပ်သွားတာ၊ လှေတွေ ဆွဲမှောက်ခံရပြီး ခရီးသည်တွေကို ဆွဲချခံရတာတွေကို မြင်နေရတယ်။ ဒါတောင် ကယ်ဆယ်မယ့်သူတွေက ကမ်းဆီ ဆက်လာနေကြတုန်းပဲ။ တချို့က လူတွေကို ကယ်ဖို့ သင်္ဘောပေါ်ကနေတောင် ရေထဲခုန်ချလာကြတယ်။

ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော် ကယ်တင်ခံခဲ့ရတာပါ။ သင်္ဘောတွေဆီ ရေကူးသွားဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သင်္ဘောတွေက အမြင်မှာ နီးပေမယ့် ကူးရတာ ပိုဝေးတယ်။ ကျွန်တော်မှာ

ရေကူးသန်ပေမယ့် ဘက်စ်နာဂါကနေ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရပြီး အသက်ရှင်ဖို့ တနေလုံး ရုန်းကန် တိုက်ခိုက်လာရတော့ ရေကူးဖို့ အားမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ပန်းတိုင် သင်္ဘောဆီကို ရောက် တော့ ကယ်ပါဦးလို့ အော်ဖို့တောင် အဆုတ်ထဲမှာ လေမရှိတော့ဘူး။ တက်စရာ ကုန်းဘောင် လည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့ဘက်က ပြောင်ချောကြီး။ သံမဏိကိုယ်ထည်ကြီးကို ထုရင်း ကျွန်တော့်မှာ ကျန်သမျှ သက်လုံလေးနဲ့ အော်ဟစ် အကူအညီ တောင်းလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် ရေအောက်ကို မြုပ်သွားကာစမှာပဲ သန်မာတဲ့ လက်မောင်းတဖက်က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို လာသိုင်းဖက်တယ်။ ငါတော့ သေပြီလို့ တွေးလိုက်ရင်း အသားထဲကို သွားထက်ထက်တွေ မြုပ်ဝင်သွားတော့မယ်လို့ ထင်နေမိတာ။ ရေထဲ ဆွဲချခံရမယ့်အစား အဲဒီ လက်က ကျွန်တော့်ကို ရေပြင်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ ဆာဝီးလ်ဖရစ်ဂရန်းဖဲလ် ဆိုတဲ့ ကနေဒါ ကမ်းခြေစောင့် သင်္ဘောဟောင်းကြီးပေါ်ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတပြားမှ မရှိကြောင်း တောင်းပန်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားရင် ခိုင်းသမျှအားလုံး လုပ်ပေးပါမယ်လို့ ပြောဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ သင်္ဘောသားက ပြုံးတယ်။ နေစမ်းပါဦး။ အခုမှ သင်္ဘောက စထွက်မှာတဲ့။ ကုန်းပတ် တုန်ခါသွားတာကို ခံစားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွေ ယိမ်းယိုင်သွားကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကျော်ဖြတ်လာတဲ့ သင်္ဘောတွေမှာ အဆိုးဆုံး မြင်ကွင်းတွေကို မြင်ခဲ့ ရတယ်။ သင်္ဘောပေါ် ရောက်နေတဲ့ ကူးစက်ခံထားရတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေက ဖုတ်ကောင် ဘဝကို ပြောင်းသွားတယ်။ တချို့သင်္ဘောကြီးတွေက ရေထဲမှာ မျောနေတဲ့ လူသတ်ကွင်းကြီးတွေ အဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။ တချို့က ကျောက်ဆူးတန်းလန်းနဲ့ မီးတွေ လောင်နေတယ်။ လူတွေ ကလည်း ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချကုန်ကြတယ်။ ရေအောက်ကို မြုပ်သွားတဲ့ လူတွေကတော့ လုံးဝ ပြန်ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ကန်းဆတ်ပြည်နယ်၊ တော်ဝီကာမြို့

(ရှာရွန်ဟာ အနီရောင်ဆံပင်ရှည်တွေ၊ တောက်ပတဲ့ မျက်ဝန်းစိမ်းတွေနဲ့ ကမ္ဘာ့ပျက်စစ်ပွဲ မဖြစ်မီ ကာလတုန်းက စူပါမော်ဒယ်တွေ အကမယ်တွေလို ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် မျက်စိထဲမှာ လှနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ပေမယ့် သူ့စိတ်ကတော့ လေးနှစ်သမီး သာသာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သွားတွေရတဲ့ နေရာက ရိုသ်မန်း၊ စိတ်ဒဏ်ရာကြောင့် အရိုင်းဖြစ်နေသော ကလေးများ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး ဂေဟာမှာပါ။ ရှာရွန်ရဲ့ အမှုကို ကိုင်တွယ်ရသူ ဒေါက်တာ ရောဘတ်တာကနဲလ်ကတော့ ရှာရွန်အခြေအနေကို ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ချက်ချပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ သူ့စိတ်နဲ့ လူနဲ့ ကပ်တယ်။ စကား ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်တယ်လို့ သူက ရှင်းပြပါတယ်။ စကားနဲ့ ဆက်သွယ်မှုကို အခြေခံလောက်ပဲ လုပ်နိုင်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို အပြည့်အဝ ပြန်ပြောပြနိုင်ပါသေးတယ်။ အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ကို ဒေါက်တာကနဲလ်က လက်ခံသဘောတူပေမယ့် ရိုသ်မန်း စီမံကိန်း ဒါရိုက်တာ ဒေါက်တာဆိုးမားကတော့ သဘောမတူချင်ပါဘူး။ ဒီစီမံကိန်း အတွက် ထောက်ပံ့ငွေက ရံဖန်ရံခါမှ ရတတ်တဲ့အပြင် လက်ရှိအစိုးရ အုပ်ချုပ်ရေး ပိုင်းကလည်း စီမံကိန်းကို တခါတည်း ပိတ်သိမ်းမယ် တကဲကဲ လုပ်နေပါတယ်။

အစမှာ ရှာရွန်က ရှက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲမနှုတ်ဆက်သလို မျက်လုံးချင်းလည်း မဆုံမိအောင် ရှောင်တယ်။ ရှာရွန်ကို ဝီချီတာမြို့ပျက် တနေရာမှာ တွေ့ခဲ့ပေမယ့် သူ့အတွေ့အကြုံတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မူလနေရာဟာ ဘယ်နေရာလဲ မသိနိုင်ပါဘူး။)

သမီးနဲ့ မေမေက ဘုရားကျောင်းထဲ ရောက်နေကြတယ်။ ဖေဖေကတော့ သမီး

တို့ကို လာရှာမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ။ ဖေဖေမှာ လုပ်စရာတခု ရှိသေးလို့တဲ့။ သမီးတို့တွေ ဘုရားကျောင်းမှာ နေရင်း ဖေဖေကို စောင့်နေကြရတယ်။

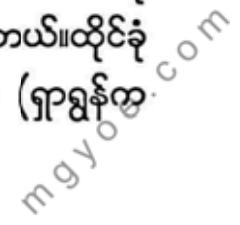
လူတွေ အားလုံးကော သူတို့ပစ္စည်းတွေပါ ဘုရားကျောင်းထဲ ရောက်နေကြတယ်။ ကွေကာအုတ်ထုပ်တွေ၊ ရေဘူးတွေ၊ ဖျော်ရည်ဘူးတွေ၊ အိပ်ရာအိတ်တွေနဲ့ ဓာတ်မီးတွေ ပြီးတော့ (သူ့လက်က ရိုင်ဖယ်ပုံစံ လုပ်ပြပါတယ်။) မစ္စစ်ရန်းဒေါ့ဖ်မှာ အဲဒါကြီး ပါလာတယ်။ သူ မကိုင်သင့်ဘူး။ အဲဒီပစ္စည်းတွေက အန္တရာယ်များတယ်။ အဲဒါကို မကိုင်ရဘူးလို့ သူက သမီးကို ပြောတယ်။ သူက သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း အက်ရှလေရဲ့ မေမေပါ။ အက်ရှလေ ဘယ်မှာ လဲလို့ သီး သူ့ကို မေးတော့ သူက စဉ်တော့တယ်။ မေမေက အက်ရှလေအကြောင်း မမေးနဲ့ လို့ သမီးကို ဟန့်ပြီး မစ္စစ်ရန်းဒေါ့ဖ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ မစ္စစ်ရန်းဒေါ့ဖ်ကိုယ်မှာ ညစ်ပတ်နေတယ်။ သူ့အင်္ကျီမှာ နီနီညိုညို အရည်တွေ ပေနေတယ်။ မစ္စစ်ရန်းဒေါ့ဖ်က ခပ်ဝဝ ပါ။ သူ့လက်မောင်းတွေက ကြီးမားပြီး နူးညံ့တယ်။

ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ဂျေးလ်၊ အက်ဘီနဲ့ တခြားကလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ မစ္စစ် မက်ဂရောက သူတို့ကို ထိန်းထားပေးတယ်။ သူတို့တွေက ရောင်စုံဖယောင်းခဲတွေနဲ့ ဘုရား ကျောင်းနံရံကို ဆေးခြယ်နေကြတယ်။ သူတို့နဲ့ သွားကစားလို့ မေမေက ပြောတယ်။ ဘုန်းတော် ကြီး ဒန်က ခွင့်ပြုတယ်တဲ့။

ဘုန်းတော်ကြီးဒန်ကတော့ လူတွေကို နားချဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ (ရှာရွန်က အသံ ကို နှိမ်လိုက်ပြီး) ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားကြပါ။ အာဏာပိုင်တွေ လာနေပါပြီ။ အာဏာပိုင်တွေ လာကယ်တာကို စိတ်ငြိမ်ငြိမ် စောင့်ကြပါတဲ့။ သူ့စကားကို ဘယ်သူမှ နား မထောင်ကြဘူး။ လူတွေ တယောက်မှ ထိုင်မနေကြဘဲ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေကြ တယ်။ သူတို့လက်ထဲက ပစ္စည်းလေးကို ပြောနေကြတာ (ဆဲလ်ဖုန်း ကိုင်ထားတဲ့ပုံစံ လုပ်ပြပါ တယ်။) စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ပေါက်ကြတယ်။ ဆဲဆိုကြတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဒန်အတွက် သမီး စိတ်မကောင်းဘူး။ (ရှာရွန်က ဥဩဆွဲသံ လုပ်ပြတယ်။) အပြင်ဘက်က အသံ။ (ဥဩဆွဲသံ ထပ်လုပ်ပြတယ်။ ပထမ ခပ်တိုးတိုးကနေ ကျယ်လာပြီး အကြိမ်ကြိမ် ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် အသံလုပ်ပြပါတယ်။)

မေမေက မစ္စစ်ကော်မုဒ်နဲ့ တခြားကလေးအမေတွေနဲ့ စကားပြောနေတယ်။ သူတို့ တွေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ မေမေက ဒေါသဖြစ်နေတယ်။ မစ္စစ်ကော်မုဒ်က (ဒေါသသံ လေးတွဲတွဲနဲ့) ‘အဲဒီလို ဆိုရင်ကော နင် ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ’ တဲ့။ မေမေက ခေါင်းခါတယ်။ မစ္စစ်ကော်မုဒ်က လက်ဟန်တပြပြနဲ့ စကားတွေ ပြောနေတယ်။ မစ္စစ်ကော်မုဒ်ကို သမီး မကြိုက်ဘူး။ သူက ဘုန်းတော်ကြီးဒန်ရဲ့ ဇနီးလေ။ ဆရာ သိပ်လုပ်သလို ရိုင်းလည်း ရိုင်းတယ်။

သူတို့ ဒီကို လာပြီလို့ တယောက်ယောက်က အော်လိုက်တယ်။ မေမေက သမီးကို ကောက်ချီတယ်။ သမီးတို့ ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းတွေကို တံခါးရှေ့မှာ သွားဆိုထားကြတယ်။ ထိုင်ခုံ တွေ အားလုံး သယ်ပြီး ပိတ်ဆိုကြတယ်။ မြန်မြန်၊ တံခါးကို မြန်မြန်ခုထားတဲ့ (ရှာရွန်က

စကားပြောသံ အမျိုးမျိုး လုပ်ပြတယ်။) ငါ့ကို တူပေး၊ သံပေး၊ သူတို့ ကားပါကင်ထဲ ရောက်လာ ကြပြီ။ ဒီကို လာနေပြီ တဲ့။ (ရှာရွန်က ဒေါက်တာကဲလ်နာကို လှည့်ကြည့်ပြီး သမီး လုပ်ပြလိုက် ရမလားလို့ မေးတယ်။)

(ဒေါက်တာဆိုးမားက သဘောတူရခက်၊ မတူရခက် ဖြစ်နေပုံ ရပေမယ့် ဒေါက်တာ ကဲလ်နာက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဒီအခန်းကို အသံလုံအောင် လုပ်ထားရတာ ဒါကြောင့် လို့ ကျွန်တော် နောက်မှ သိခဲ့ရတယ်။

ရှာရွန်က ဖုတ်ကောင်တွေရဲ့ ညည်းသံလုပ်ပြတယ်။ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးသမျှမှာ အတူဆုံး အသံပါပဲ။ ဒေါက်တာဆိုးမားနဲ့ ကဲလ်နာကလည်း မအိမသာ မျက်နှာတွေနဲ့မို့ ကျွန်တော့်လိုပဲ ခံစားကြရပုံရပါတယ်။)

သူတို့ ရောက်လာပြီ။ အရေအတွက်လည်း ပိုများလာတယ်။ (ရှာရွန်က ညည်းသံ ထပ်လုပ်ပြပြီး ညာလက်သီးနဲ့ စားပွဲကို ထုတယ်။) သူတို့တွေက အထဲဝင်ချင်ကြတယ်။ (သူ့လက်သီး ထုချက်တွေက ပိုအားပါပြီး စည်းချက်မညီ ဖြစ်လာတယ်) လူတွေက လန့်အော် ကြတယ်။ မေမေက ကျွန်မကို ဖက်ထားတယ်။ (ရှာရွန်အသံက ပျော့ပျောင်း သွားပြီး သူ့ဆံပင် သူ့လက်နဲ့ သပ်တယ်။) မကြောက်နဲ့ သမီး၊ သမီးကို သူတို့ ရမသွားစေရဘူး။ ဂျူး... အသံ မထွက်နဲ့။

(လက်နှစ်ဖက်လုံး လက်သီးဆုပ်ပြီး စားပွဲပေါ် ထုပြတယ်။ တံခါးကို ဖုတ်ကောင်တွေ အများကြီး ထုနေတဲ့ အသံနဲ့ တူအောင် ပရမ်းပတာ ထုပြတယ်။) တံခါးကို တောင့်ခံထား။ ထိန်းထား... ထိန်းထား။ (မှန်တွေ ကွဲတဲ့အသံ လုပ်ပြပါတယ်။) ပြတင်းပေါက်မှန် ကွဲသွားတယ်။ တံခါးမကြီးဘေးက ပြတင်းမှန်တွေ ကွဲကုန်တယ်။ လျှပ်စစ်မီးလည်း ပြတ်သွားတယ်။ လူကြီး တွေက ကြောက်လန့်တကြား အော်ကြတယ်။

(သူ့အမေရဲ့ စကားပြောသံ လုပ်ပြပြန်တယ်။) အသံမထွက်နဲ့ သမီး။ သမီးကို သူတို့ ဖမ်းမသွားစေရဘူး။ (ရှာရွန်လက်က သူ့ဆံပင်တွေဆီကနေ မျက်နှာပေါ်ကို လျှောဆင်းလာပြီး သူ့နဖူးနဲ့ ပါးကို ပွတ်သပ်လာတယ်။ ရှာရွန်က ကဲလ်နာကို ခွင့်တောင်းတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့် တယ်။ ကဲလ်နာက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ရှာရွန်က တံခါးကြီးတခု ကျိုးပျက်သွားတဲ့ အသံနဲ့ ဆင်တူအောင် သူ့လည်ချောင်းထဲက ခွဲလုံးကြီး ဆန်တက်လာတဲ့ အသံမျိုး လုပ်ပြတယ်) သူတို့ ဝင်လာကြပြီ ပစ်..ပစ်ကြ။ (သေနတ်သံတွေ လုပ်ပြတယ်။) သူတို့ သမီးကို ရမသွားစေ ရဘူး။ သမီး ပါမသွားစေရဘူး။ (ရှာရွန်က ကျွန်တော့်နောက်မှာ တခုခု ရှိနေသလိုမျိုး ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်က ကျော်ကြည့်တယ်။)

ကလေးတွေ... ကလေးတွေကို ဆွဲမသွားစေနဲ့။ အဲဒါ မစွပ်ကော်မုဒ်ရဲ့ အသံ။ ကလေးတွေကို ကယ်။ ကလေးတွေကို ကယ်ကြတဲ့။ (ရှာရွန်က သေနတ်သံတွေ ဆူညံနေ အောင် လုပ်ပြတယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို စုပြီး လက်သီးဆုပ်ကြီး လုပ်ရင်း လေထဲမှာ ထုပြ ရိုက်ပြတယ်။) ကလေးတွေက ထင်ကြတယ်။ (ဓားနဲ့ လက်သီးနဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ထိုး၊ ခုတ်၊

ရိုက်တဲ့ အမှုအရာတွေ လုပ်ပြတယ်။) အက်ဘီက အကျယ်ကြီး အော်ငိုတယ်။ မစွမ်း ကော်မုဒ်က သူ့ကို ကောက်ချီတယ်။ (တခုခုကို ချီမပြီး နံရံဘက်ဆီ မြှောက်တင်ပေးတဲ့ပုံ လုပ်ပြတယ်) အက်ဘီရဲ့ ငိုသံတိတ်သွားတယ်။ (သူ့မျက်နှာသူ လက်နဲ့ ပြန်သပ်ပြီး သူ့အမေရဲ့ အသံနဲ့ ခပ်မာမာ ပြောပြတယ်။) မကြောက်နဲ့ သမီး... မကြောက်နဲ့။ (သူ့လက်က မျက်နှာကနေ လည်ပင်းဆီကို ဆင်းသွားပြီး လည်ပင်းညှစ်သတ်တဲ့ပုံမျိုး ညှစ်ပြတယ်။) သမီးကို သူတို့ ရမသွားစေရဘူး။ သမီး သူတို့လက်ထဲ မပါသွားစေရဘူး။ (ရှာရွန်က လေ မရလို့ တအာစ်အာစ် ဖြစ်လာတယ်။ ဒေါက်တာဆိုးမားက ရှာရွန်ကို ဆွဲဖို့ လက်လှမ်းလိုက်ပေမယ့် ဒေါက်တာ ကဲလ်နားက သူ့ကို တားတယ်။ ရှာရွန်က လည်ပင်းညှစ်တာကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး သေနတ်သံနဲ့အတူ လက်ကို ဆတ်ခနဲ လွှဲပစ်လိုက်တယ်။)

ပူနွေးစိုစွတ်တဲ့ ငန်ကျိုကျို အရည်တွေ သမီး ပါးစပ်ထဲ ဝင်လာပြီး မျက်စိထဲပါ စပ်သွားတယ်။ လက်မောင်းကြီး နှစ်ခုက သမီးကို ကောက်ချီပြီး ပွေ့ခေါ်သွားတယ်။ (ရှာရွန်က စားပွဲက ထရပ်ပြီး ဘောလုံးဆီ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားတယ်။) သမီးကို ကားပါကင်ထဲ ချီခေါ်သွားတယ်။ ပြေးတော့ ရှာရွန်လေး ... မရပ်နဲ့ ပြေးတော့တဲ့။ (ဒီတခါတော့ သူ့အမေရဲ့ အသံ မဟုတ်ဘူး။ တခြား လူတယောက်ရဲ့ အသံ) ပြေးတော့... ပြေးတော့ တဲ့။ သူ့ကို သမီး ဆီကနေ ဆွဲခေါ်သွားကြတယ်။ သူ့လက်မောင်းတွေက သမီးကို ပွေ့ထားရာက တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့သွားတယ်။ ကြီးမားနူးညံ့တဲ့ လက်မောင်းကြီးတွေလေ။

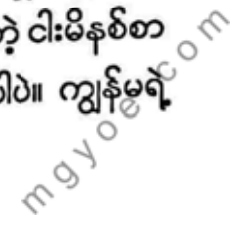

မဟာရဏ္ဍာန်အင်ပါယာ

ခူဇိယာဒေသ၊ ဒဂုံလုံခြုံရေး၊ ဘိုင်းကယ်ရေကန်

(အခန်းထဲမှာ စားပွဲတလုံး၊ ကုလားထိုင်နှစ်ခုနဲ့ နံရံတဖက်အပြည့် မှန်နံရံကြီးက လွဲရင် ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဒီမှန်နံရံကြီးက အပြင်ကပဲ အထဲကို မြင်ရမှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော် မေးမြန်းမယ့်သူ ရှေ့မှာ ပေါင်ချိတ်ထိုင်ပြီး၊ ပေးထားတဲ့ စက္ကူကတ်ပြားပေါ်မှာပဲ မေးသမျှ ဖြေသမျှကို မှတ်ရပါတယ်။ (လုံခြုံရေးအကြောင်းပြချက် များစွာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ စာမှတ်စက်ကို ယူခွင့် မရပါဘူး။) မိယာဇူဂါနီဗာရဲ့ မျက်နှာဟာ နှမ်းနယ်နေပြီး သူ့ဆံပင်တွေကလည်း မီးခိုးရောင်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီအင်တာဗျူးကို ဖြေဖို့အတွက် သူ့ကို အတင်းဆင်ပေးလိုက်တဲ့ ချုပ်ရိုးတရာ၊ အဖွားအရာ ဗရဟ္မာနဲ့ ယူနီဖောင်းကလည်း သူ့ကိုယ်နဲ့ ကျပ်လွန်းနေပါတယ်။ မှန်နံရံ အပြင်ဘက်ကနေ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ရှိနေတယ် ဆိုပေမယ့် အခန်းထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။)

တကမ္ဘာလုံး ကြောက်လန့် ခြောက်ခြားနေကြတာကို ကျွန်မတို့ မသိဘူး။ ကျွန်မတို့က လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခဲ့တာပါ။ လူတွေ ထွက်ပြေးမှု စဖြစ်မမီ၊ အမေရိကန် အမျိုးသမီး သတင်းထောက်တယောက်က ဒီသတင်းကို မဖွင့်ချမီ တလ အလိုကတည်းက ကျွန်မတို့ စခန်းကို လုံးဝ ဆက်သွယ်မှု ဖြတ်တောက်ခဲ့တာပါ။ စစ်တန်းလျားမှာ ရှိသမျှ တီဗီတွေ၊ ရေဒီယိုတွေ၊ ဆဲလ်ဖုန်းတွေပါ သိမ်းဆည်းခံရတာ။ ကျွန်မမှာတော့ ဈေးပေါတဲ့ ငါးမိနစ်စာ တခါသုံး ဖုန်းလေး ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ မိဘတွေ ဝယ်ပေးနိုင်တာ အဲဒါ အကုန်ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့

အိမ်နဲ့ ပထမဆုံး ဝေးနေတဲ့ မွေးနေ့မှာ မိဘတွေဆီကို ဆက်ဖို့ သိမ်းထားခဲ့တာ။

အလာနီးယားက မြောက်အိုဆက်တီးယားမှာ ကျွန်မတို့ စခန်းထိုင်ရပါတယ်။ ရုရှား အင်ပါယာတောင်ပိုင်းက တောရိုင်းကန္တာကြီး တခုမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ တာဝန်က အိုဆက် တီးယားနဲ့ အင်ဂွတ်ရှ် မျိုးနွယ်စုတွေကြား ပဋိပက္ခတွေ မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ပါ။ ကျွန်မတို့ စခန်းထိုင်ဖို့ တာဝန်ကျတဲ့ အလှည့်မှာပဲ ကျွန်မတို့ကို တကမ္ဘာလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ် လိုက်ကြတာ။ နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေးအတွက်လို့ သူတို့တွေ ခေါင်းစဉ် တပ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

သူတို့ ဆိုတာက ... ။

အားလုံးကို ပြောတာ။ အထက်အရာရှိတွေ၊ တပ်ထိန်းတွေနဲ့ ဘယ်က ရောက်လာ မှန်း မသိတဲ့ အရပ်ဝတ်နဲ့ အရာရှိ တယောက်ကောပေါ့။ အဲဒီလူက ရိုင်းတယ်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ကြွက်မျက်နှာမျိုးနဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မတို့က သူ့ကို ကြွက်မျက်နှာလို့ ခေါ်ကြတယ်။

သူက ဘယ်က လာတာလဲ ဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်ခဲ့ဖူးလား။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် စုံစမ်းတာကို ပြောတာလား။ ဘယ်သူမှ မစုံစမ်းခဲ့ကြပါဘူး။ စစ်သား ဆိုတာမျိုးက အမြဲ ညည်းညူနေကြတဲ့ အမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ညည်းညူနေဖို့ အချိန်မရ ခဲ့ဘူး။ သတင်းမှောင်ချတဲ့ စီမံချက် စတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ကို အသင့်တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ တပ်လှန့် ခံထားရတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတော့ တခါတရံ တောင်တွေပေါ် ကင်းလှည့်ရတဲ့ ပျင်းစရာ၊ ငြီးငွေ့စရာ တာဝန်မျိုးပဲ ရှိတယ်။ ဒီတခေါက်မှာတော့ တိုက်ပွဲဝင်ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေပါ သယ်ပြီး တောင်အနံ့ ချိတက်ကြရတယ်။ ရွာတိုင်း၊ အိမ်တိုင်းကို ဝင်စစ်ရတယ်။ တွေ့သမျှ ယာသမားတွေ၊ ခရီးသည်တွေ... လမ်းမှာ ဖြတ်သွားတဲ့ ဆိတ်တောင် ပါမလား မသိဘူး တွေ့သမျှကို စစ်မေးရတယ်။

ဘာကို မေးရတာလဲ။

အဲဒီတုန်းကတော့ နားမလည်ခဲ့ဘူး။ မိသားစုတွေ အိမ်မှာ စုံစုံလင်လင် ရှိရဲ့လား။ ပျောက်နေတဲ့သူ ရှိလား။ ခွေးရူးပြန်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ လူတွေ တိုက်ခိုက်တာခံရတဲ့သူ ရှိလား ဆိုတာမျိုး။ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ခွေးရူးပြန်တယ် ဆိုတာလေ။ တိရစ္ဆာန်တွေ ခွေးရူးပြန်တာ ထားပါတော့၊ ဘာလို့ ခွေးရူးပြန်တဲ့ လူကို ရှာတာလဲ။ လူတွေကို အဝတ်အစား အကုန်ချွတ်ပြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ တလက်မ မကျန်အောင် ဆေးတပ်သားတွေက လိုက်စစ်ကြည့်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုလည်း ကျွန်မတို့ကို အသိမပေးဘူး။

သူတို့ ခိုင်းနေတာတွေက တခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ တပ်ထဲက အချောင် သမား တယောက်ယောက်က ရောင်းစားထားတာ ဖြစ်ပုံရတဲ့ အေကေ ၇၄ ကျည် တဘူးလုံးနဲ့ အေကေ ၄၇ ကျည်ဆန်ဟောင်းတွေ အများကြီး ဖမ်းဆီးရမိခဲ့တယ်။ ပိုင်ရှင်က မူးယစ်ဆေး ကုန်သည်တွေလား။ နယ်ခံ လူဆိုးဂိုဏ်းကလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့ စခန်း လာထိုင်နေရတဲ့ အကြောင်းရင်းဖြစ်တဲ့ လက်တုံ့ပြန်ရေး ဂိုဏ်းကလား မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီ ကျည်ဆန်တွေကို ဘာလုပ်ခဲ့ရလဲ သိလား။ ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ရတယ်။ ကြွက်မျက်နှာ ဆိုတဲ့ အရပ်ဝတ်နဲ့လူက

ရွာလူကြီးတွေနဲ့ သီးသန့်အစည်းအဝေး လုပ်တယ်။ သူတို့ ဘာတွေ ဆွေးနွေးကြလဲ မသိပေမယ့် ရွာလူကြီးတွေကတော့ သေလုမတတ် ကြောက်နေတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ဘုရားရှိခိုးရင်း အသံတိတ် ဆုတောင်းနေကြတယ်။

ဖြစ်နေသမျှကို နားမလည်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ စိတ်ရှုပ်လာတယ်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်လာတယ်။ ဘာလို့ ဒီလို စစ်ဆေးရေးတွေ လုပ်နေရတာလဲ ဆိုတာ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ တပ်စုမှာ ဘာဘူရင် ဆိုတဲ့ စစ်သားဟောင်းကြီး ရှိတယ်။ သူက အာဖဂန်မှာ တကြိမ်၊ ချက်ချင်းညာမှာ နှစ်ကြိမ် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ယဲ့ဆင်ရဲ့ အာဏာသိမ်းမှု ဖြိုခွင်းပွဲမှာ BMP တင့်ကားကြီး^{၂၅} နဲ့ ဒူးမား (Duma)^{၂၆}တွေကို စပစ်ခဲ့တာ သူလို့ ကောလာဟလ ကြားဖူးတယ်။ သူ့အတွေ့အကြုံတွေ နားထောင်ရတာကို ကျွန်မတို့ ကြိုက်ကြတယ်။ သူက အမြဲသဘောကောင်းသလို၊ အထက်က မသိလောက်ဘူး ထင်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာဆို အမြဲအရက်မူးနေတတ်တယ်။ ကျည်ဆန်တွေ ဖမ်းမိပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ အရင်လို မပြုံးတော့ဘူး။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေလည်း မပြောတော့ဘူး။ အရက်တောင် တစက်မှ မသောက်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ရှားရှားပါးပါး သူ စကားပြောရင်လည်း သူ ပြောတတ်တာက 'အခြေအနေ မကောင်းဘူးဟေ့။ တခုခုတော့ ဖြစ်တော့မှာ' တဲ့။ ဘာဖြစ်မှာလဲလို့ သူ့ကို မေးလိုက်တိုင်း ပခုံးတွန့်ပြပြီး ရှောင်ထွက်သွားတတ်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ လူတိုင်း စိတ်ဓာတ်ကျလာကြတယ်။ စိတ်တိုလွယ်လာကြပြီး သံသယ များလာကြတယ်။ ကြွက်မျက်နှာကလည်း အမြဲတမ်း အမှောင်ထဲကနေ ကြည့်နေ၊ နားထောင်နေတတ်ပြီး ကျွန်မတို့ အထက်အရာရှိတွေဆီ အမြဲ လျှို့ဝှက်အမိန့် ပေးနေတတ်တယ်။

ကမ္ဘာ့အစွန်အဖျားက ဇနပုဒ်လေးလို့တောင် ထင်ရတဲ့ နာမည်တောင် မရှိတဲ့ မြို့လေးတမြို့ကို စစ်ဆေးရေး လုပ်ကြတဲ့အခါ သူလည်း လိုက်လာတယ်။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း စစ်မေးတာ၊ ရှာဖွေတာတွေ လုပ်ပြီး ပြန်ဖို့ အသင့်ပြင်နေကြချိန်မှာ ကလေးမလေး တယောက်က မြို့အဝင်လမ်းလေးအတိုင်း ပြေးဝင်လာတယ်။ သူက အတော်တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်ပြီး ငိုနေရင်းနဲ့ သူ့မိဘတွေကို တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်။ သူတို့ စကားကို သင်ဖို့ အချိန်ရခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ။ ကလေးမလေးက လယ်ကွင်းတွေဆီ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ရွံ့တောကြီးကို ဖြတ်ပြီး ကျွန်မတို့ဆီ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လာနေတဲ့ ကလေးမလေး တယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို ခပ်သေးသေး တွေ့ရတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတီခိုနောင်က သူ့မှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်နှာဖြူဖျော့သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကြွက်မျက်နှာက သူ့နား လာရပ်ပြီး သူ့မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ကြီးကို တခုခု တီးတိုးပြောလိုက်တယ်။ တပ်စုရဲ့ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမား ပီထရန်ကိုကို ကလေးမလေးကို လှမ်းချိန်ထားခိုင်းတယ်။ ပီထရန်ကိုကိုက ပစ်ကွင်း

၂၅။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ဂေါ်ဘာချောင်းကို အာဏာသိမ်းပွဲမှာ ဆိုဗီယက်သမ္မတဘောရစ်ယဲ့ဆင်က ဂေါ်ဘာချော့ဘက်က ထောက်ခံပြီး အာဏာသိမ်းမှုကို ဖြိုခွဲခဲ့ပါတယ်။
၂၆။ ရုရှားအောက်လွှတ်တော် အမတ်များ။

ချိန်ပြီးတဲ့အခါ သူ့ကို ပစ်ကွင်းမှာ မိပြီလား။ မိပြီဆိုရင် ပစ်လိုက်တဲ့။ အဲဒီလို ပြောလိုက်တာ သေချာတယ်။ အားလုံး ကြောင်ပြီး ရပ်သွားကြတာကို မှတ်မိတယ်။ ပီထရန်ကိုက ဗိုလ်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း အမိန့်ကို ထပ်ပြောပေးဖို့ ပြောတဲ့အခါ မင်း ကြားသားပဲလို့ ဗိုလ်ကြီးက ဒေါသ တကြီး တုံ့ပြန်တယ်။ ပီထရန်ကိုနဲ့ ကျွန်မက အဝေးကြီး ဆိုပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အသံကို ကျွန်မ တောင် ကြားရတယ်။ ပစ်မှတ်ကို အခု သုတ်သင်လိုက်တဲ့။ ပီထရန်ကိုရဲ့ ရိုင်းဖယ်ပြောင်းဖျား တုန်နေတာကို ကျွန်မ တွေ့ရတယ်။ ပီထရန်ကိုက ငပိန်လေးပါ တပ်စုမှာ အသန်မာဆုံးလည်း မဟုတ်၊ သတ္တိ အကောင်းဆုံးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရိုင်းဖယ်ကို ချက်ချင်း ချလိုက်ပြီး မလုပ်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်။ မပစ်နိုင်ဘူး ဗိုလ်ကြီးတဲ့။ ကောင်ကင်းက နေလုံးကြီးတောင် အေးခဲ သွားသလိုပဲ။ အားလုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ကြီးတီခိုနော့စ် ပေါ့။ အားလုံး တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ရင်း လယ်ကွင်းထဲကို လှမ်းကြည့်မိကြတယ်။ ကြွက်မျက်နှာက လယ်ကွင်းထဲကို စိမ်ပြေနပြေ လမ်းလျှောက်သွားတယ်။ ကလေးမလေးက ကျွန်မတို့နဲ့ နီးလာပြီမို့လို့ သူ့မျက်နှာကို မြင်သာလာတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်နေပြီး ကြွက်မျက်နှာကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူက လက်တွေကို ဆန့်တန်းထားပြီး ရင်ခေါင်း ထဲက ညည်းသံကြီးမျိုး လုပ်နေတယ်။ လယ်ကွင်း တဝက်လောက်မှာပဲ ကြွက်မျက်နှာက ကလေးမ လေးနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘာမှန်း မသိလိုက်မိမှာပဲ အဖြစ်အပျက်က ပြီးသွားတယ်။ ကြွက်မျက်နှာက သူ့ကုတ်အင်္ကျီအောက်က ပစ္စတိုကို အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်ရင်း ကလေးမလေးရဲ့ မျက်မှောင့်ကြားကို ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ဆီ စိမ်ပြေနပြေ ပြန် လျှောက်လာတယ်။ ကလေးမလေးရဲ့အမေလို့ ထင်ရတဲ့ အမျိုးသမီးက ထိုင်တယ်။ မြေကြီးပေါ် ခူးထောက်ကျသွားပြီး ကျွန်မတို့ကို တံတွေးနဲ့ ထွေးတယ်၊ ဆဲတယ်။ ကြွက်မျက်နှာကတော့ ဂရုတောင် စိုက်ပုံမရဘူး။ ဗိုလ်ကြီးတီခိုနော့စ်ကို တခုခု ကပ်ပြောရင်း မော်စကိုမှာ တက္ကစီ တားစီးတဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့ BMP တင့်ကားကြီးပေါ် ပြန်တက်သွားတယ်။

အဲဒီညက ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရင်း ဖြစ်ခဲ့သမျှကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ တပ်ထိန်းတွေက ပီထရန်ကိုကို ချက်ချင်း ဖမ်းသွားတာကော ကျွန်မတို့ လက်နက်တွေကို သိမ်းပြီး လက်နက်တိုက်ဆီ ပို့လိုက်တာကိုကော မတွေးမိအောင် ကြိုးစားတယ်။ ကလေးမ လေးအတွက် ဝမ်းနည်းသင့်၊ ဒေါသထွက်သင့်ပြီး ကြွက်မျက်နှာကို လက်စားချေချင်စိတ် ဖြစ်သင့်တယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဝင်တားဖို့ နည်းနည်းလေးတောင် မကြိုးစားခဲ့လို့ နောင်တရ စိတ်မျိုးလည်း ဖြစ်သင့်တယ်။ အဲဒီလို ခံစားနေရသင့်ပေမယ့် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ် တွေပဲ ကြီးစိုးနေတယ်။ မကောင်းတာ တခုခု ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဘာဘူရင် ပြောတာကို ပြန်သတိရမိတယ်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပြီး မိဘတွေနဲ့ တွေ့ချင်မိတယ်။ ကြောက် စရာ အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်မှုတွေ ဖြစ်လာရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာ ရင်ကော။ ကျွန်မ မိသားစုက တရုတ်နယ်စပ်ကို တပြလောက်ပဲ ဝေးတဲ့ ဘီကင်မှာ နေကြတာပါ။ သူတို့နဲ့ စကား ပြောရမှ ဖြစ်မယ် သူတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား သိရမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ စိတ်ပူလွန်းလို့ ခဏခဏ

အန်မိတဲ့အတွက် ကျွန်မကို ဆေးခန်းဆီ ပို့လိုက်ကြရတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က ကင်းလှည့်တာဝန်ကို ကျွန်မ မလိုက်ရဘဲ နေ့လယ်ခင်း အားလုံး ပြန်လာကြချိန်မှာ ကျွန်မက အိပ်ရာထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့တာ။

ကျွန်မ ခုတင်မှာ လှဲနေရင်း Semnadstat^{၂၇} မဂ္ဂဇင်းဟောင်း တအုပ်ကို ဖတ်နေ တုန်းမှာ ကြွေးကြော်သံတွေ၊ ကားစက်သံတွေ၊ ဆူညံသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ စစ်ရေး ပြကွင်းထဲမှာ တပ်သားတွေ စုနေကြတယ်။ ကျွန်မ လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်သွားတဲ့အခါ အာခါဒီကို လူအုပ်အလယ်မှာ ရပ်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အာခါဒီက ကျွန်မတို့ တပ်စုရဲ့ စက်သေနတ်သမား လူထွားကြီးပါ။ တခြား ယောက်ျားလေးတွေက ကျွန်မ နားမကပ်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးလို့ ကျွန်မ သူနဲ့ ခင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို မြင်ရင် သူညီမလေးကို သတိရတယ်တဲ့။ (ကြေကြေကွဲကွဲ ပြုံးရင်း) ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျတယ်။

သူ့ခြေရင်းမှာ လေးဘက်တွားနေတဲ့သူ တယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီလူက အဘွားကြီး တယောက်လို့ ထင်ရပေမယ့် သူ့ခေါင်းကို ဖျင်ကြမ်းခေါင်း စွပ်စွပ်ထားပြီး သူ့လည်ပင်းကို သံကြိုးနဲ့ ချည်ထားတယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေက စုတ်ပြုနေပြီး ခြေထောက်မှာလည်း ဒဏ်ရာ တွေ ရထားပေမယ့် သွေးမထွက်ဘဲ ပြည်မည်းမည်းတွေပဲ ပေနေတယ်။ အာခါဒီက ဒေါသ တကြီးနဲ့ ခပ်ကျယ်ကျယ် မိန့်ခွန်းချောတော့တယ်။ အလိမ်အညာတွေ ထပ်မလိုချင်ဘူး။ အရပ် သားတွေကို ချက်ချင်း ပစ်သတ်ခိုင်းတဲ့ အမိန့်မျိုး မကြားချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါကိုယ်တိုင် ဒါကို သွားရှာလာခဲ့တာ။

ဗိုလ်ကြီးတီခိုနော့စ်ကို ရှာကြည့်ပေမယ့် သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်မ ဝမ်းထဲမှာ ရေခဲတုံးကြီး လှိမ့်တက်လာသလိုပဲ။

မင်းတို့ အားလုံး ဒါကို မြင်စေချင်လို့ သွားဖမ်းလာခဲ့တာ။ အာခါဒီက သံကြိုးကို ဆွဲမပြီး အဘွားကြီးကို လည်ပင်းက ထူလိုက်တယ်။ ဖျင်ကြမ်းခေါင်းစွပ်အိတ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက် တယ်။ အဘွားကြီးရဲ့ မျက်နှာက သူ့တကိုယ်လုံးက အသားတွေလိုပဲ မီးခိုးရောင် ဖြစ်နေပြီး သူ မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်တောက်ပနေတယ်။ အဘွားကြီးက ဝံပုလွေတကောင်လို မာန်ဖီရင်း အာခါဒီကို လှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အာခါဒီက အဘွားကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ညှစ်ထားပြီး လက်တကမ်းအကွာဆီ တွန်းထားလိုက်တယ်။ ငါတို့ ဘာလို့ ဒီမှာ လာနေကြရလဲ ဆိုတာ ပြမယ်ဆိုပြီး အာခါဒီက သူ့ခါးပတ်ကြားက ဓားကို ထုတ်ပြီး အဘွားကြီးရဲ့ နှလုံးကို ထိုးချ လိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။ ဓားက အရိုးထိတောင် စိုက်ဝင်သွား ပေမယ့် အဘွားကြီးက လူးလွန်ပြီး မာန်ဖီနေတုန်းပဲ။ မြင်ကြလားလို့ အော်ရင်း အာခါဒီက ဓားနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ထိုးပြတယ်။ မြင်ကြလား။ သူတို့တွေ ငါတို့ကို မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားတာ ဒါပဲ။ ငါတို့တွေ သေလုအောင် အပင်ပန်းခံ ရှာနေကြရတာ အဲဒါပဲ။ တချို့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်လာကြတယ်။ တချို့က ခပ်တိုးတိုး ထောက်ခံလာကြတယ်။ အာခါဒီက ဆက်ပြောတယ်။

၂၇။ Semnadstat ဟာ ဆယ်ကျော်သက်တွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ထုတ်ဝေတဲ့ ရုရှားမဂ္ဂဇင်း ဖြစ်ပြီး ၁၇ လို အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ အမေရိကန်ထုတ် ၁၇ မဂ္ဂဇင်းကို အတုခိုး ထုတ်ဝေထားပါ။

ဒီလိုသတ္တဝါတွေ နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေကြရင်ကော။ အခုအချိန်မှာ ငါတို့မိသားစုတွေကို သူတို့ ရန်ပြုနေကြရင်ကော။ အာခါဒီက လူတိုင်းကို မျက်လုံးချင် ဆုံအောင် လိုက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစား တယ်။ အဘွားကြီးကို အာရုံလွတ်သွား တဲ့အတွက် သူညှစ်ထားတဲ့ လက်က အားလျော့သွားတဲ့ အခါ အဘွားကြီးက လွတ်သွားပြီး သူ့လက်ကို ကိုက်လိုက်တယ်။ အာခါဒီက ဒေါသတကြီး အော်ပြီး အဘွားကြီး မျက်နှာကို ထိုးချပစ်လိုက်လို့ မြေပေါ် လဲကျသွားပြီး အမည်းရောင် အရည် တွေ ထွက်ပြီး လူးလွန်နေတယ်။ အာခါဒီက စစ်ဖိနပ်နဲ့ ဆောင့်နင်း ပစ်လိုက်တဲ့အခါ ခေါင်းခွံ ကွဲသွားသံကို အားလုံး ကြားလိုက်ရတယ်။

အာခါဒီရဲ့ လက်ဖမိုးက အပေါက်ကြီးဆီကနေ သွေးတွေ တစက်စက် ကျနေတယ်။ သူက လက်ကို လေထဲမှာခါရင်း လည်ပင်းသွေးကြောတွေ ထောင်အောင် အော်တယ်။ ငါတို့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ငါတို့မိသားစုကိုလည်း ကာကွယ်ချင်တယ်။ လူအုပ်ထဲက တပ်သားတွေက လည်း လိုက်အော်လာတယ်။ ဟုတ်တယ် ငါတို့လည်း ကိုယ့်မိသားစု ကိုယ် ကာကွယ်ချင်တယ်။ ဒါ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံ။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ။ ငါတို့ကို ချုပ်ထားလို့ မရဘူး။ ကျွန်မလည်း တခြားသူ တွေလိုပဲ လိုက်အော်မိတယ်။ အဲဒီအဘွားကြီးလို နှလုံးကို ဓားနဲ့ထိုးတာတောင် မသေနိုင်တဲ့ သတ္တဝါဆန်းတွေက ကျွန်မတို့ အိမ်ကို တိုက်ခိုက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်မတို့ ချစ်တဲ့ သူတွေနဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစုကို ရန်ပြုရင်ကော။ အားလုံးရဲ့ ကြောက်စိတ်တွေ၊ သံသယတွေ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ၊ အလိုမကျမှုတွေ အားလုံး ဒေါသအဖြစ် စုပြုံ ပေါက်ကွဲကုန်ကြတယ်။ ငါတို့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ငါတို့ အိမ်ပြန်မယ်။ ဒီလို ဆက်တိုက် အော်နေကြချိန်မှာပဲ ကျွန်မ နားရွက်နားကနေ ကျည်တတောင့် ဖြတ်သွားပြီး အာခါဒီရဲ့ ဘယ်ဘက် မျက်လုံးထဲ ဖောက်ဝင် သွားတယ်။ ကျွန်မ ထွက်ပြေးမိသလား၊ မျက်ရည်ယိုဗုံးက မီးခိုးတွေ ရှူမိခဲ့လား မမှတ်မိတော့ ဘူး။ စပိရစ်နက်ဇ်^{၂၀} ကွန်မန်ဒိုတွေ ဘယ်အချိန်မှာ ရောက်လာလဲ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပေမယ့် ရုတ်တရက် သူတို့တွေက ကျွန်မတို့ကို ဝိုင်းထားပြီး ရိုက်ကြတာ၊ လက်ထိတ်တွေ ခတ်တာ၊ တယောက်က ကျွန်မ ရင်ဘတ်ပေါ် ခြေနဲ့ ဖိနင်းထားလို့ အသက်ရှူလို့ မရတော့ဘဲ သေရတော့ မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာတွေပဲ မှတ်မိတယ်။

အင်အားလျော့ဖို့ သတ်ပစ်တာ အဲဒီမှာ လုပ်ခဲ့တာပေါ့။

မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါက အစပဲ ရှိသေးတယ်။ ပုန်ကန်မှုကို ကျွန်မတို့ တပ်ရင်းက စခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တပ်ထိန်းတွေက တပ်စခန်းတွေ အားလုံးကို လိုက်ပိတ်ဆိုတဲ့ အချိန်က ပုန်ကန်မှု စခဲ့တာ။ ကျွန်မတို့တွေ ဆန္ဒပြတဲ့ အချိန်မှာ အစိုးရက ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမလဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ။

(သူက စကားဆက်မပြောခင် အဝတ်ကို ဆွဲဆန့်ပြီး ကိုယ်အနေအထား ပြင်ပါတယ်။)

၁၀ ရာခိုင်နှုန်း လျော့ချတယ်။^{၂၁} ဆိုတာ ထိခိုက်ပျက်စီးမှု ကြီးကြီးမားမား ရှိလို့

၂၀။ Spetznaz - ရုရှားအထူး စစ်ဆင်ရေး တပ်ဖွဲ့များ။
 ၂၁။ Decimation-လက်တင်စကားနဲ့ ၁၀ ပုံ ၁ ပုံကို ရှင်းပစ်ခြင်းလို အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ Decimation ကို ရောမကောင်စစ်ဝန် Appius Claudius Sabinus Regillensis က ဘီစီ ၄၇၁ မှာ စတင် အသုံးပြုခဲ့တယ်။

တပ်အင်အား လျှော့ချရတာကို ဆိုလိုတာလို့ ထင်ခဲ့မိတာ။ တကယ်တမ်းမှာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းကို သတ်ပစ်တာကို ဆိုလိုတာ။ လူ ၁၀ ယောက်မှာ ၁ ယောက် သေရမယ်။ ကျွန်မတို့ကို သူတို့ လုပ်ခဲ့ တာ အဲဒီအတိုင်းပဲ။

စပိရစ်နက်စ်တွေက ကျွန်မတို့ကို စစ်ရေးပြကွင်းမှာ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ တန်းစီခိုင်း တယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ တပ်ရင်းမှူးအသစ်က တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားအကြောင်း မိန့်ခွန်းချေတယ်။ အမိမြေကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့ သစ္စာဆိုထားပြီး ကျွန်မတို့တွေက တကိုယ်ကောင်းဆန် သူရဲဘောကြောင်ပြီး သစ္စာဖောက်ကြတယ်တဲ့။ အရင်က ဒီစကားမျိုး မကြားဖူးပါဘူး။ တာဝန် တဲ့။ ဝတ္တရားတဲ့။ ကျွန်မတို့ ရုရှားက နိုင်ငံရေးခံယူချက် ကင်းတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးပါ။ အကျင့်ပျက် ခြစားမှုနဲ့ပရမ်းပတာစနစ်ကြီးထဲမှာအသက်ရှင်ဖို့ကြိုးစားနေကြရတာ။ တပ်ထဲဝင်တာတောင်မှ မျိုးချစ်စိတ် အရင်းခံနဲ့ ဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပညာသင်ဖို့၊ စားစရာ အိပ်စရာ ရဖို့နဲ့ အစိုးရက စစ်သားတွေကို သဒ္ဓါပေါက်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ လခလေး နည်းနည်းရရင် အိမ်ကို ပြန်ပို့ဖို့အတွက် တပ်ထဲ ဝင်ကြတာ။ အမိမြေကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ သစ္စာဆိုတယ် ဆိုတာ ကျွန်မတို့ မျိုးဆက်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ စကားပဲ။ ပိုးစားပြီး ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ဆိုဗီယက်ယူနီဖောင်းမှာ ဆုတံဆိပ်တွေ အများကြီး ချိတ်ပြီး တချိန်က ရင်ပြင်နီမှာ ဟန်ရေးပြခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ မွဲတေ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် စစ်သားဟောင်းကြီးတွေ ပြောတတ်တဲ့ စကားမျိုးပဲ။ အမိမြေကို ကာကွယ်ဖို့ ကျွန်မတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ် ဆိုတာ ဟာသပဲ။ ဒါပေမဲ့ မရယ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သုတ်သင်ခံရတော့မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ လက်နက်ကိုင်တွေက ကျွန်မတို့ကို ဝိုင်းထားတယ်။ မျှော်စင်တွေပေါ်မှာ သေနတ်သမားတွေ ရှိတယ်။ ကျည်ဆန် ဖောက်ဝင်လာမှာကို ခံနိုင်ဖို့ ကျွန်မကိုယ်က ကြွက်သား တွေ တောင့်ပြီး အသင့်ပြင်ထားပြီးပြီ။ အဲဒီမှာပဲ ဒီစကားတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

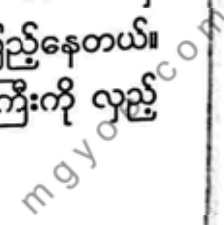
‘မင်းတို့လို မိုက်မဲတဲ့ နောက်ပေါက်ကလေးတွေက ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘုရားသခင် က ပေးတဲ့ အခွင့်အရေးလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့။ ဒါကိုပဲ တမျှော်မျှော် တတတ လုပ်နေကြတယ်။ ကောင်းပြီ... မင်းတို့ကို ဒီမိုကရေစီ ကျင့်သုံးခွင့် ပေးမယ်’ တဲ့။

သူ့စကားတွေက ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ တသက်လုံး စွဲသွားတယ်။
သူက ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ။

ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပေးမလဲ ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ရတယ်။ ၁၀ ယောက် တစု လူခွဲရတယ်။ ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲက ဘယ်သူ့ကို သုတ်သင်မလဲ ဆိုတာ မဲပေးကြရတယ်။ စစ်သား တွေ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ကပဲ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကိုယ် သုတ်သင်ကြရတယ်။

သူတို့က လက်တွန်းလှည်းတွေ ကျွန်မတို့ဆီ ပို့ပေးတယ်။ အဲဒီ လှည်းဘီးသံတွေကို ကျွန်မ အခုထိ ကြားယောင်နေဆဲပဲ။ လှည်းထဲမှာ လက်သီးဆုပ်လောက် ရှိပြီး အသွားထက်တဲ့ ကျောက်တုံး အလေးကြီးတွေ ပါတယ်။ တချို့က အော်ငိုကြတယ်။ ကလေးတွေလိုပဲ အော်ဟစ် တောင်းပန် အသနားခံကြတယ်။ တချို့ ဥပမာ- ဘာဘူရင်လို လူမျိုးကတော့ ဘာအသံမှ မထွက်ဘဲ ဒူးထောက်ပေးရင်း သူ့ကို ခဲနဲ့ ပေါက်နေတဲ့ ကျွန်မ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေတယ်။

(သူက ခပ်တိုးတိုး ငိုရှိုက်လိုက်ရင်း သူ့နောက်က တဖက်မြင် မှန်နံရံကြီးကို လှည့်

တော်ပါပေတယ်။ သိပ်ကို တော်ပါပေတယ်။ သမားရိုးကျနည်းနဲ့ သုတ်သင်ပွဲ လုပ်လိုက်ရင် အင်အားသုံး ထိန်းကွပ်ရမယ်။ ရာထူးအဆင့် အထက်ကနေ အောက်အထိ ထိန်းသိမ်းမှုတွေ လုပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အားလုံးကို သုတ်သင်ပွဲ ကြံရာပါတော့ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တဲ့အခါ အကြောက်တရားနဲ့ ထိန်းချုပ်ရုံ မကဘူး။ အပြစ်မကင်းတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ပဲ ချောင်ပိတ်မိစေတယ်။ ကျွန်မတို့တွေ ငြင်းခုံသင့်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပစ်သတ်လိုက်ကြသင့်တာ။ ဒါပေမဲ့ မလုပ်ရဲခဲ့ကြဘူး။ သူတို့ ခိုင်းသလိုပဲ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အသက်ရှင်ခွင့် ရမယ့် ရွေးချယ်မှုကိုပဲ လုပ်ခဲ့ကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဒီလိုရွေးချယ်မှုမျိုး ထပ်လုပ်ချင်တော့မယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြပြီး ဒီလို စွန့်လွှတ်ရတာကို ပိုဝမ်းသာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီက စပြီး တကယ့်လွတ်လပ်မှုမှာပဲ ရှင်သန်ခဲ့ရတယ်။ လူတယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူတို့ လုပ်ခိုင်းတာ၊ သူတို့အပြစ်၊ ငါ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ လွတ်လပ်မှုမျိုး။ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ ကျွန်မက အမိန့်ကို နာခံခဲ့ရုံပါ ဆိုတဲ့ လွတ်လပ်မှု...။

ဘာဘေဒိုက်နိုင်ငံ၊ ဘရစ်ဂျီတောင်းမြို့၊ အနောက်အင်ဒီယန်ဒရေရှင်း

(ထရီဗာ အရက်ဘားဟာ လူသူကင်းဝေးရာ နေရာ သို့မဟုတ် ကျွန်း
တကျွန်းရဲ့ အထူးစီးပွားရေးဇုန်အဖြစ် သတ်မှတ်လို့ ရပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဖျက် စစ်ပွဲပြီး
ကာလ နောက်ပိုင်း ကာရစ်ဘီယံဒေသက တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ လူအများစုနဲ့
ဒီနေရာက မအပ်စပ်လှဘူး။ ဒီနေရာမှာ ရှိမနေသင့်ပါဘူး။ ကျွန်းရဲ့ ကျန်တဲ့နေရာ
တွေနဲ့ သီးသန့်ဖြစ်အောင် ဝင်းခြံကာထားပြီး သောက်စား ပျော်မြူးရာအဖြစ်
လုပ်ထားတဲ့ အထူးစီးပွားရေးဇုန်ဟာ ကျွန်းကို အလည်လာသူတွေဆီက ငွေယူဖို့
အထူးဖန်တီးထားတဲ့ နေရာပါ။ ကျွန်တော် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာကို
တီရှောင်ကောလင်းက ကျေနပ်နေပုံပါပဲ။ ဒီတက္ကဆက်သား လူထွားကြီးက
ကျွန်တော့်ဆီ ကေးလ်ဒယ်ဗယ်ရမ် တခွက် လျှော့ထိုးပေးလိုက်ရင်း ဖိနပ် ဝတ်ထား တဲ့
သူခြေထောက်ကြီးကို စားပွဲပေါ် လွှဲတင်လိုက်ပါတယ်။)

ကျုပ် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်လို နာမည်တပ်ရမလဲ သူတို့ မသိကြသေးဘူး။ အခုထိ
နာမည်တပ်လို့ မရသေးဘူး။ အလွတ်ကန်ထရိုက်တာလို့ နာမည်တပ်ရင်လည်း နံရံကပ်
ဘုတ်ပြားကို ကျုပ်က ပလာစတာ သုတ်ပေးတဲ့အလုပ် လုပ်နေသလိုလိုကြီး။ သီးသန့် လုံခြုံရေး
ဝန်ထမ်းလို့ နာမည်ပေးရင်လည်း ခပ်ထုံထုံ ကုန်တိုက်အစောင့်လိုလို ဘာလိုလို။ ကြေးစား
ဆိုတာကတော့ အနီးစပ်ဆုံးပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ အပြင်ပန်းပုံစံနဲ့ တခြားဆီလို ဖြစ်နေပေမယ့်ပေါ့လေ။
ကြေးစား ဆိုတဲ့ နာမည်က ဆေးမင်ကြောင်တွေ မုတ်ဆိတ်တွေ ထားပြီး တတိယ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ
တွေလို ချီးတွင်းထဲမှာ ကျက်စားနေရတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဝီယက်နမ် စစ်ပြန်လိုလိုတော့
ထင်ရတယ်။ ကျုပ်က အဲဒါနဲ့ တခြားဆီပဲ။ ကျုပ်က စစ်သားဟောင်းတော့ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျုပ် လေ့ကျင့်ထားခဲ့တဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ငွေရှာတယ်။ စစ်တပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ရယ်စရာ ကောင်းတာက ရောင်းစွဲလောက်မယ့် အရည်အချင်းမျိုး သင်ပေးမယ်လို့ သူတို့ အာမခံကြ ပေမယ့် တခြားလူတွေ မသေအောင် စောင့်ရှောက်ရင်း လူတယောက်ကို သတ်ပေးရတဲ့ အလုပ် လောက် ရောင်းပန်းလှတဲ့ အလုပ်မျိုး မရှိဘူး ဆိုတာ သူတို့ အခုထိ ဝန်မခံကြသေးဘူး။

ကျုပ်က ကြေးစား စစ်သားတယောက် ဆိုတာကို ကျုပ်ရဲ့ နေထိုင်ပုံကို ကြည့်ရုံနဲ့ မသိနိုင်ဘူး။ ကျုပ်က ပါးသိုင်းမွေးလည်း မထားဘူး။ ကားကောင်းကောင်း စီးတယ်။ တပတ် တခါ လာရှင်းပေးတဲ့ အိမ်စေ ရှိတယ်။ မိတ်ဆွေတွေလည်း အများကြီးပဲ။ အိမ်ထောင် ကျနိုင် တဲ့ အလားအလာလည်း ရှိတယ်။ ကန်းထရီးကလပ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ လျှော့ရိုက်ချက်ကလည်း ပရိတ်တယောက်နီးနီး ကောင်းတယ်။ အရေးကြီးဆုံးကတော့ စစ်ပွဲ မဖြစ်မီတုန်းက ကျုပ်လည်း သူများတွေလိုပဲ ကုမ္ပဏီတခုအတွက် အလုပ်လုပ်တာ။ ဘာလျှို့ဝှက်တာဝန်မှ မရှိဘူး။ မြေ အောက်ခန်းလည်း မရှိဘူး။ ညမှ ဖွင့်ကြည့်ရမယ့် စာအိတ်မျိုးလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်မှာ အားလပ်ရက်၊ နာမကျန်းခွင့်ရက် ရှိတယ်။ လူရော သွားပါ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု အာမခံ ရှိတယ်။ အခွန်လည်း အများကြီး ဆောင်တယ်။ အိုင်အာရ်အေ အကောင်ထဲကို ဆောင်တယ်။ ကျုပ် ပြည်ပစစ်ဆင်ရေးတွေမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့် ရခဲ့သားပဲ။ အဲဒီမှာ လခကောင်းတာ ကျုပ် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ နောက်ဆုံးပြည်ပ စစ်ပွဲမှာ ကြုံခဲ့ရတာတွေကို မြင်ရတော့ မလုပ်ချင်ခဲ့ဘူး။ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဘုတ်ထိုင်းကြီးတွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခပ်ပေါပေါ နာမည်ကျော်တွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရံတော် လုပ်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ တကမ္ဘာလုံး ကြောက်လန့်မှုကြီး ဖြစ်ခဲ့ချိန်က ကျုပ် အဲဒီအလုပ် လုပ်နေတာပေါ့။

နာမည်တွေကိုတော့ ကျုပ် မပြောပြနိုင်ဘူး။ ဒီလူတွေထဲက တချို့က အခုထိ အသက် ရှင်ကြသေးတယ်။ သူတို့ လုပ်ငန်းတွေလည်း ရှိကြသေးတယ်။ ယုံရဲ့လားဗျာ... သူတို့က ကျုပ် ကို တရားစွဲမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ကြတုန်းပဲ။ အားလုံး ပြီးပြီးသားတွေပဲဟာ။ အဲဒီတော့ နာမည် တွေ၊ နေရာတွေ မပြောပြနိုင်ဘူး။ ကျွန်းတကျွန်း၊ ကျွန်းကြီးတကျွန်း၊ မန်ဟတ်တန်နားက ကျွန်းတကျွန်းလို့ပဲ မှတ်လိုက်ဗျာ။ ဒီလောက်နဲ့တော့ တရားစွဲလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။

ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်ရှင်က ဘာလုပ်တဲ့ လူလဲတော့ မသိဘူး။ ဖျော်ဖြေရေးလောကက သို့မဟုတ် ငွေအများကြီး ရတဲ့အလုပ် လုပ်တဲ့သူပဲ။ ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီမှာတောင် သူက ရှယ်ယာ အများကြီး ရှိထားတယ် ထင်တယ်။ ထားပါတော့။ သူက ချမ်းသာတယ်။ ကမ်းခြေမှာ အကောင်း စား အိမ်ကြီးတလုံး ရှိတယ်။

သူက နာမည်ကျော်တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းရတာကို ကြိုက်တယ်။ သူ့အစီအစဉ်က သူပုံရိပ်ကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်မယ့်သူတွေကို လုံခြုံတဲ့ နေရာတခု ဖန်တီးပေးပြီး ဒီကပ်ဘေး ပြီးသွားရင် မောရှေ (Moses) လို ကယ်တင်ရှင်ကြီးအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြား လေးစား ခံချင်တာ။ အဲဒီ လူတွေကလည်း သူ့အကြံကို လက်ခံတယ်။ သရုပ်ဆောင်တွေ၊ အဆိုတော် တွေ၊ rapper တွေ၊ နာမည်ကြီး အားကစားသမားတွေ၊ reality show တွေ၊ talk show တွေမှာ အမြဲမြင်နေရတဲ့ တင်ဆက်သူတွေနဲ့ အမြဲငိုက်နေတဲ့ပုံ ပေါ်တဲ့ ဆိုးဆိုးပေပေ သူဌေး

